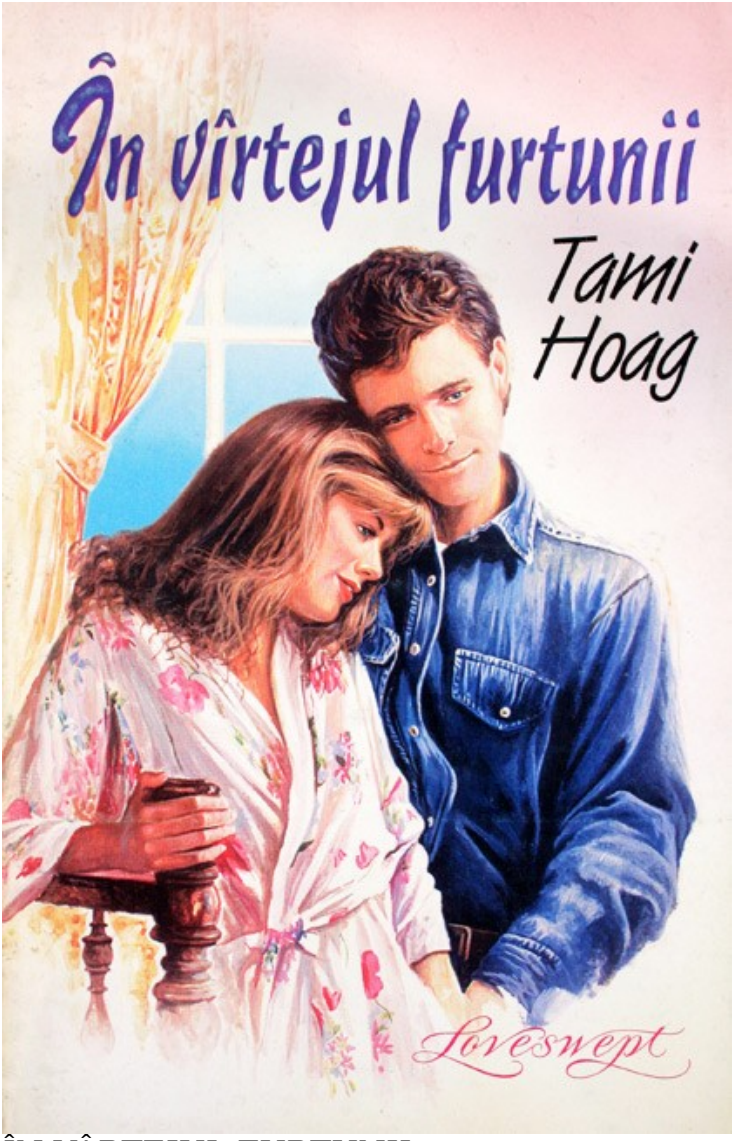

ÎN VÂRTEJUL FURTUNII
TAMI HOAG
PROLOG

Vreau să mă însor cu ea.

S.T. Dalton îşi deschise ochii şi privi de jur-Împrejurul dormitorului din apartamentul său. În ciuda căldurii şi a personalităţii lui, ar fi putut să fie foarte bine o cameră de hotel. Se trezise singur în imensul său pat, aşa cum fusese

în fiecare dimineaţă din ultimul an şi jumătate, de când se mutase din Minnesota în Kansas City. Dar ziua de astăzi părea diferită, lumea unui spaţiu străin în care nu se simţea tocmai confortabil. Ieri, fusese o celebritate, adoratul fundaş de rezervă care intra în teren şi salva etapa pentru *Chiefs*; „Furtuna” Dalton, bărbatul era descris odată ca având picioarele asemănătoare cu fulgerul şi un braţ ca un tunet.

Astăzi, era doar modestul S.T. Dalton, un fost cowboy din Muleshoe, Montana.

Astăzi, părăsise terenul. Procesul de coborâre din pat era unul lung şi dureros, necesitând mişcarea articulaţiilor ce încasaseră prea mulţi ani de lovituri.

Genunchii îl dureau, iar spatele îi era definitiv înţepenit când se ridica. Avea un umăr beteag şi o gleznă care puteau prezice ploaia cu o exactitate de sută la sută.

Totuşi, după ce mădularele i se încălzeau, funcţionau destul de bine. Era recunoscător pentru asta.

Sub ochiul atent al câinelui său ciobănesc german, îmbrăcă o pereche de blugi necălcaţi, le trase fermoarul, îşi târşâi picioarele de-a lungul camerei şi se postă rezemat de şifonier, fixându-şi de sus până jos imaginea din oglindă. Avea treizeci şi şase de ani. Femeile şi agenţii publicitari îl plăceau, dar el personal considera că, dacă nu zâmbea, arăta ca cincizeci de kilometri de autostradă stricată. Îşi trecu o mână prin părul negru şi respiră profund.

Ieri, trântise uşa, renunţând la cariera care-i consumase viaţa încă din liceu. Era o senzaţie ciudată. Se simţea bătrân, dar totodată renăscut. Restul vieţii i se întindea în faţă ca un drum lung, prăfuit.

Ştia exact ce dorea să facă de acum înainte. Stătea acolo întocmai ca ultima piesă de puzzle potrivită la locul ei şi, în sfârşit, vedea cu absolută claritate întregul tablou. Avusese nevoie de ani ca să răzbată până aici şi se confruntase cu destule neplăceri de-a lungul drumului, dar, într-un târziu, ajunsese la intersecţie şi ştia exact pe ce drum să apuce. Senzaţia de pace şi de hotărâre ce apăruse odată cu această realizare era uimitoare. Ultima dintre

vechile fantome dispăruse. Ultima dintre vechile temeri se risipise. Dorea să se căsătorească cu Julia McCarver.

Privirea i se opri pe fotografiile mototolite prinse în rama oglinzii, singurele lucruri personale din apartament. Parcurse etapele succesive ale vieţii Juliei: o adolescentă stângace, emanând promisiunea frumuseţii şi nesiguranţa tinereţii; o tânără femeie absolvind colegiul, cu ochii negri, plini de încredere în viitor; o femeie în blugi decoloraţi, tricou şi jachetă de piele, cu părul castaniu, lung, în dezordine, cu o expresie gânditoare, o frumuseţe împlinită neimpresionată încă de propria-i apariţie. O cunoştea de ani. O iubise dintotdeauna. O rănise mai mult decât o dată. Îi acceptase dragostea şi o păstrase în secret, o cultivase cu grijă, se cufundase în ea, dar ori de câte ori se punea problema angajamentului, se îndrepta în direcţia opusă, atât de înspăimântat că se lovise aşa cum se întâmpla de fiecare dată. Câţi ani irosise făcându-şi griji că era fiul tatălui său, că se afundase tot atât de adânc, devenind un om de nimic şi pe care nu te puteai bizui aşa cum fusese bătrânul Bud? Cât timp irosise fugind de singura persoană din lume care era sufletul lui pereche? Nu avea importanţă. Toţi aceşti ani rămăseseră în urma lui.

Era timpul să-şi pună la punct restul vieţii. Acum, tot ceea ce trebuia să facă era să o convingă pe doamna din fotografii că deţine un loc permanent în această viaţă, aşa cum avusese întotdeauna un loc permanent în inima lui.

— Ei bine, Bingo, rosti el tărăgănat, strâmbându-se către enormul dog ce zăcea în mijlocul patului. Mai bine i-am da zor. Să ne punem pe treabă şi să facem ceva pentru noi.

CAPITOLUL 1

— Am hotărât să mă mărit.

Julia McCarver îşi privi colega de camera pe deasupra ramelor negre ale ochelarilor de vedere. Liz Costa stătea într-un scaun tapiţat cu stofă de un albastru-fumuriu, sprijinindu-şi picioarele delicate pe măsuţa de cafea din pin spălăcit, în timp ce-şi vopsea unghiile cu o nuanţă ţipătoare de roşu. Arăta atât de nepăsătoare, de

parcă tocmai anunţase că s-a hotărât să mănânce pâine prăjită la micul dejun. Absentă, Julia îşi umezi cu salivă un deget şi întoarse pagina revistei medicale fără s-o privească. După un lung moment de tăcere stânjenitoare, spuse:

— Dar nu eşti logodită cu nimeni.

— O simplă formalitate.

— Una dintre formalităţile majore, aş spune. Liz îşi scutură capul, înlăturându-şi de pe faţa ei rotundă modernul ciuf negru, ondulat cu ingeniozitate.

— Sunt o mulţime de bărbaţi pe afară. Trebuie doar să mă străduiesc, zise ea, presărându-şi cuvintele cu o insinuare a accentului ei portorican, ca un praf de ardei iute. Momentul este tocmai bun. Dacă emit semnalele potrivite, bărbatul ce-mi este ursit se va îndrepta spre mine. Am citit asta în *Vogue*.

— Mda, de aici ţi se trage toată înţelepciunea vieţii, tărăgăna Julia cuvintele, aşezându-şi mai comod picioarele-i lungi pe canapea. Asta-i cauza care a produs schimbarea bruscă de opinie? Un articol dintr-o revistă mondenă? Ce s-a întâmplat cu Liz Costa, independenta femeie de afaceri?

Liz îşi undui o mână manichiurată fin şi elegant.

— Asta era în anii ’80, Deceniul Ego-ului. Dă-i zor cu planul, Julia. Acum suntem în anii ’90, epoca Noului Tradiţionalism. Plină de romantism.

— Bine, asta s-a aranjat. N-am vrea ca tu să fii demodată. În clipa când se auzi clinchetul soneriei, Liz se rezema şi-şi agita degetele de la picioare.

— Oja mea este umedă, spuse ea în vreme ce Julia se ridicase deja de pe canapea şi se îndrepta spre hol. Nu m-aş duce la uşă decât dacă este Kevin Costner.

— Probabil că tocmai bărbatul ce ţi-a fost predestinat se îndreaptă către tine.

— Ar putea fi. Am emis semnale încă de joi. Julia parcurse târşâit cei trei paşi până la intrarea din hol şi deschise brusc uşa. Inima i se opri în piept. Stătea în prag, mirată, ţinându-se de tocul uşii pentru a se susţine, în timp

ce se holba la bărbatul care-i capturase prima dată inima ca adolescentă, bărbatul care i-o sfărâmase în trei ocazii diferite, bărbatul pe care jurase să nu-l mai lase vreodată să se apropie în vreun fel de inima el. S.T. Dalton.

Îşi spusese că niciodată n-ar mai dori să-l revadă. Dar el – era acolo, în carne şi oase, un metru optzeci şi şapte înălţime, cowboy-ul musculos, cu umerii la fet de laţi ca Parthenon-ul. În ciuda faptului că, probabil, câştigase mai mulţi bani ca nimeni altcineva în anii în care jucase fotbal, era încă îmbrăcat ca un fermier-cizme uzate, blugi decoloraţi care se mulau pe fiecare centimetru din trupul său, un tricou de bumbac cu mânecile suflecate. Într-una din mâini ţinea o pălărie Stetson neagră, prăfuită şi arătând jalnic, în timp ce stătea în faţa ei, cu figura brăzdată de linii neobişnuit de aspre datorate concentrării.

Îmbătrânise puţin de când îl văzuse ultima dată, cu toate astea îşi etala ridurile din jurul ochilor şi a gurii, la fel de destins ca un manechin care îmbracă un costum *Armani*. La treizeci şi şase de ani arăta de parcă tocmai primise un premiu pentru atracţie. La urma urmelor, S.T. Dalton arătase întotdeauna în felul acesta-gata să producă necazuri, imposibil de sexy, frumos într-un fel care nu avea nimic de-a face cu aspectul trăsăturilor sale. De fapt, pometii îi erau puţin prea proeminenţi, bărbia puţin prea lungă, iar nasul îi fusese spart cel puţin o dată, dar nimic din toate astea nu conta, pentru că răspândea farmec. Era un generator natural de vino-ncoace. Umplea aerul din jurul lui şi-i ardea în ochii albaştri, iar Julia trebuia să se comporte ca femeia care era imună la aşa ceva.

Ea nu era imună, spre marea ei dezamăgire. Nu fusese imună nici la şaisprezece ani, nici la douăzeci şi nici la treizeci şi doi. Farmecul lui Storm Dalton era ca un virus în sângele ei. Chiar şi acum simţea un fior de dorinţă. Îşi duse mâna la frunte pentru a-şi controla temperatura şi se lovi peste faţă cu revista din care tocmai citise, deranjându-şi ochelarii.

— E bine şi dacă nu este străinul holtei, spuse ea sec, încercând să-şi mascheze şocul prin sarcasm. S.T. îi adresă

un zâmbet ezitant, încurcat. Se simţea cuprins de un tremur interior. În timp ce condusese din Kansas City înspre nord, repetase în minte acest moment de mii de ori. Şi-o imaginase pe Julia stând în pragul uşii, privind implacabilă, se imaginase pe sine spunându-i o frază magică ce-ar fi şters toată durerea pe care i-o provocase în trecut. Dar acum, când sosise clipa, -nu-şi putea reaminti niciun cuvânt magic. Acum, că o vedea stând acolo, nu putea depăşi teama că nimic din ce-ar spune sau ar face n-ar fi destul pentru a o aduce înapoi la el. Simţea cum trecutul se înălţa între ei ca un zid.

— Este nemaipomenit să te văd, Legs, vorbi el blând, cu o voce răguşită, care înnebunise de dorinţă nu numai o femeie echilibrată. Juliei îi evoca imagini de whisky, tutun şi cearşafuri mototolite. Miezul problemei era că el o abordase cu brutalitatea înzecită a unui fundaş de o sută de kilograme şi că sunase şi acum ca întotdeauna, dar ştiind că efectul nu se micşorase nici cu o fărâmă.

Julia se încruntă la el.

— Aş spune acelaşi lucru dacă ar fi adevărat, dar sincer, mai bine deschideam uşa şi găseam o cobră pe prag. Cel puţin ştiam că este un şarpe în loc de a fi o persoană care se comportă astfel. S.T. se înfioră.

— Asta răneşte. Julia îşi scutură capul, îngustându-şi ochii cu dispreţ.

— Nu cunoşti înţelesul cuvântului.

— Ba da.

— Regret, surâse Julia batjocoritor, înmărmurită de abilitatea lui de a părea sincer.

Ştiu că eşti convins că ai memorat toate monosilabele, dar asta a reuşit să-ţi scape de sub control. S.T. ştia că merita remarcile ei tăioase. La naiba, probabil că merita ca ea să-l taie cu un cuţit tocit şi ruginit şi să hrănească cu el câinii vagabonzi, dar venise aici ca să schimbe toate astea, dacă putea. Această femeie era destinul lui, femeia pe care o iubise şi o părăsise, dar pe care o iubea încă. Femeia care-l privea fix, cu toată ferocitatea unei tigroaice înfuriate.

O studia şi vedea aceeaşi fată cu ochii mari pe care o cunoscuse demult, în Muleshoe, un băieţoi crescut peste măsură ce se transformase într-o lebădă, şi acum nu prea ştia cum să procedeze. Ochelarii pe care ea îi purta arătau de parcă ar fi aparţinut lui Buddy Holly. Decoloratul tricou albastru-marin atârna diform peste şoldurile ei şi proclama cu litere albe descojite „Surorile medicale vă ajută imediat. „Un lăbărţat şort bărbătesc scotea la iveală un metru de picioare feminine, bine proporţionate. Părul ei, lung până în talie, îi cădea într-o totală dezordine în jurul trupului. Nu se machiase nici măcar un strop. În ciuda la toate acestea, arăta minunat. S.T. Îşi înclină puţin capul într-o parte, îndepărtând câteva şuviţe de păr negru de pe fruntea sa lată. Sprâncenele i se ridicaseră cu speranţă.

— Pot să intru?

— Nu. Julia se retrase un pas şi închise uşa peste cea mai mare parte a trecutului ei.

Uluită, părăsi micul hol de la intrare, traversă livingul şi se reaşeză pe canapea, încrucişându-şi strâns picioarele sub ea. Inima îi bubuia, urechile îi vuiau. Se simţea înfierbântată, dar în acelaşi timp îngheţată. Virusul revenise.

Stormitis. Bărbatul nu se deosebea de o formă de malarie, revenind periodic atunci când ea se aştepta cel mai puţin, scoţând-o din minţi. Nu-şi amintea nici cum să vindece răceala obişnuită. Dacă cineva ar putea să descopere un vaccin care să contracareze efectul lui Storm Dalton asupra femeilor, acesta ar avea o mare valoare. Liz îşi ridică privirea de la al doilea strat de ojă, întrebând doar vag curioasă:

— Un agent comercial? Gura deschisă a Juliei tremură, nehotărâtă între zâmbet şi grimasă.

— Nu voiam nimic.

— Ce vindea?

— Îngrăşăminte naturale. Liz făcu o figură mirată.

— Lucrurile neobişnuite se vând din uşă în uşă. Julia se prefăcu că-şi îndreaptă din nou atenţia la articolul pe care-l citise înainte ca soneria de la uşă să răsune, dar

oricum, ocluzia intestinelor nu-i capta interesul în acest moment. Imaginea lor vizuală nu o putea îndepărta de S.T. Dalton. La naiba, arăta grozav. Ar trebui să fie interzis unui bărbat să poarte blugi strâmţi.

— Era atât de atrăgător? întrebă Liz cu viclenie, în timp ce Julia îşi privea prietena, un val de roşeaţă vinovată îi răzbătea de sub piele. Liz o urmări cu ochii îngustaţi ca nişte fante, ţuguindu-şi buzele cărnoase. Liz avea un ochi pătrunzător pentru detalii, care-i adusese succesul ca manager la unul dintre cele mai importante magazine din Minneapolis. Dar o făcea să devină dezagreabilă ca prietenă apropiată.

— Arăţi aşa cum m-am simţit eu când l-am întâlnit pe Mel Gibson în New York, zise ea. Înfierbântată, distantă, năucită, fără vlagă.

— Sună de parcă ar fi gripă.

— Oh, nu, răspunse Liz, adoptând figura ei de mare înţelept. Introduse pensula înapoi în sticluţa cu ojă, aşa încât putea vorbi, gesticulând. Este vorba despre hormoni. Hormoni nestăpâniţi. Genul de hormoni care aleargă prin venele tale precum caii sălbatici. Genul de hormoni care produc destulă căldură pentru a topi blocurile de gheaţă de la pol. Genul de hormoni care te fac să doreşti să atragi un bărbat ca…

— Destul! exclamă Julia, ridicându-şi mâinile într-un gest de finalitate. Destul cu hormonii! Nu am hormoni. Hormonii mei sunt pe cale de dispariţie.

Liz îşi înălţă o sprânceană pensată cu măiestrie.

— Plictisitorul Bob ar fi zdrobit să audă asta.

— Bob…? Julia se întrerupse în timp ce panica o invada. Robert. Îl uitase pe Robert! O singură privire la ST. Dalton şi întreaga ei lume fusese întoarsă cu susu-n jos.

Uitase chiar şi relaţia ei cu cel mai bun chirurg plastic. Un presentiment al destinului ameninţător o apăsa ca un bolovan. De ce se întorsese S.T. Dalton? Ce voia de la ea? Nu mai avuseseră nicio legătură de peste un an. De când Vikings îl transferaseră la Kanssas City ca înaintaş. Atunci ieşise din viaţa ei – pentru a treia oară – şi de atunci

nu mai auzise de el. Acum se întorsese din nou, ca proverbialul ghinion de care nu scapi. Soneria răsună puternic, insistent şi aproape o catapultă pe Julia pe duşumea. Liz o privi într-o tăcere amuzată în timp ce se străduia până peste poate să nu se îndrepte spre uşă.

— Trebuie să fie un fel de îngrăşământ natural. Julia nu făcu niciun comentariu în timp ce traversa camera. Deschise brusc uşa şi se uită fix la bărbatul care stătea în prag.

— Ce vrei?

— Pe tine, spuse S.T. cu un zâmbet dulce, blând. Nu se aştepta să o cucerească aşa de uşor. De fapt, nu se aştepta ca ea să fie în vreun fel atrasă de farmecul lui, dar n-avea ce face. La el, farmecul era ceva reflex, o apărare, o unealtă bună la toate.

Încă de la o vârstă fragedă, învăţase să o mânuiască cu îndemânare în situaţii unde orice altceva eşua. Răspunsul lui avu asupra Juliei acelaşi efect ca lovitura unui ciocan în frunte. Simţi cum capul i se învârte şi genunchii i se înmoaie, dar se ţinu tare. Nu trebuia să se gândească la trecutul lor comun. Nu trebuia să se gândească absolut deloc la momentele lor de dragoste. Nu avea voie să-şi amintească cum arăta el gol – cu pieptul ca de granit şi cu stomacul plat, cu coapsele unui călăreţ şi un spate care era… Nu trebuia să-i permită să-i vrăjească astfel casă, sau patul, sau inima, dar asta era ceea ce se întâmpla. Storm Dalton îi provocase tot răul de care era în stare. Se uită la el cu cea mai oţelită privire a ei de asistentă.

— Regret, astăzi nu sunt liberă pentru niciun nenorocit. Asta este tot ce am avut de spus, mulţumesc.

— Ce-ai spune de scuze? întrebă el sincer.

— Sunt sătulă de scuze. Sună din nou când iadul se va răci.

Se pregăti să trântească uşa, dar S.T. reacţiona cu toată agilitatea atletului care era. O luă de încheietura mâinii, o trase afară în faţa intrării şi închise uşa în spatele ei, totul dintr-o mişcare rapidă care o lăsă pe Julia fără

respiraţie. Îi bloca drumul spre uşă sprijinindu-şi braţul de perete. Ea se răsuci să scape în cealaltă parte, dar el îi bloca şi această cale, astfel că se trezi ţintuită de peretele casei.

— Ce crezi că realizezi? întrebă ea indignată. Aşa cum stătea S.T. aplecat asupra ei, se aflau faţă-n faţă. În mod cert, era cel mai rău loc. Ochii lui albaştri, strălucitori, priveau în ochii ei cu o intensitate neînduplecată care o făcea să se înfioare.

— Îmi cer iertare, murmură el. M-am străduit cât am putut toată ziua, gândindu-mă cum să te recâştig, aşa că sper să te simţi bine.

— Nu vreau să aud asta.

— Poate că nu vrei, dar eu trebuie să o spun. Îmi pare rău că te-am rănit, iubito.

Julia privi în altă parte, de-abia rezistând imboldului de a-şi face vânt cu mâna.

Temperatura corpului îi crescuse cu douăzeci de grade. Încă putea să simtă fasciculul sfredelitor al privirilor lui zăbovindu-i pe faţă. Furnicături îi cuprinseseră trupul din creştet până-n tălpi, concentrându-se în cele mai sensibile zone. Era într-adevăr uimitor că putea să reacţioneze încă în acest fel în faţa lui. El devenise cel mai bun exemplu a tot ce detestase la un bărbat şi, totuşi, o parte din ea era încă atrasă de el. Asta o înfuria şi o enerva.

— Uh-huh, zise ea, dorind ca furia să-i acopere reacţia instinctivă pe care i-o provoca. Te scuzi pentru că ai plecat în Kansas City, în timp ce eu eram de gardă la spital, sau ne întoarcem înapoi în vremea când m-ai părăsit înainte de a te duce în primul tău cantonament profesionist?

— Pentru toate astea. Pentru fiecare lucru urât pe care l-am făcut vreodată.

— Ce vrei de la mine, S.T? Iertare? Absolvire? Maxilarul i se încorda, dar privirea lui nu şovăi. Niciodată nu-l văzuse atât de serios.

— O altă şansă, zise el simplu.

Inima Juliei se cutremură într-un ritm neobişnuit, de parcă fusese supusă unui şoc electric. Se holbă la el o clipă infinită, înainte de a-şi regăsi calmul care să o salveze.

— Ce colosală neruşinare! Se strecură pe sub braţul lui şi se îndreptă calmă spre terenul de dincolo de micuţa intrare, scuturând din cap. Am noutăţi pentru tine.

Seth Thomas Dalton. Nu-mi pasă cât de rău îţi pare. Nu-mi pasă dacă ai intenţionat să-ţi pui chezăşie burlăcia şi să-ţi razi capul chilug pentru a o dovedi.

Nu vreau să te aud spunând „hai să depăşim" piedicile absurde. Ai ieşit din viaţa mea. Mă înţelegi? Am fost destul de clară? Ai plecat, s-a terminat, finito, du-te de aici. S.T. stătea cu mâinile în şolduri, cu un picior ridicat, cu pălăria lăsată pe ceafă şi având o figură gravă.

— Ai toate drepturile să devii furioasă pe mine.

— Furioasă? Julia aproape tremură pronunţând cuvântul. Putea să simtă presiunea sângelui pulsându-i în degete. O ceaţă roşie îi trecu prin faţa ochilor. Furia nici măcar nu cuprinde ceea ce simt! Crezi că poţi să valsezi până aici şi să mă dobori la pământ?

— Nu. Julia înainta, insensibilă la răspunsul lui.

— Crezi din nou, cap de lemn, creier nenorocit de cowboy. Îţi arăt eu furie.

Mânia ei explodă la suprafaţă, distrugându-i bunul-simţ şi autocontrolul.

Se uită împrejur cu sălbăticie, sperând să găsească ceva cu care ar putea să arunce în el cu plăcere. Privirea i se opri pe un gnom din plastic colorat, înalt de vreo treizeci de centimetri, aflat în faţa intrării. Fără să se gândească vreo secundă, îl înhaţă şi se îndreptă cu el spre S.T., scoţând un ţipăt războinic în timp ce ridica piticul deasupra capului. S.T. se feri în ultima clipă, aplecându-se un pas în faţă şi spre curte. Inerţia o conduse pe Julia peste el. Se opri şi se întoarse, clătinându-se puţin într-o parte, de parcă greutatea piticului o dezechilibrase.

Umflându-se şi pufnind ca un taur sălbatic, se strădui să treacă înapoi peste iarbă.

— Acum, Julia, spuse S.T., ridicând o mână ca să o

ţină în timp ce mergea înapoi. Nu putem să vorbim despre asta ca adulţii?

— Mi-ar plăcea, dar poate că am îmbătrânit şi am murit înainte ca tu să devii adult.

— Dar tocmai de asta sunt aici… ca să-ţi arăt că m-am schimbat.

— Asta va fi ziua. Singura schimbare pe care o voi vedea vreodată la tine este oul de gâscă de pe capul tău după ce te pocnesc odată cu piticul.

El se retrase un pas şi se mişcă puţin spre stânga, neluându-şi ochii de la Julia în timp ce ea mergea odată cu el.

— Ei, dragă, chiar vrei într-adevăr să faci asta aici, în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor vecinilor tăi? Julia se retrase brusc şi privi în jurul ei, cu gnomul încă ridicat. Era o minunată zi de vară, sâmbătă dimineaţa, în cartierul Bloomington din Minneapolis. Toţi oamenii din jurul lor îşi udau pajiştile, tunzându-şi gardurile vii, privind-o cum se face singură de râs. În timp ce se uita, o văzu pe doamna Perkins de la apartamentul vecin, umplând cu apă castronelul păsărilor. Gus Tho-rensen o studia cu căutătura lui de fumător de marihuana şi făcea un semn cu degetul mare ridicat în direcţia lui S.T. De cealaltă parte a străzii, bătrânul domn Peabody se afla în scaunul său cu rotile, în faţa uşii, aruncându-i ocheade prin binoclu. Privi în sus la piticul care îi rânjea. Se uită în jos la şortul subţire pe care-l purta. Ridică privirea spre S.T.

— Acum, într-adevăr te voi ucide, spuse ea cu o voce joasă, apăsată.

Aruncă piticul spre el, dar S.T. se feri cu uşurinţă şi gnomul de plastic ateriza în cap, într-o tufă de flori. Sprâncenele lui S.T. se încruntară a supărare.

— Ei, destul cu asta, declară el, buna dispoziţie învingând. Am venit aici ca să discut cu tine, Julia, şi al naibii să fiu dacă nu o voi face chiar de-ar trebui să te leg de picioare. Julia era conştientă de schimbarea situaţiei. Nu mai era demult vânătorul, ci vânatul. S.T. făcu un pas ameninţător spre ea, ceea ce o determină să se retragă,

încercând să-l privească şi căutând ceva cu care să se apere. Singurul lucru ce-i apăru în faţă era un imens os, pe care marele danez al vecinului îl lăsase în curte. Îl ridică şi-l agită în faţa ei de parcă era un cuţit.

— Nu te apropia. Buzele lui S.T. se contractară. Arăta ridicolă aşa cum stătea acolo, îmbrăcată sumar, agitând osul unui câine, cu ochii măriţi în spatele ochelarilor ei gen Buddy Holly. Nu avea niciun dubiu că i-ar fi pocnit într-adevăr una cu terminaţia rotundă a osului, dar nu putea acţiona cu prea multă pricepere.

Admiraţia era o mare parte din ceea ce simţea. Julia nu era o violetă ofilită sau un evantai rupt. Ea nu dădea o para pe cât de faimos fusese el sau pe cât de mulţi bani făcuse. Nu o putea Intimida. Ce femeie!

Julia îl privea prudentă, în timp ce el scoase un fluierat ascuţit şi marele lui câine ciobănesc german veni sărind pe fereastra deschisă a camionetei negre, parcate în stradă. Cu un simplu gest din mână, trimise câinele să alerge peste pajişte, îndreptând spre ea o armă neaşteptată. Cu ochii strălucind de excitare, cu limba atârnându-i într-o parte a gurii, câinele făcu un salt graţios, înhăţă osul din mâna ei şi străbătu curtea cu el, gudurându-se de triumf.

S.T. luase avantaj datorită diversiunii şi acţiona. Se aplecă în faţă cu capul în jos. Julia ţipă când el o prinse de mijloc şi o strânse, ridicând-o în braţe. Pe umărul lui, Julia se simţea ca o uriaşă păpuşă din cârpe, cu fundul în sus, cu capul în jos şi braţele atârnându-i. Încercă să-l lovească cu picioarele, dar el i le înlănţui strâns cu braţul.

— Linişte! ordonă el în timp ce se întorcea şi se îndrepta spre trotuar.

— Nu vreau să mă liniştesc! spuse Julia, agitându-se. El mergea clătinându-se pe trotuar, iar ea încercă să-i arunce pălăria, dar nu o eliberă. Acesta este un loc civilizat, Storm Dalton. Nu poţi să transporţi femei pe umărul tău!

— Ba da, ei bine, am s-o fac!

— Sper să capeţi o hernie.

— Nu e chiar aşa de drăguţ.

— Sună bizar, dar devin irascibilă când sunt ţinută cu susul în jos indiferent pentru cât timp, şuieră ea, ridicându-şi capul şi îndepărtându-şi părul din ochi ca să vadă pe unde o duce. Se aflau lângă poarta principală a casei. Dacă Liz o observa în situaţia în care se găsea, Julia n-ar mai fi putut trăi niciodată acolo. Acum, că m-ai umilit peste măsură în faţa vecinilor mei, vrei te rog să mă laşi jos?

— Asta depinde, spuse el, lovindu-i absent fundul. Ai de gând să te comporţi cum trebuie?

— Da. Nu pentru că tu ai înţelege ceva din bunele maniere, rosti Julia sec, furioasă pe el ca şi pe ea însăşi. Senzaţia mâinii lui pe mijlocul ei îi declanşase o panică a ceva sălbatic, furia hormonilor pe care presupusese că nu-i mai avea.

— Oh, înţeleg, rosti S.T., tărăgănat. Dar acum, n-o să te ţin aşa veşnic, asta-i tot.

— Lasă gluma. El se îndreptă spre poartă şi o lăsă în picioare.

Julia îşi îndreptă statura cu cât de multă demnitate mai putut aduna, netezindu-şi tivul tricoului, aranjându-şi ochelarii, încercând în van să pună puţină ordine în părul ei.

— Acum, mergem înăuntru să vorbim? întrebă el, chipul lui sfătuind-o puternic să spună da.

— Nu mai este nimic de discutat între noi, S.T., spuse ea liniştită încrucişându-şi braţele pe piept. Se simţea goală, vulnerabilă şi nervii îi fusese brusc răscoliţi din nou. La naiba, de ce ţinea el morţiş să se întoarcă la ea? Cum putea să se uite la el şi să simtă încă în pântec acel fior de atracţie? Ei bine, n-avea importanţă, căci capitolul Storm Dalton din viaţa ei era închis şi asta era tot ce mai exista din el.

— Greşeşti, Julia, spuse el, aruncându-i o privire pătrunzătoare şi la fel de albastră ca marea. Sunt atât de multe de discutat între noi. Aş vrea să compensez toate greşelile pe care le-am făcut în trecut. Vreau să fim din

nou prieteni şi să ne căsătorim.

CAPITOLUL 2

— Căsătorie? Julia pronunţă cuvântul într-un mod pe care-l crezu că trebuia să fie respiraţia ei de moarte. Căsătorie? Storm Dalton? Bărbatul avea o alergie atât de acută la acest angajament, încât ar fi trebuit să poarte o brăţară care să alerteze medicii. Şi el sugerase căsătoria? Imposibil.

— Scuză-mă, spuse ea, îndreptând spre el o privire sceptică ce-i uni sprâncenele.

Cred că am înţeles greşit. Credeam că ai spus că vrei să ne căsătorim.

S.T. Îşi târşâi cizmele pe ciment. În toată viaţa lui nu fusese vreodată atât de nervos. În faţa liniei de tragere, aşteptând o breşă care să-i permită cu nouă secunde înainte de sfârşitul meciului să-şi claseze echipa pentru liga campionilor, când se aflau în urmă cu şase puncte, toate i se păreau uşoare pe lângă asta. Deodorantul pe care-l folosise se răspândi brusc în aer.

Nu se gândise că-i va scăpa o propunere. Se hotărâse să o curteze mai întâi, să-i dea timp să vadă că nu mai era acelaşi bărbat care alergase altă dată după ea.

Desigur, Julia ar fi fost precaută cu el; o lăsase baltă de mai multe ori decât se îngrijise să socotească. Dar acele zile se duseseră o dată pentru totdeauna şi dorea ca ea s-o ştie. Propunerea i se păruse a fi tocmai ce trebuia făcut. Să pună punctul pe i. Să fie direct şi cinstit. Prin natura lui, era un jucător şi unul care-şi asuma riscul, un bărbat ce mergea după cum dorea. Acum, o dorea pe femeia care stătea în faţa lui, privindu-l de parcă îi crescuse un al doilea nas, Părea corect ca ea să ştie.

— Căsătorie? întrebă ea. Ai spus căsătorie. Înspăimântătorul cuvânt cu C.

L-am auzit ieşind din gura ta. S.T. respiră într-o scurtă răsuflare greoaie.

Brusc, broboane de sudoare îi apărură pe frunte.

— Da.

— Căsătorie.

— Căsătorie. Emoţii contradictorii se răsuceau prin trupul Juliei ca o tornadă.

Fusese o vreme, nu cu mult timp în urmă, când ar fi dat orice să audă acest cuvânt venind de pe buzele lui S.T. Exista o parte în inima ei care dorea cu pasiune să întoarcă timpul înapoi când avusese şaisprezece ani şi fusese îndrăgostită pentru prima dată, amorezându-se lulea de cel mai bun prieten al vărului ei. Când avusese douăzeci de ani şi-l privise cum pleacă în prima tabără de antrenament, târând după el şi inima ei; când avusese treizeci şi doi de ani, fusese aproape convinsă că, în sfârşit, el se maturizase. Dar acum era prea târziu.

— Ai sosit cu o zi întârziere, cowboy, spuse ea într-un amestec dulce-amărui de furie şi regret. Am deja un logodnic.

S.T. O privea de parcă îl lovise în cap cu o cărămidă. Se clătină puţin. Ciobănescul german se uita la el plin de înţelegere şi tristeţe. Ignorând câinele, care-i ţinea în gură pălăria Stetson, S.T. depăşi poarta poticnindu-se. şi ajunse pe pajişte. Aruncă o privire, îşi trecu mâna prin păr şi apoi îşi scutură capul, împrăştiind şuviţele negre ce-i acopereau fruntea.

— La naiba, Legs, murmură el în timp ce se întorcea spre ea, arătând rănit şi confuz. Te-ai logodit? Cu alt bărbat?

— Nu, cu un urangutan, spuse Julia sarcastic. Desigur, cu un alt bărbat. Ce-ai crezut? Că am umblat fără rost şi te-am aşteptat pe tine să vii înapoi când ai chef? Am lucruri mai bune de făcut în viaţă decât să te aştept pe tine.

Sprâncenele negre ale lui S.T. se împreunară, îşi agăţă mâinile de talia blugilor şi-şi concentră toată energia într-o încruntare. Blestem. Nu luase deloc în calcul această posibilitate. Un alt bărbat! La naiba!

Ştia că Julia era capabilă să atragă alţi bărbaţi. Fir-ar să fie, probabil că nu exista niciun bărbat în venele căruia curgea sânge care n-ar fi fost atras da ea. Dar întotdeauna o considerase ca fiind a lui. Din prima clipă fusese ceva

între ei, o legătură, o asemănare a spiritului. Se înţelegeau unul pe altul. Şi acum, ea voia să-i întoarcă spatele şi să se căsătorească cu un alt bărbat.

Ideea îl făcu sălbatic de gelozie, indiferent dacă avea sau nu dreptul să simtă în felul acesta. Dorea ca logodnicul să se materializeze pentru a-l putea cotonogi până i-ar stoarce şi ultima urmă de viaţă, atât de mult îl scosese din fire. Dar se îndoia că bărbatul ar fi aşa de amabil şi mai ştia că situaţia n-ar fi amuzat-o pe Julia. Probabil ar fi găsit acel os şi l-ar fi lovit să-l facă praf. Înjură şi lovi cu piciorul o păpădie. Acum, ce naiba ar trebui să facă? Ea era viitorul lui, destinul lui. Era logodită cu un alt bărbat. Inima lui se cutremură. Apoi, privirea îi poposi pe mâna stângă a Juliei, uitându-se după o evidenţă palpabilă a acestui tip fără nume, fără figură, care-i furase femela. Nu exista nimic. Tot ceea ce văzu erau degetele lungi şi unghiile scurte fără ojă. Îşi smuci napul în sus, ochii lui arzând la fel de strălucitor ca al unui credincios habotnic.

— Nu văd vreun inel. Julia îşi simţi obrajii încălzindu-i-se puţin sub intensitatea privirii lui. Îşi frecă dosul palmei de picior, dorindu-şi să fi acceptat în ultima clipă, atunci când Robert sugerase că trebuia să caute un diamant potrivit.

— Ei bine, încă n-am umblat ca să alegem unul, dar…

— Când este nunta?

— Data nu este stabilită, dar… S.T. Îndreptă un deget spre ea. Un imens rânjet de mare bandit i se lăţi pe faţă-acel rânjet vechi, familiar lui Storm Dalton care nu fusese nicăieri pus în evidenţă în felul ăsta, ştrengăresc şi imoral, încărcat din plin cu maliţiozitate. Sări dincolo de pragul lat şi se îndreptă spre Julia. Ea se retrase prudentă un pas, apoi un altul şi se lovi cu capul de colţul casei. S.T. păşi mai aproape, arătând ca un jucător care tocmai a lovit o ţintă precisă.

— Nu există inel, nu există dată, nu există logodnă, spuse el. Ochii Juliei se îngustară.

— Mă faci mincinoasă?

— Nu, doamnă. Spun că eşti o femeie liberă. Folosind

o veche expresie de vânătoare – carnea nu este carne până ce nu se află în tigaie.

— Ce comparaţie flatantă. S.T. Îi ignoră sarcasmul.

— Oricum, nu cred că aş fi lăsat ca un lucru minor cum este un inel de logodnă să mă oprească. Cred că este altceva să furi nevasta unui alt bărbat aşa că trag linie aici…

— Mă bucur că ştii să te opreşti undeva…

— Nu furi calul altui bărbat, nu furi vita altui bărbat, nu-i loveşti câinele şi nu-i furi nevasta, spuse el, clarificându-şi codul personal de onoare. Dur asta este cu totul altceva. Julia încercă fără succes să înlăture nodul brusc de teamă care i se înţepenise în gât, ca o piatră.

— Te opreşti chiar aici, S.T., îl avertiză ea, ridicându-şi o mână, sperând să-i stăvilească înaintarea fără a fi nevoită să-l atingă. M-a cerut şi am acceptat.

Astfel, am devenit logodită.

— Nu în cartea mea, în niciun caz.

— Ei bine, încăpăţânatule. Nu-mi trăiesc viaţa după *„Lumea în armonie cu Storm Dalton”*.

— Numele tău este încă McCarver. Joacă cinstit, Legs, spuse el, un zâmbet indolent încreţindu-i colţurile gurii late, în timp ce se apleca puţin mai aproape.

Julia se încruntă, lipindu-şi spatele de perete.

— Nu mă joc deloc, şuieră ea. M-am jucat cu tine înainte şi am pierdut. Nu mă mai joc din nou. Cuvintele ei îi transformară zâmbetul într-o expresie înverşunată.

Ceea ce vedea dincolo de privirea albastră, arzătoare, putea să fie regret, dar ea îşi spuse că asta oricum nu schimba nimic. Ştia că niciodată el nu s-ar fi aşezat în drumul ei ca să o rănească. Nu era un bărbat rău, ci doar unul greu de domesticit.

Julia ştia de ce era el în felul acesta, ştia tot ce trebuia ştiut despre el, dar asta nu schimba nicicum lucrurile. Tot ceea ce o supăra era faptul că nu se putea încrede în el, nu pentru a-i frânge din nou inima. Asta era cât se poate de simplu.

— Nu mai joc din nou, S.T., murmură ea.

— Ştiu că te-am rănit, iubito, spuse el blând, aplecându-se puţin mai aproape. Aş da orice să reuşesc să mă întorc în trecut şi să repar asta, dar nu pot. Tot ce pot să fac este să-ţi arăt că m-am schimbat.

— Nimic nu s-a schimbat, insistă Julia. Doar te-ai retras din fotbal. Eşti la o altă încrucişare de drumuri. Era timpul să te întorci la bătrâna doamnă demnă de încredere, Julia, pentru un alt mic avânt. Nu de data asta, S.T. Am fost tranziţia ta de la fotbalul de colegiu la cel profesionist, de la prima selecţionare la rezervă.

Nu vreau să fiu tranziţia ta de la fotbal la orice altceva. N-am s-o fac din nou.

— Ştiu că nu merit altă şansă, zise el, hotărârea sclipindu-i în privire ca oţelul. Nu merit una, dar ţi-o cer.

— Oh, nu, n-ai s-o ai, declară Julia încăpăţânată. Există altcineva. Să-ţi intre asta în capul ăla mic, cowboy.

— Nu capul meu ar trebui să te îngrijoreze. Te-am auzit foarte bine. Inima mea este cea care nu ascultă. Vezi? O luă de mâna cu care ea încerca să-l ţină la distanţă şi i-o apăsă pe pieptul lui. Julia simţea că o să ţipe. Îl atinsese. Oh, Doamne, acum ea era în pericol. Îi putea auzi inima bătând. Sub palma ei, pieptul lui era fierbinte şi tare. Îl văzuse dezbrăcat de atâtea ori, încât imaginea îi stăruia permanent în creier; muşchii pectorali perfect sculptaţi, o uşoară umbră de păr negru mătăsos, o mică cicatrice de la o încăierare cu o viţă sălbatică sus, pe o păşune înaltă de la Bear Woods. Amintirile îi apuneau că acest piept se ivise dintr-o compoziţie de momente captivante, cele mai multe erotice. Căldura îi invada trupul în clipa în care una din Imaginile deosebite îi reveni în minte: amândoi stând dezbrăcaţi pe un pat de iarbă şi flori sălbatice, mâna ei apăsându-i pieptul, iar el murmurându-i cu o voce joasă, răguşită *„Inima mea este inima ta…”*

— Poţi să-i zici capului meu cum vrei, spuse el cu aceeaşi voce joasă, răguşită, care-i mângâia terminaţiile nervoase ca o catifea. Dar nu poţi să-i spui inimii mele că între tine şi el este acelaşi sentiment ca cel dintre tine şi mine. Nu poţi să-i spui inimii mele că simţi acelaşi lucru

când eşti în pat cu el sau când te sărută. Aminteşte-ţi cum era, Julia? Blând, prelung, adânc, sărutări umede care durau jumătate din noapte. Lăsă ca acele cuvinte seducătoare să o pătrundă, apoi se aplecă mai aproape şi şopti: Poate ar trebui să-ţi reîmprospătez memoria.

Julia se simţea magnetizată în timp ce-i privea gura. Se gândi să-şi scuture capul, dar nu părea să fie în stare de asta. Se gândi să spună nu, dar nu reuşi mai mult decât să mimeze cu buzele forma cuvântului. Apoi gura lui S.T. se lipi de a ei şi obişnuitul cuvânt pe care se străduise să-l creeze în ultimele optsprezece luni se transformă în ţăndări. Era ca o supernova, în culori strălucitoare, o energie violentă explodând înăuntru, o căldură incredibilă. Oamenii puteau spune orice voiau despre abilitatea lui de a lovi lung mingea, dar nimeni nu-l întrecea pe S.T.

la asta. Bărbatul ştia să sărute. Nu exista nimeni în echipa lui care să-i închidă gura. Încet, îşi coborî gura peste a ei, oferindu-i şansa de a face la fel, ca şi cum amintirea sărutului său nu fusese arsă de acidul din sufletul ei. Ea îşi aminti sărutul lui aşa cum un copil îşi aminteşte prima bucăţică de ciocolată, aşa cum un alcoolic îşi aminteşte de un pahar cu vin. Aroma lui, dulceaţa lui, efectul lui se aflau încuiate în mintea ei, niciodată prea departe de suprafaţă, indiferent cât încercase să le îngroape. Iar acum, răbufneau în afară, înecând-o într-un ameţitor amestec de memorie şi senzaţii noi care o făceau să i se învârtă capul şi să i se aburească ochelarii. Julia ştia că trebuia să-l oprească, dar nu se putea determina să o facă. Magnetismul sexual dintre ei era prea puternic. Chiar şi după tot acest timp. Chiar şi după toată durerea. De parcă atingerea lui ar fi lovit uşor un buton înăuntrul ei trupul îi răspundea. Răspundea cu o dorinţă tuturor nevoilor sale, în ciuda eforturilor frenetice ale creierului ei de a pune capăt gesturilor. Părer ca şi cum atingerea lui ar fi deschis o poartă în lăuntrul ei, eliberând o rafală sălbatică de emoţii şi amintiri. La naiba, dacă măcar nu l-ar fi atins!

Dar o făcuse şi acum nu reuşea să se oprească.

Avea gust de mentă. Buzele lui erau ferme, fierbinţi şi mobile. Limba lui era domoală şi măiastră, explorând şi ademenind-o cu atingeri molatice, în timp ce genunchii începuseră să-i tremure, braţele ei cuprindeau umerii laţi ai lui S.T. şi ea ofta deznădăjduită. Categoric, ultimul lucru de oare avea nevoie era să-l dorească. Dar în timp ce braţele lui alunecau în jurul ei şi o trăgeau spre al, Iar capul i se cuibărea lângă al lui, găsind toate punctele în care se potriveau perfect, nu putea să stăvilească fluxul rememorării dorinţelor arzătoare. Fusese primul ei iubit şi naiba să-l ia, fusese cel mai bun. Amintirile despre ceea ce făcuseră nu puteau fi pur şi simplu şterse. Dacă măcar nu l-ar fi atins…

După un timp care păru a fi o eternitate, S.T. Îşi înălţă încet capul, cu o fracţiune de centimetru pe secundă, nedorind să lase să dispară nici momentul, nici femeia.

Sângele îi clocotea în vene. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să o ridice pe Julia în braţe şi să o poarte până la cel mai apropiat dormitor, unde ar fi putut să încheie bine această reîntâlnire, dar o singură privire spre faţa ei îi spuse că asta nu se va întâmpla. Sărutul avusese darul să trezească amintiri, asta era destul de clar, dar la fel de clar era că ea nu fusese chiar fericită cu acest lucru.

Un nor de furie întunecă trăsăturile ei răvăşite de pasiune, ca o furtună cu fulgere şi tunete, ivită din senin. Îşi strânse pumnul şi îl pocni tare în braţ, apoi se strecură din îmbrăţişarea lui, izbindu-se încă o dată de colţul casei. Privirea ameninţătoare care o făcu să-şi închidă pleoapele şi să-i zvâcnească colţurile acelor buze lucioase, nu prevestea nimic bun.

— Cum ai avut curajul să mă săruţi în felul ăsta! şuieră ea, ochelarii alunecându-i pe nas, în timp ce-şi proptea în şolduri pumnii strânşi, albiţi.

S.T. lovi cimentul cu piciorul şi-şi frecă braţul, pretinzându-se încurcat.

— Este singurul mod în – care ştiu să o fac. Mai există şi alte feluri? Ai putea să-mi arăţi. Sunt deschis

pentru noi experienţe intime.

— Am să-ţi dau o experienţă intimă cu genunchiul dacă mai încerci iar, bodogăni Julia, străduindu-se să-şi vină în fire.

S.T. ridică uşor din umeri, câtuşi de puţin pocăit.

— Nu te-am auzit plângându-te în timp ce te sărutam.

— Nu asta este problema.

— Este la fel de îndepărtată pe cât de mult mă priveşte.

— Nu. Problema este că s-a terminat. Ai avut şansa ta şi i-ai dat cu piciorul. Trei lovituri şi ai ieşit, cowboy.

— Asta e ceva din baseball, scumpo, zise S.T. scuturându-şi capul. Lăsă ca un zâmbet molatic, răpitor, să-i lumineze faţa în timp ce se îndepărta încet de ea. Baseball-ul este un joc plictisitor, Toţi acei băieţi care doar stau aşteptând să se întâmple ceva. Nu este de mirare că ei ridică atât de multe întrebări. Dar numai pentru asta nu acord vreo atenţie unui tip înalt. Îşi luă pălăria din gura câinelui său şi şi-o puse pe cap, aranjându-i borul, ochii lui nedezlipindu-se nicio clipă de pe Julia.

— S-a terminat.

— Nu după o încercare, declară el. Te voi recâştiga, Julia. Eşti cel mai bun lucru pe care l-am avut vreodată în viaţă şi eram prea speriat că aş fi lovit dacă perseverez, dar nu mai fug nicăieri. De data asta vreau să rămân în viaţa ta.

Poate ar trebui să te obişnuişti cu ideea. Julia îl privi cu prudenţă, prea ocupată ca să-i digere cuvintele şi implicaţiile lor, pentru a para cu o replică energică.

— Te prind mai târziu, Legs, spuse el, salutând.

— În visele tale, Dalton. El zâmbi blând, dulce şi inima Juliei i se zbătu în piept.

— În fiecare noapte, iubito, îi declară. În fiecare unică noapte. Julia îndepărtă căldura, sentimentul plăcut produs de gândul că el o visa. Îşi încrucişase braţele pe piept şi clocotea de mânie în timp ce-l privea cum se îndrepta cu paşi mărunţi spre camionetă. Cine credea el că este, declarând că s-a întors în viaţa ei, îndepărtându-i din

minte logodna cu un alt bărbat, lăsându-şi privirile să-i alunece pe ea de parcă ar fi fost un fel de mare premiu de câştigat? Dorea să alerge după el şi să-i spună vreo câteva, dar exista posibilitatea de a-l atinge din nou şi tocmai văzuse cât de periculos putea fi acest lucru.

Fără atingere. Fără nimic altceva. Nu dorea să-i vadă din nou sau să audă acea voce sexy, mirosind a tutun… sau să guste acele buze… să simtă acel corp incredibil…

— Atrăgătoare ţintă, spuse Liz cu emoţie. Stătea în faţa uşii deschise, sprijinindu-şi un umăr de tocul acesteia, cu o privire sincer apreciativă în timp ce se uita după S.T., care se îndepărta agale cu un pas ţanţoş.

— Ţintă căpăţânoasă, bombăni Julia. A fost o ţintă atrăgătoare.

Solid, vânjos, musculos… Liz îi aruncă o privire tulburătoare plină de întrebări.

— Cu siguranţă, comis-voiajorul. Pus rămăşag că-şi onorează normele în fiecare lună. Orice bărbat care m-ar săruta astfel ar putea să-mi vândă orice-ar vrea.

Julia îi adresă o privire îngrozită.

— Te-ai uitat? Liz ridică din umeri.

— Doamna Perkins m-a chemat şi mi-a spus că te aflai aici, urmărind în jurul curţii un fel de cowboy. Părea interesant să-mi mânjesc oja pentru asta. Niciodată n-ai fost atât de excitată când doctorul Bob venea aici.

— Asta pentru că Robert este normal, matur…

— Plictisitor…

— …adult, iar S.T. Dalton este… este… împroşcă cuvintele şi faţa ei se înfierbântă în timp ce se lansa într-o abundenţă de adjective.

— Minunat, continuă Liz. Enervant! Liz îşi înălţă o sprânceană. Deci, a reuşit să-ţi vândă ceva?

— Mda, spuse Julia, încruntându-se în timp ce S.T. se oprise lângă camioneta lui pentru a-i da un autograf lui Gus Thorenson. O imensă încărcătură de necazuri.

O oră mai târziu, Julia încă mai bodogănea în timp ce se agita prin dormitor, căutând ceva cu oare să-şi lege părul la spate.

— Crede asta pentru că nu port inel şi nu am trimis încă invitaţii. Eu joc cinstit. Cum îţi place asta? De la sosirea şi plecarea lui S.T. sanctuarul ei, de obicei foarte ordonat se transformase într-o ruină, ca după o tornadă. Diverse articole de lenjerie zăceau împrăştiate prin toată camera ca nişte răniţi.

— Ei bine, spuse Liz încet, încrucişându-şi picioarele, în timp ce se aşeza pe marginea patului, acestea sunt un fel de semne tradiţionale că ai fi logodită.

Ochii Juliei arătau de parcă ar fi fost într-un iminent pericol de a-i exploda în orbite.

— Nu pot să cred că-i ţii partea! Nu vreau să mai ştiu vreodată de el!

Liz îşi roti ochii împrejur şi murmură ceva în spaniolă care sună ca şi cum ar fi fost o rugăciune pentru un handicapat mintal.

— Mă întrebam doar dacă ar putea exista vreo deosebire de interpretare.

Explicaţia ei rezonabilă o enervă pe Julia.

— Joc corect, bombăni ea, trăgând o panglică ruptă de sub un morman de haine din şifonierul ei de stejar lustruit. Se răsuci cu faţa spre pat folosind fâşia albă ca pe un indicator. Acestea erau exact cuvintele lui – ” joc corect!” Ca ceva pe care-l prinzi în capcană cu frânghii în regatul sălbăticiunilor! Ca şi cum aş avea vreo şansă dacă el îşi îndreaptă lasoul spre mine!

— Este teribil de atrăgător, spuse Liz. Cred că o mulţime de femei nu au în minte decât cum să-i facă să-şi întindă lasoul.

— Asta este exact problema lui. Are o părere prea bună despre propria atracţie.

— Da, vorbi Liz tărăgănat. Chiar mă întreb de ce l-ai dori? Doar pentru că este superb, o celebritate, un cowboy şi pentru că vrea să se căsătorească cu tine…

— Nu vrea să se căsătorească cu mine, insistă Julia. S.T. Dalton nu poate să rosteasscă un angajament decât dacă i-ai ţine o armă îndreptată spre cap. Se află aici doar pentru că n-are ce face, nu pentru că vrea să înnoade ceva.

Crede-mă, ştiu ce vorbesc.

— Poate s-a schimbat cu adevărat. Julia îşi scutură capul cu energie.

— Este doar vechiul băiat bun din Muleshoe, Montana. Prietenul tuturor. Eroul tuturor. Bărbaţii îl invidiază şi femeile leşină grămadă la picioarele lui. Şi el crede că asta epatează şi că, dacă este fermecător şi doar pe jumătate sincer, poate să-i meargă cu oricine. Ei bine, nu cu mine. Nu încă o dată.

Începu să-şi pieptene părul, dar mâinile îi tremurau şi şuviţele lungi păreau că aveau o viaţă proprie, fluturând printre degetele ei ca nişte tentacule. Ochii i se umplură de frustrare şi lovi cu piciorul în pantofii sport ca un copil de cinci ani, nemulţumit. Să trecem peste asta, spuse ea apăsat, trăgând un nou şiret alb din şifonier şi legându-şi părul la spate într-o coadă de cal. Era o completare foarte potrivită pentru echipamentul ei. Se îmbrăcase la repezeală fără să se uite la haine – o pereche de pantaloni albi de humbac, care erau prea scurţi pentru ea, aşa încât i se strângeau pe picioare, un tricou alb mult mai mare, având în faţă un desen cu un creier aşezat într-un şezlong de plajă, purtând ochelari de soare şi ascultând la un receptor. Spitalul districtual avea prea multă nevoie de ajutor dezinteresat pentru a impune o îmbrăcăminte strictă personalului medical.

— Arăţi îngrozitor, spuse Liz fără răutate. Tot ceea ce-ţi lipseşte este o pereche de cercei şi ai putea poza pentru Glamour.

Julia se studie în oglindă. Încă de la vârsta de şaisprezece ani, oamenii îi spuseseră că era frumoasă. Dar ea nu vedea deloc de ce se agitau toţi fără rost.

După părerea ei, gura îi era prea mare şi sprâncenele arătau de parcă fuseseră desenate ca la un clovn. Era prea înaltă, picioarele îi erau destul de mari pentru a schia fără schiuri, iar mâinile păreau a fi mănuşile unui jucător de base ball.

Presupunea că faţa ei avea o structură a oaselor reuşită, dar asta cu greu putea să zăpăcească pe cineva.

Întoarse spatele imaginii din oglindă şi se prăbuşi în scaunul capitonat de lângă pat. O scurtă privire la ceasul bărbătesc pe care-l purta la mână îi arătă că, dacă pleca acum spre spital, ar fi ajuns cu două ore mai devreme pentru a prelua schimbul de la o altă asistentă. Îşi propti picioarele pe pat, îşi încrucişa braţele şi începu să se gândească.

— Aş putea foarte bine să-l tai cu un fierăstrău ca să vină înapoi.

— Ce importanţă are dacă oricum nu-l doreşti? O simplă întrebare, dar Julia o simţi cum i se aşază în gât ca un os de pui. Niciodată nu se va mai încurca cu S.T. Jurase să nu o facă. Ceea ce simţise când o sărutase era doar o mică rămăşiţă de dorinţă, un reziduu infim de răspuns condiţionat, asta era totul. Era logodită – în ciuda absenţei unei evidenţe materiale – cu un chirurg plastic deosebit de drăguţ. Viaţa ei era ca un castron de cireşe. Atunci, de ce se simţise brusc, de parcă fusese înghiţită de o groapă?

— Nu-l cunoşti pe S.T., spuse ea. Am încredere în el tot atât de mult pe cât sunt eu în stare să dobor un camion de sumo. Este capabil de orice.

— Este capabil să te facă să te îndrăgosteşti de el?

— Nu. Cuvântul îi ieşi de pe buze puternic, defensiv, dar nu se uită la Liz când îl pronunţă.

— Atunci de ce te temi? O vreme, Julia rămase tăcută.

— Nu mă tem de nimic altceva cu excepţia faptului că aş putea întârzia la lucru.

În loc să urmeze obişnuitul ei drum neinteresant, alese o rută ieşită din comun, lăsându-şi automobilul, un Firebird, să se furişeze pe străzi, prin Richfield şi prin zona rezidenţială din Minneapolis, hoinărind până ajunse la lacul Harriet. Sub influenţa unei neobişnuit de binevoitoare întoarceri a destinului, se strădui să găsească un loc de parcare, încuie automobilul şi se îndepărtă.

Parcul din jurul lacului era plin de lume, zgomotos, datorită reclamelor răsunătoare din difuzoare, dar Julia de-abia observa câte ceva. Se îndreptă spre cel mai puţin

populat loc din parc, spre o bancă neocupată de sub un arţar. Lacul strălucea în soarele verii ca un safir gigantic, imaginea conducându-i gândurile înapoi către un loc unde fusese în urmă cu mulţi ani, la un alt lac albastru de pe o păşune din munţi.

Avea şaisprezece ani şi se simţea mizerabil. Era a treia vară de când tatăl ei o mutase de la Los Angeles şi o încredinţase unchiului şi mătuşa ei, la ferma lor din afara localităţii Muleshoe, trei ani de când o abandonase pentru o slujbă la o companie petrolieră din Orientul Mijlociu, trei ani de când mama ei murise. În aceşti trei ani, Julia ajunsese să urască Montana, ura devenind pasiunea ce o conducea în viaţă, dedicându-i-se ei cu tot zelul tinereţii. În acea zi deosebită, o ura mai mult ca niciodată, pentru că tatăl ei o anunţase că semnase un alt contract de trei ani în deşertul Saudit.

Ieşise alergând din casa unchiului ei şi nu se oprise din goană până ce nu văzuse albastrul apei. Se afla la un kilometru sau mai mult de casă. Picioarele îi deveniseră moi ca o gumă în timp ce se îndrepta într-acolo. Când ajunse, se prăbuşi pe pajiştea verde şi începu să plângă, sperând că un şarpe cu clopoţei se va târî până la ea şi o va muşca, iar ea ar muri şi atunci zgârcitul ei unchi ar trebui să sune în cealaltă parte a lumii pentru a-i spune tatălui ei, iar tatăl ei ar muri în Arabia Saudită din cauza vinei.

Îşi ştersese lacrimile şi aproape îşi calmase sughiţurile, când S.T. apăru călare.

Arăta de parcă gonea spre ea, dar calul lui se opri în ultima secundă. Îşi struni frumosul murg castrat şi se încruntă în jos la Julia de sub borul pălăriei sale boţite. Avea ochii înneguraţi, dar asta nu-i micşora cu nimic magnetismul.

— Ce naiba faci aici jos? o întrebă el.

— Orice dracu’ vreau, îi replică ea în timp ce se ridica în genunchi.

Înjurăturile fuseseră una dintre formele ei prefiratele de rebeliune, deoarece mătuşa Clarisse divenea roşie de

furie. Pentru S.T. erau doar o parte din imaginea lui. Cea mai mare perioadă a adolescenţei sale, S.T. fusese cel mai rău băiat din Muleshoe şi din împrejurimi. Oricine ştia că mama îl abandonase, iar tatăl lui era un beţiv care-l lăsase pe S.T. să crească la fel de sălbatic ca iarba în preerie. Dar zilele de băiat rău fuseseră şterse cu mai mulţi ani înainte, când Buck Tanner, antrenorul echipei de fotbal a liceului, îl luase sub aripa sa. Atunci S.T. se transformase din oaia neagră în băiatul de aur, deoarece se descoperise că putea să tragă şi să trimită o minge mai departe decât oricine altcineva din Montana.

Majoritatea lucrurilor rele se îndepărtaseră de el, totuşi înjura din principiu.

— Sigur la naiba, că eşti obraznică, spuse el sărind de pe caş şi un rânjet imens îi brazdă faţa slabă.

— Şi?

— Şi poate te-aş săruta dacă nu ţi-ar curge nasul.

Îngheţată, Julia se ridică în picioare şi-i întoarse spatele, încercând discret să-şi şteargă nasul au dosul palmei. Când reveni cu faţa la el, îl atacă imediat.

— Dacă te dai aşa de important, cine ţi-a făcut vânătaia de la ochi?

Zâmbetul i se stinse şi el privi în altă parte.

— Bătrânul meu. Julia regretă că întrebase. Ea ar fi putut să fie zguduită de aspectul picioarelor ei mari şi urâte, dar nu şi-ar fi închipuit că era în stare să fie atât de stupidă şi să discute despre asta.

— I-am dat şi eu una, zise S.T. cu o voce puţin mai răguşită decât de obicei, dar nu mi-am rănit mâna cu care lovesc mingea. Plec în Colorado în toamnă. Mi s-a oferit să joc fotbal.

— Ştiu. Mă bucur pentru tine, S.T.

— Ştii? Rânjetul său enervant îi reveni pe faţă. Julie zâmbi, dureros de conştientă de faptul că gura ei era prea mare. Era de două ori cât gura Karei Lynn Myer, şi Kara Lynn era conducătoarea galeriei şi regina ce se întorsese acasă.

— Sigur că ştiu. Oricine ştie asta. S.T. se uită în jos la

ea, cu ochii strălucind. Îşi apropie mâna dreaptă şi îi prinse o şuviţă de păr între degete.

— Dar ştie cineva cât de drăguţă eşti? auzind complimentul, ea ridică uşor din umeri şi se răsuci să privească apa.

— Nu este nimic drăguţ la mine, declară ea categorică, părându-i-se brusc că era de două ori mai înaltă şi mai solidă decât credea că este. Se simţea ca o imensă grămadă de urâţenie, ceva ce nimeni nu dorea, ceva ce fusese ascuns la o fermă de la capătul lumii. Vocea lui S.T. sună blândă şi moale.

— Totul este drăguţ la tine, Legs. Îşi încruntă sprâncenele spre ea, încercând să o facă să-i zâmbească. Pot să văd chiar prin hainele tale. Să ştii.

Julia dorea să poată râde, dar spre oroarea ei peste ea se prăbuşi un val proaspăt de disperare fără să fie prevenită, aducând cu el un şuvoi de lacrimi care-i umplură ochii şi-i astupară gâtul.

— Dacă sunt aşa de drăguţă, atunci cum de tatăl meu m-a părăsit aici, într-un loc uitat de lume? S.T. Îşi petrecu un braţ în jurul ei şi privi de-a lungul lacului cu ochii lui la fel de albaştri ca apa.

— Nu cred că ştiu, murmură el. Nu sunt expert la capitolul de ce taţii fac anumite lucruri. Dar este sigur ca naiba că nu din cauză că n-ai fi drăguţă.

Se uită în jos la ea şi atunci Julia simţi că ceva se năştea între ei, o legătură nerostită, o apropiere pe care nu o mai simţise cu nimeni, niciodată. Era chiar acolo, în acel moment când avea atât de multă nevoie să fie înţeleasă. Era chiar acolo.

— Dacă vrei, poţi să pui capul şi să plângi pe acest tricou, spuse el. Este aproape curat. Fără o clipă de ezitare, ea păşi în braţele lui şi plânse pentru toate câte avea pe suflet. S. T, o îmbrăţişa şi o mângâie pe spate, oferindu-i batista lui când avu nevoie. Apoi o sărută. În acea zi se îndrăgostise de el cu toată inima. Se îndrăgostise aşa cum făcea orice lucru de şaisprezece ani cu fiecare gram de emoţie pe care îl avea. Îl iubise în acea

vară de parcă întreaga ei viaţa depindea de el. Îşi petrecuseră timpul împreună şi-şi împărţiseră unul altuia secretele.

Apoi, în toamnă, el aruncase o geantă sport în cabina camionetei sale Ford, un model din ’63, lovit pe toate părţile, promisese că o să scrie şi plecase în Sud.

Timp de patru ani, nu-l mai văzuse.

CAPITOLUL 3

— Asta nu s-ar fi întâmplat dacă nu m-ai fi îmbrâncit, se plânse bărbatul, în timp ce Julia termina de bandajat rana adâncă, provocată de o forţă irezistibilă – braţul unui bărbat pe patine cu rotile întâlnind un obiect neaşteptat – un stejar. Avea cam cincizeci de ani, era palid şi slab, un muncitor amăgindu-se să se desprindă de activităţile obişnuite de la sfârşit de săptămână. Plină de expresivitate, o brunetă arătând furioasă, clădită ca un atlet, dar nu destul de drăguţă, se uita fix la el din celălalt capăt al măsuţei cu rotile.

— Nu s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi fost atât de neruşinat cu femeia aceea, bodogăni ea.

— N-am fost neruşinat! Am privit-o fix. Mare lucru.

— Ai fi văzut copacul dacă nu erai neruşinat. Zăreşti pe neaşteptate o bucăţică de elastic întinsă pe ceva mare, blond şi alergi să-ţi spargi capul!

Julia legă capetele bandajului şi se retrase câţiva paşi cu o privire obosită.

Bărbatul se dădu jos de pe pat fără măcar să spună mulţumesc şi părăsi camera certându-se cu prietena lui în legătură cu „privirea” inevitabilă a unui bărbat la sânii mari şi la bikinii unei femei. Era o obişnuită după-amiază de sâmbătă, de vară, în camera de urgenţă a spitalului districtual, cu o defilare de leziuni provocate de activităţile sportive şi de luptători de sfârşit de săptămână cu oase rupte şi ligamente întoarse şi în aceeaşi măsură, cu un bogat sortiment de necazuri de pe plajă: arsuri de soare, tăieturi, intoxicaţii cu alimente, cârlige de pescuit înfipte în diferite părţi ale corpului, nimic din ce nu avusese parte de un milion de ori. Doar că astăzi avea nevoie de un efort

special pentru a-şi îndrepta mintea la ceea ce trebuia să facă şi asta o speria la fel ca iadul din jurul ei. Oamenii din alte profesiuni îşi puteau permite să fie din când în când distraţi în munca lor. Dacă ea lucra neatent din cauza faptului că se gândea la cum simţise gura lui ST. Dalton pe a ei cineva ar putea să moară.

— Cum merge bătălia, frumoaso? Fierbinţeala o luă la goană prin trupul ei când simţi căldura unor buze masculine pe gât. Julia îşi înghiţi saliva şi se răsuci.

— Robert! Doctorul Robert Christianson îşi băgă mâinile în buzunarele imaculaţilor săi pantaloni kaki şi-i adresă un zâmbet nostim. Arăta de parcă ar fi descins dintr-o reclamă uimitoare cu tineri în ascensiune socio-profesională, destinată articolelor de sport pentru bărbaţi.

— Da, Robert.

— Zilele astea au fost mulţi bărbaţi care ţi-au sărutat gâtul şi ţi-au şoptit vorbe dulci?

— Mai mulţi decât mi-ar fi plăcut, bombăni Julia. Sprâncenele roşcate, bine conturate ale lui Robert se uniră deasupra nasului său perfect. Semăna destul de mult cu Robert Redford, doar că era mai tânăr şi mai frumos şi cu siguranţă, avea chiar un zâmbet mai larg, mai deschis. Era un bărbat drăguţ, atent, bun, pe care te puteai bizui. Şi se mulţumi să o întrebe când sosise ambulanţa de serviciu cu membrii echipei rivale de fotbal care încercaseră să-şi arate calităţile, aplicându-şi mai multe lovituri unul altuia, chiar dacă fuseseră despărţiţi.

În sfârşit, când scandalul se potolise şi se părea că va fi acalmie în sector, Julia îşi permise să-şi abandoneze postul pentru o binemeritată pauză. Se îndreptă spre un fotoliu, pe jumătate dorind ca Robert să fi plecat înapoi spre suburbii până acum.

Nu-şi revenise încă din şocul produs de sosirea lui S.T. Nu simţea deloc dorinţa arzătoare de a-i transmite noutăţile bărbatului cu care intenţiona să se mărite.

— Frişca, nu zahăr, zise Robert, întinzându-i o ceaşcă în timp ce ea se prăbuşea pe canapea. Apucă ceaşca cu amândouă mâinile şi sorbi cu grijă o înghiţitură mare.

Licoarea neagră nu semăna nici pe departe cu o cafea bună, dar era saturată cu anumite proprietăţi dătătoare de viaţă, esenţiale personalului unei camere de urgenţă din centrul oraşului. Chiar în timp ce-i ardea traiectul către stomac, Julia putea simţi cofeina cum era absorbită de sângele ei. Se uita la Robert şi se străduia să-şi ascundă supărarea şi-i zâmbea cu recunoştinţă. El părea atât de nepotrivit în camera de odihnă a spitalului districtual, precum un prinţ într-o cocioabă. Camera, numită cu afecţiune Groapa, de către proprietarii ei, nu fusese zugrăvită din vremea când democraţii se aflau la casa Albă. Pereţii erau de un verde mucegăit. Mobila data din 1950, un vinilin portocaliu ce ardea ochii şi ţevi mari de crom care arătau de parcă ar fi provenit dintr-o fabrică dezafectată. Era un loc în care să te năpusteşti în pauzele dintre certurile cu pacienţii. Nimic nu fusese făcut pentru a încuraja pe cineva să zăbovească în timpul liber.

— Deci, ce te poate scoate din partida de golf ca să te coboare la acest nivel de degradare? întrebă Julia în timp ce aluneca într-un scaun ş-şi sprijinea picioarele încălţate cu pantofii sport de măsuţa de cafea. Robert se încruntă când privi spre canapea dar nu se aşează. Julia se întreba dacă el nu era mai îngrijorat că şi-ar şifona dunga de la pantaloni sau că şi-ar păta hainele, apoi se mustră pentru că avusese astfel de gânduri răutăcioase. Acesta ara bărbatul cu care se va căsători.

Acesta era bărbatul pe care-l iubea. Figura lui S.T. i se ivi în minte ca un spectru. Ceva ca o gheară îi strânse stomacul. Luă încă o înghiţitură de cafea.

— Datoria, zise Robert. Am consultat pentru Jon Jürgen o victimă arsă.

— Dumnezeule mare, puteai să minţi şi să spui că eu eram.

El îi adresă unul din zâmbetele lui perfecte.

— Te ador, frumoaso, dar mă tem că în acest caz tu eşti pe locul doi, după o carne arsă.

— Oho. Ştii sigur cum să flatezi o fată.

— Părăseşte această speluncă şi vino să lucrezi

pentru mine. Am să te flatez toată ziua, în fiecare zi. Julia îşi îngustă ochii şi şuieră printre dinţi.

— Robert, ţi-am spus, n-am nicio intenţie să părăsesc spitalul districtual ca să lucrez cu tine. Vreau să rămân aici. El scoase un oftat nervos şi-şi trecu degetele prin păr. Fiecare şuviţă blondă era perfect pieptănată pe spate.

— Înţeleg că suferinţa oamenilor îţi dă o stare de excitare. Dar cel puţin n-ai putea să obţii această stare într-o vecinătate mai bună? Această parte a oraşului este atât de rea, de parcă ar aparţine New York-ului. Avea dreptate. În timp ce aproape toată zona Oraşelor Gemene (St. Paul şi Minneapotis) era populată cu muncitori curaţi din vest, centrul oraşului se sufoca de murdăria care părea să crească în fiecare zi ca un cancer. Spitalul districtual era confruntat cu o paradă fără sfârşit de morfinomani, beţivi, punkişti şi victime ale unor crime violente.

— Lumea este un loc periculos, zise Julia. Gândurile ei se îndreptau nu spre violenţa din gang care părea să înflorească constant în oraş, ci la evenimentele din acea dimineaţă din liniştitul Bloomington. În mod clar, nu era în siguranţă nici chiar în propria ei casă. Oriunde şi oricând, viaţa ei putea fi întoarsă cu susul în jos de S.T. Dalton. El putea apărea de nicăieri să o sărute fără să judece…

Aşezându-şi ceaşca pe masa unde alte o duzină fuseseră abandonate, Julia se forţă să se ridice. Se uită în ochii lui Robert şi spuse:

— S-a întors.

— El? Conştientizarea faptului îi lumină frumoasa-i faţă ca soarele. Oh. Se încruntă.

Înţeleg. Bine… Julia se enervă.

— Asta-i tot ce poţi să spui? Bine?

— Ce ai vrea să spun?

— Ei bine… ceva! Ar fi trebuit să-l cunoască mai bine şi să nu aştepte vreun fel de izbucnire din partea lui.

Robert nu avea accese de mânie. Nu avea emoţii excesive de niciun fel. Era un bărbat calm, raţional. Nimic asemănător cu S.T. Dacă situaţia s-ar fi inversat şi i-ar fi spus lui S.T. că un bărbat îi dădea târcoale, acesta s-ar fi

enervat şi ar fi făcut gălăgie şi ar fi avut tot felul de manifestări de bărbat dur. Nu că ea dorea acest tip de reacţie. La urma urmei, era o femeie modernă, liberă.

Totuşi, o fărâmă de gelozie n-ar fi fost de lepădat. Îi adresă lui Robert o privire disperată, sperând să-i producă măcar o mică reacţie.

— Susţine că vrea să se căsătorească cu mine. Sprâncenele lui roşcate se împreunară. Oricum, era ceva.

— Dar tu te vei căsători cu mine, spuse el cu un calm total. Deci, una o exclude pe cealaltă. Julia se lovi în frunte cu podul palmei şi făcu un pas înapoi.

— Cum ai reuşit să trăieşti atât de mult şi să rămâi aşa de naiv?

— Dragă, spuse el cu răbdarea unui bărbat care discută evenimente internaţionale cu un copil, vorbim despre un bărbat matur, normal, un adult raţional…

— Nu, nu vorbim! insistă Julia, scuturându-şi capul cu afectare, coada de cal tremurându-i. Vorbim despre Storm Dalton! Se îndreptă către fereastra care dădea în sala de aşteptare şi rămase în picioare acolo, privind fix, simţindu-se ca singura persoană dintr-un film de groază care ştia că fermecătorul profesor era de fapt o creatură odioasă ce urmărea să sugă crejerul oricui.

Într-o manifestare de extremă frustrare, Robert îşi scoase mâinile din buzunarele pantalonilor şi le ridică, cu palmele desfăcute.

— Ei bine, nu ştiu ce vrei să fac. Ar trebui să sun un judecător şi să încerc să obţin un mandat de reţinere sau altceva? Ce vrei să fac în această situaţie, Julia?

— Nu ştiu! O reacţie ar fi drăguţă. Poate o mică manifestare a grijii.

— N-ar trebui să fiu îngrijorat, afirmă el rezonabil în timp ce veni lângă ea. Nu mai eşti îndrăgostită de el. Era o constatare, nu o întrebare, neconţinând nici măcar o fărâmă de incertitudine. Totul fusese tăiat şi curăţat de Robert. Acesta era unul dintre lucrurile care o atrăgeau la el – nu era complicat.

— Sigur că nu, spuse ea, încercând pe cât posibil să

sune la fel de calm şi de convingător aşa cum o făcuse el.

— Atunci nu este nicio problemă.

— Pui pariu? spuse Julia, privind prin sala de aşteptare la uşile duble de sticlă care duceau spre o pistă pentru ambulanţă. Robert se uită peste umărul ei, iar sprâncenele i se uniră de mirare.

— Ce în lume…? O navă de la parada acvatică de anul trecut rula prin parcare de cealaltă parte a pistei spre urgenţă. Julia şi-o reamintea distinct, deoarece unul din oamenii care se aflau în navă o făcuse să-şi piardă cumpătul şi i se rostogolise în faţă. Ea, împreună cu un clovn de la Shriners, îi administraseră primul ajutor.

Nava era vopsită în albastru-deschis, cu scântei argintii, materialul smălţuit licărind magic în soarele după-amiezii târzii. Literele atrăgătoare ale unui post de radio local de muzică country împodobeau una din laturi. Punctul central al navei era un burduf ca o enormă cizmă de cowboy, realizat din lemn, cu pinteni şi cu petice artistic aplicate, dintr-un material maron. Burduful avea pe puţin trei metri înălţime. Stând în faţă şi legănându-se într-o parte, se găsea S.T. unduindu-se în mulţimea îngrămădită şi rânjind ca un pirat.

— Storm Dalton? întrebă Robert, uimit. Julia îi adresă un zâmbet şters.

— În carne şi oase, colega.

Mulţimea se revărsă din sala de aşteptare, de parcă fuseseră vindecaţi printr-o minune. Se îngrămădeau în jurul navei ca nişte discipoli, bătând din palme şi bucurându-se, strigându-l pe Storm pe nume. Julia nu se încumetă mai departe de uşă, fiindu-i silă să-şi facă apariţia şi să iasă în evidenţă ca motivul acestui insucces. Dar conştiinţa ei – şi teama că el ar aduce parada înăuntru – precumpăni şi merse mai departe, cu Robert târându-se după ea ca o păpuşă mirată. Bietul om. Niciodată nu-l văzuse să arate atât de uimit.

O melodie country ce-ţi înfiora inima era difuzată prin microfoanele inteligent ascunse în baloturile cu fân, un cântec despre a doua şansă pentru un neghiob

îndrăgostit. Pilotul navei se ivi printr-o deschizătură în podea ca pilotul unui submarin şi începu să circule prin mulţime, împărţind garoafe femeilor şi batoane de zahăr copiilor şi bărbaţilor. Julia se opri la marginea mulţimii, nefiind încă sigură ce trebuia să facă. S.T. O zări imediat. Ochii lui albaştri se lipiră de ea ca explozivele căutând căldura şi zâmbetul i se lăţi. Coborî din burduf, apucând o frânghie care era ancorată, aparent, în punctul cel mai înalt şi alunecă în jos pe o parte, ca Robin Hood. Ducând pe braţe un buchet de garoafe roz din grămada care se afla în navă, S.T. sări pe pământ şi se postă în faţa Juliei, cu o expresie brusc serioasă, privirea lui concentrându-se pe faţa ei. Julia simţi toţi ochii aţintindu-se asupra ei. Murmure străbătură mulţimea.

— A făcut toate astea pentru ea.

— Este mai frumos ca Richard Gere în Pretty Woman.

— O fi asta una din reclamele pentru deodorante?

O echipă de televiziune o filma cu o cameră portabilă. S.T. nu se opri până ce nu se află faţă-n faţă cu ea. Intensitatea expresiei lui o înspăimântă până la un nivel profund instinctual. Aceasta era privirea unui bărbat formulându-şi o revendicare, care părea nepăsător şi să renunţe uşor, dar sub tot acest farmec de la ţară se găsea un munte de hotărâre. Când Storm Dalton dorea ceva, alerga după acel ceva. Şi el o dorea pe ea. Se opri în faţa ei, privind-o timp de o secundă infinită. Mulţimea îşi ţinea respiraţia. Cineva declanşa un aparat de fotografiat.

Julia avea sentimentul că ar trebui s-o ia la fugă. Într-un fel, ştia că atunci când totul va fi spus şi făcut, se va uita înapoi la acest moment şi-l va considera ca pe o clipă crucială în care trebuia să lovească cu piciorul, dar n-o făcuse.

Brusc, S.T. Îşi scoase pălăria, căzu în genunchi şi spuse:

— Julia, am venit să-mi declar intenţiile.

— Sper că ele includ şi existenţa unui pistol cu care să-ţi tragi singur un glonţ în cap, bombăni ea printre dinţi. M-ai scuti de atât de multe necazuri.

El continuă de parcă nu o auzise.

— Intenţionez să-ţi câştig inima, dragostea şi mâna. Aruncă un zâmbet rapid spre mulţime şi clipi. Ei bine, pe dracu', o să iau totul de la ea.

Julia de-abia auzea aplauzele şi râsetele. Stânjeneala ei nu fusese prea mare de la început. Între a apărea în public în şort de boxer şi situaţia de faţă, aceasta din urmă i se părea mult mai uşor de suportat…

Robert trecu în faţa ei, părând puţin stânjenit şi-l bătu pe S.T. pe umăr.

— Scuză-mă, dar trebuie să faci într-adevăr o excepţie în acest caz.

S.T. se ridică în picioare, încruntându-se. Îl recunoscu pe doctorul Bob într-o clipă, după prezentarea lui Liz, proaspăt recrutatul lui spion, care i-l descrisese ca pe o păpuşă Barbie în mărime naturală, dar nu atât de animată, atunci când se dusese din nou la Julia acasă.

— Asta-i bună, şmechere, zise el dintr-o suflare, aplecându-se agresiv spre bărbatul care era rivalul său. Doamna şi cu mine avem ceva de discutat.

— Doamna hotărăşte, îi replică Robert calm. Părul de pe ceafa lui S.T. se zbârli.

Nările îi fremătară.

— Oh, da? Ei bine, n-am văzut un inel pe degetul ei şi, dacă mă gândesc bine la asta, a fost a mea întâi.

— Dar este a mea acum.

— Nu pentru mult timp, doctore Bob, spuse S.T., amenințarea imprimând tonului său un accent ascuţit. Intenţionez să o recâştig.

— Este o întrebare, Storm? strigă un reporter. S.T. rânji ca un lup, cu privirea încruntată pe bunul doctor.

— Mai bine ai crede, prietene.

— Ce părere aveţi despre asta, domnule? întrebă reporterul, agitând microfonul în direcţia lui Robert. Acceptaţi provocarea? Robert îşi scutură capul, arătând pe jumătate amuzat.

— Nu cred în astfel de lucruri. S.T. Îl privi fix, în aşteptare. Nu-i venea să creadă că bărbatul rămăsese atât

de calm. Dacă locurile s-ar fi inversat, S.T. era sigur că ar fi pocnit mutra tipului până acum. Se afla aici pentru o lua pe Julia înapoi de la acest bărbat. Tipului nu-i păsa? Sau era sigur pe el însuşi şi pe relaţia lui cu Julia?

— Scuză-mă, spuse Julia sec. Nu crezi c-ar trebui să am ceva de spus în legătură cu toate astea? Toţi ochii se îndreptară spre ea.

Julia se uită de la un bărbat la celălalt – Robert, care arăta precum conducătorul unei şedinţe parlamentare, calm şi distant, considerat perfect; iar S.T., care arăta ca un cowboy, gata de bătaie, sălbaticul jucător. Furia şi stânjeneala, frustrarea şi confuzia se înnodaseră înăuntrul ei într-un nod imens. Putea să ia braţul lui Robert şi să plece, dar nu reuşea să-şi impună să o facă. Era furioasă pe el şi nu era sigură din ce motiv. În ceea ce-l privea pe S.T., nu asta era problema; cunoştea aproape toate motivele pentru care se înfuriase pe el. Ceea ce nu putea explica era cum reuşea să se uite la el şi să-l vadă ca pe sfâşietorul de inimi care era şi totuşi să simtă… ceva. O parte din gândul ei actual era cât de bine ar fi fost ca el să fi plecat cu toate aceste necazuri. O situaţie veche, fără speranţă, un lucru imposibil de imaginat. S.T. ridică o mână înainte ca ea să poată vorbi.

— Timpul s-a terminat. Revenim la problemele noastre, zise el, întorcându-se spre Robert, o privire consternată reunindu-i sprâncenele. Vrei să-mi spui că nu te vei bate pentru ea? O altă undă de murmure speculative trecu prin mulţime.

— Nu cred în luptă, spuse Robert, cu un zâmbet binevoitor.

Furia coloră pometii înalţi ai lui S.T. Făcu un pas agresiv în direcţia doctorului.

— Vrei să-mi spui că Julia mea nu este demnă de a te lupta pentru ea?

— Nu este Julia ta.

— La naiba, bine, va fi în clipa în care voi trece peste tine. Julia se precipită în faţă.

— S.T., nu! Protestul ei fu retezat scurt în timp ce el îi

punea în faţă un braţ cu garoafe roz. Ea înhaţă florile într-un gest reflex şi le aruncă, aşteptând să vadă sânge. Dar ceea ce văzu era S.T., nas în nas cu Robert şi o cameră de televiziune filmându-i pentru un prim-plan.

— Două săptămâni, doctore Bob, zise S.T. cu o voce joasă, încărcată cu o furie masculină cu greu reprimată. Două săptămâni. Totul era corect. Câştigătorul primeşte inima doamnei. Se răsuci către Julia, zâmbetul propriu doar lui Storm Dalton cuprinzându-i faţa, la fel de strălucitor ca soarele răsărind după furtună.

Julia se holba la el ca o căprioară prinsă în lumina reflectoarelor, conştientă că ceva era pe cale să se întâmple, dar incapabilă să facă vreo mişcare pentru a preveni situaţia. S.T. O înhaţă, o îmbrăţişa ca un dansator de tango şi o sărută puternic, zdrobind garoafele dintre ei. Un murmur se ridică din mulţime.

Faţa lui radia de excitare atunci când îşi îndreptă statura şi se depărta de ea. Ochii îi erau înflăcăraţi de un amuzament diabolic, gura i se arcuise într-un zâmbet hoţesc, în timp ce vorbi tărăgănat.

— Te voi câştiga, iubito. Să înceapă întrecerile.

CAPITOLUL 4

— Asta este îngrozitor! se văicări Julia, azvârlind prima fasciculă a ediţiei de duminică dimineaţă din *Star Tribune* pe masa din bucătărie. Se ridică din scaunul ei pentru a măsura lăţimea micuţei bucătării, pantofii ei sport scârţâind furioşi pe podeaua acoperită cu linoleum cenuşiu.

Ciugulind dintr-un corn, Liz îşi întinse gâtul să vadă seria de fotografii de sub titlul *„Storm face ravagii în oraşele gemene*. „Una îl înfăţişa pe S.T. sosind la spital, în vârful giganticului camion, una când săruta buzele Juliei şi alta cu o scurtă reacţie a Juliei, după ce o eliberase. Fotografiile şi articolul care le însoţea ocupau două treimi din pagină. Julia îşi ţinu privirea aţintită asupra lor în timp ce rememora trecutul, mânia ei crescând cu fiecare imagine.

Două treimi dintr-o pagină. Nici chiar cel mai

obişnuit cititor nu putea rata asta.

La prânz, majoritatea celor din zona metroului vor lua cunoştinţă de provocarea lui S.T. de a-i câştiga inima şi putea să pună pariu că ei îi vor da ajutor.

Întotdeauna S.T. fusese enorm de popular cu fanii fotbalului, chiar în timpul scurtei interdicţii de la Viking, când fusese transferat într-un post de rezervă.

Întotdeauna el menţinuse o bună relaţie cu publicul, acceptând ca numele şi faimosul său zâmbet să fie tipărite, acordând din timpul său pentru activităţile caritabile ale comunităţii. Vestea că el s-a întors în Oraşele Gemene s-ar întinde ca focul. Vestea despre cruciada pornită pentru a-i cuceri inima ar fi cuvântul de ordine al oraşului.

— De ce te plângi? întrebă Liz. Fotografia ta este în ziar! Noaptea trecută, ai apărut la ştirile de la ora zece! Eşti o celebritate! Mi-ar plăcea asta.

— Lucrezi în comerţul de modă. Desigur, ţi-ar plăcea asta. Uită-te la mine, şuieră ea.

Julia se aplecă peste masă şi lovi furioasă cu degetul o fotografie, astfel că imaginea tremură animată. Purtam un tricou cu un creier pe el! Şi expresia mea! Arăt ca şi cum cineva tocmai a sărit asupra mea cu o unealtă de înfierat vitele.

Liz îşi aranja ochelarii de vedere cu strasuri, cocoţaţi pe nasul ei în timp ce scruta micuţa imagine.

— *„Copleşită de gestul romantic al lui Dalton”*. Aşa te descriu aici.

Julia scoase un sforăit nepotrivit unei doamne în timp ce se plimba prin cameră.

Acum că se agitase toată noaptea din cauza asta, slaba văpaie a linguşirii se epuizase complet, măcinată de dubii şi suspiciuni în legătură cu motivele lui S.T. Era un bărbat care reuşise în întreceri şi în luminile rampei şi, nebunia din noaptea trecută îl încărcase cu puternice doze din amândouă. Părerea ei despre evenimentele serii nu fusese impusă de absenţa somnului sau a telefonului care a sunat încontinuu, până ce ea aproape că-şi pierduse vocea spunând „fără comentarii” presei. Ziariştii se aruncaseră

asupra întâmplării cu entuziasmul hienelor în faţa unei antilope gnu prăbuşite, într-un târziu, deconectase toate telefoanele din casă.

— Gest romantic, la naiba, bombăni ea. Nu este nimic altceva decât o pornire egocentrică, isprava publicitară a unui macho. Dacă-şi închipuie că am să cedez pentru astfel de prostii, ar trebui să se mai gândească. Sunt o femeie liberă, o susţin cu tărie. Aceasta nu este comuna primitivă. Nu vreau să fiu disputată de bărbaţi şi oferită drept trofeu învingătorului.

Liz se uită la ea cu o privire plină de regret, ochelarii alunecându-i de pe nas.

— Îmi sună amuzant, zise ea cu un suspin visător. Doi luptători frumoşi bătându-se pentru mine, masivele lor piepturi transpirate umflându-se de efort, muşchii braţelor lor încordându-se în mănunchiuri tensionate în timp ce ei îşi împroaşcă cuvinte grosolane… Julia îşi îngustă ochii şi îndreptă un deget spre prietena ei.

— Ştii, reacţionezi foarte straniu de când te-ai decis să te măriţi. Fii atentă la tine. Drăguţă, curând vei fi alergată în jurul covorului pe care-l aspiri, îmbrăcată ca micuţa Donna Reed, cu perle şi pantofi de balet.

— Uită asta, zise Liz, pufnind pe nas cu indignare. Reveni la realitatea imediată şi la micul ei dejun, rupând o altă bucăţică de corn şi băgând-o în gură. Acele rochii de damă îmi fac şoldurile să arate prea grase. Pe de altă parte, mi-am trimis semnalele numai către bărbaţi care-şi pot permite menajere.

— Spre un norocos? Ea se strâmbă şi-şi scutură capul.

— Am mers la un bar mitzrah noaptea trecută, cu dentistul meu. Nimic, chimic.

Cel mai romantic lucru pe care doreşte să-l facă este să-mi înlocuiască toate plombele la jumătate de preţ. Julia scoase un fluierat grav în timp ce-şi întindea picioarele şi începea o serie de exerciţii de gimnastică.

— La jumătate de preţ? îmi pare că e dragoste. Liz îi aruncă o privire vicleană şi ridică ziarul în dreptul feţei, de

parcă ea poza pentru un fotograf.

— Nu e chiar inutil să fii „luată de Storm”.

— Nu mă va lua nicăieri, insistă Julia, îndreptându-şi trupul, mâinile instalându-i-se pe talia şortului ei de jogging, albastru-marin. Sunt perfect fericită aici unde mă aflu. Am o slujbă bună, o casă, prieteni şi pe Robert.

— Domnul Excitaţie, mormăi Liz, rotindu-şi ochii.

— Reprezintă toată excitarea pe care o doresc. N-am nevoie de acest fel de revoluţie în viaţa mea, zise Julia, arătând ziarul. Vreau doar o plăcută existenţă normală. Nu-mi trebuie o tornadă umană răsucindu-se în viaţa mea pe o navă de paradă. Liz studie fotografia lui S.T. pe cizma gigant, nedumerirea încruntându-i sprâncenele.

— Unde o fi găsit acest lucru?

— Cine ştie? oftă Julia în timp ce se îndepărta de masă, simţindu-se epuizată fizic doar la gândul că trebuia să mai facă un pas. Întoarcerea lui S.T. Îi subminase energia şi lăsase în locul ei un fantomatic sentiment al fatalismului. Tipul are prieteni peste tot. Aş zbura în Antarctica, dar probabil are un fan-club acolo. Ăia m-ar ţine ostatică până ce el ar putea sosi cu un atelaj tras de câini.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Liz. Pare teribil de hotărât.

Se străduise puţin prea tare ca să pară nonşalantă, ca un jucător care-şi dorea o călăuză interioară când paria, dar efortul nu reuşi să-i modifice starea sufletească Juliei. Se încruntă în timp ce-şi întindea un picior în faţă şi-şi masa muşchiul încordat.

— În următoarele două săptămâni, îl voi îndepărta ca pe o plagă, apoi voi pleca în vacanţă cum mi-am propus. S.T. Îşi va pierde eventual interesul în micul său joc şi va pleca spre păşuni mai înverzite. Sper.

Liz se ridică de la masă, strângându-şi kimonoul de mătase roşie în jurul taliei în timp ce se îndrepta spre chiuvetă pentru a pune ceaşca, dar îşi reveni admirabil înainte ca Julia să o întrebe ceva. Se prăbuşi înapoi în scaunul ei şi luă din nou ziarul.

— Ei bine, cred că este romantic, zise ea, vocea răsunându-i ca a unei ciorcârlii, atunci când scoase un ciripit de râs nervos. Nu-l văd pe doctorul Bob făcând vreun gest măreţ pentru a-şi dovedi dragostea pentru tine.

— N-am nevoie de gesturi măreţe, zise Julia sobră. Am nevoie de stabilitate.

Mă duc să alerg. O alergare lungă, dură, sănătoasă va îndepărta endorfinele, asta era ceea ce avea nevoie ca să-şi limpezească mintea. Alergatul fusese întotdeauna terapia ei favorită. Subconştientul ei putea sorta problemele în vreme ce conştientul se focaliza asupra priveliştii şi a procesului mecanic de a pune un picior în faţa celuilalt. Adora sentimentul propulsării corpului ei cu viteza obţinută din toate tensiunile interne şi Dumnezeu ştia, astăzi avea tensiuni interne din abundenţă. Smuci uşa de la intrare. Parcată la curba din faţa casei se afla o replică din fibre de sticlă, înaltă de trei metri, a unui taur din rasa Hereford.

Era genul de panou de supermagazin care să-i punea în stradă pentru a semnala reducerea preţurilor la carne, genul de panou supradimensionat ce anunţa informaţii despre închirieri, amplasat în parcare şi având mesaje zeflemitoare de genul: „*Doamne*, *Doamne*, *Edith a devenit puternică*”. Pe una din feţele acestui panou era scris: „*Julia*, *nu este un taur*. *Te iubesc*. *Căsătoreşte-te cu mine*”.

— Doamne, murmură Liz încet din spatele ei. Nu-i drăguţ?

Vecinii se plimbau pe pajiştile lor examinând gigantica bovină, părând liliputani pe lângă ea. Copiii alergau de la un capăt la altul al străzii pe bicicletele lor, scoţând mugete de vite şi imitând sărutări zgomotoase. Deja, doi reporteri îşi făcuseră apariţia şi erau ocupaţi cu fotografiatul panoului bovin. Brusc, camioneta neagră a lui S.T. apăru în capătul străzii, ciobănescul german sprijinindu-şi capul în afară, pe fereastra din dreapta şoferului, limba roz fluturându-i ca un drapel în vânt. Maşina trase în spatele taurului şi S.T. sări din ea în aplauzele şi uralele mulţimii. S.T. se strecură printre

oameni, oprindu-se ca să-şi scrie numele pe vreo cinci exemplare din *Star Tribune* şi pe o listă mototolită de la un magazin. Se întreţinu amabil cu reporterii, gura lui ca un pilot automat împrăştiind poveştile de vechi băiat bun al lui Storm Dalton, în vreme ce privirea i se fixase asupra Juliei. Ea arăta mirată de enormitatea gestului său. El nu se putea decide dacă fusese bun sau rău. Tot ce ştia cu certitudine era că se simţea teribil de liniştit să vadă că în spatele ei stătea Liz şi nu doctorul Bob.

Nu dorea să o scape din priviri după scena din parcarea spitalului, dar nu avea încotro. Nu putea să calce pe urmele ei zi şi noapte, ca o umbră. Trebuia să se încreadă în ceea ce simţise din sărutul ei. Ea mai avea încă sentimente pentru el. Nu toate erau bune, dar existau totuşi. Dacă ar fi reuşit să le aducă la suprafaţă şi să o pună faţă-n faţă cu ele, atunci poate ar fi recâştigat-o. Era sigur ca naiba că făcuse ceea ce era cel mai bine.

Planul jocului pe care-l imaginase era strălucitor. Trebuia să o impresioneze cu gesturi măreţe, în marea lor majoritate acţiuni care nu i-ar fi lăsat Juliei a niciun dubiu în legătură cu sinceritatea lui. Îşi petrecuse jumătate din noapte la telefon, trezind din somn vechi cunoştinţe ca să le recruteze pentru campania lui, sunând vechi datornici, planificându-şi strategia. Restul nopţii şi-l consumase plimbându-se fără încetare prin camera de hotel, întrebându-se unde era. Julia şi ce gândea ea. Cel puţin, acum avea răspunsul la prima întrebare.

— Ultimul autograf, popor! strigă el în timp ce-şi mâzgălea numele pe manşeta rochiei albe de tercot a doamnei Perkins. Le adresă tuturor un zâmbet diabolic.

Am o doamnă de câştigat. Doamna Perkins îl bătu pe braţ, ochii strălucindu-i ca stelele între ridurile de pe tenul ei de optzeci de ani.

— Du-te la ea, Storm! Traversă curtea cu mâinile întinse şi cu un zâmbet incorigibil pe faţă. Reporterii se ţineau după el ca un roi de ţânţari, dar S.T. îi ignora. Atenţia lui era captată de Julia.

— Ce pot să spun, Legs? Publicul este de partea mea.

Cum îţi place taurul?

— Este potrivit, ţinând cont de sursă, îi zise Julia sec, având braţele încrucişate peste tricoul gri-pal pe care scria „Universitatea din Minnesota”.

Zâmbetul lui S.T. şovăi în clipa când urca scările.

— Nu-ţi place? Julia avea în vârful limbii o replică ironică, dar brusc inima nu-i mai dădu ghes să lupte. S.T. arăta ca un căţeluş care tocmai fusese pedepsit pentru că rosese o pereche de pantofi. El nu urmărise să o stânjenească. Avea doar tendinţa de a se lăsa purtat de entuziasm. Întotdeauna fusese aşa.

— Ei bine, este cam mare, spuse ea. Nu era chiar un compliment, dar era cel mai bun lucru pe care-l putu spune. Nu dorea să-l încurajeze, căci data viitoare ar fi făcut ceva chiar mai revoltător, ca de exemplu să coboare o vacă din cer, cu o paraşută.

— Cel mai mare pe care l-am putut găsi. El rânji şi veni mai aproape.

Julia rămase pe loc, chiar dacă toate terminaţiile nervoase îi intraseră în alertă, vibrând la apropierea lui. El se opri la câţiva paşi de ea, aplecându-şi capul puţin într-o parte şi-i adresă o privire încărcată de căldură sexuală, care era curioasă, dulce, plină de umor. Combinaţia era o invitaţie intimă de a împărtăşi gluma, de a râde împreună cu el. Se întâmpla ceva ciudat cu emoţiile ei.

— Deci, ce spui iubito? întrebă el, înălţându-şi aprâncenele. Gata să cedezi?

— Crezi că poţi să mă câştigi cu o vită imensă din plastic? spuse Julia sec, curajul luptându-se împotriva nevoii de a zâmbi. Este o bătălie pierdută.

S.T. Înainta puţin mai aproape, sprijinindu-şi o mână de canatul uşii.

— Nu este un taur, zise el, cu o voce răguşită şi sexy. În spatele lui se află sufletul meu.

— Ai putea să obţii o slujbă la Hallmark, îi ripostă Julia. Sentimente ca astea se găsesc pe felicitări.

— Am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu, murmură el, aplecându-se mai aproape până ce buzele lui

mai că atinseră urechea Juliei. Vino să iei micul dejun cu mine. Fiori alergau în sus şi-n jos prin carnea Juliei, în mişcarea lor dând naştere la atingeri uşoare. Poate că el tocmai îi sugerase să facă sex fierbinte, sălbatic, pe pajişte, iar trupul ei îi răspundea. Gâtul i se contractă, pieptul i se zbătu, genunchii îi tremurau, degetele de la picioare i se strânseră în pantofi.

Vocea lui. El ar fi putut citi Raportul Congresului cu această tonalitate a vocii iar femeile ar fi leşinat. Vocea lui Robert nu avusese niciodată acest efect asupra ei.

Un alt fel de fior trecu prin trupul Juliei ca un glonţ. Se îndepărtă, aruncându-i un zâmbet larg.

— Doamne păzeşte, a fost grozav, dar o s-o iau la goană.

Înainte ca S.T. să poată comenta, se năpusti înăuntru şi se îndreptă spre uşa din spate. Cuvântul laş îi stăruia în minte în timp ce traversa curtea şi păşea pe alee, dar nu era destul pentru a o face să se reîntoarcă. La urma urmei, discreţia era cea mai bună latură a curajului. Mergea pe alee, din ce în ce mai repede. Simţea nevoia, pe cât se putea, să interpună cât mai multă distanţă între ea şi Storm Dalton. Nu-i plăceau sentimentele pe care el era în stare să i le producă cu o simplă şi inocentă invitaţie la micul dejun, răvăşindu-i simţurile pe care era mai bine să nu le aibă. Era ca o dependenţă de drog – îi făcea rău, dar tentând-o şi seducând-o într-un mod perfid. El era excitant şi sexy, dar motivele contra le depăşeau pe cele în favoarea lui. Era un tip imprevizibil pe care nu te puteai bizui, iar ea avusese destul parte de ambele calităţi ca să-i ajungă o viaţă.

Se apropiase de capătul blocului când un sunet din spate îi tulbură gândurile.

Încercă să arunce o privire peste umăr şi văzu câinele ciobănesc german apărând la picioarele ei, cu un imens rânjet pe faţă în clipa când sări la ea. Dar nu vederea câinelui îi provocă Juliei o durere în inimă, ci vederea lui S.T. care se ivi într-o urmărire înfierbântată pe bicicleta verde-fluorescent a lui Andy Spader. Era prea

mică pentru el. Arăta ridicol aplecat peste cadru, cu genunchii lovind ghidonul.

Dar o ajunsese din urmă. Simţind adrenalina pulsându-i în vene, Julia o porni drept spre capătul blocului şi traversă strada. Parcul de pe cealaltă parte era împădurit şi deluros; cu siguranţă, va fi capabilă să scape de el acolo. Alese o îngustă potecă prăfuită care trecea printr-un pâlc de pini, ciobănescul german fiind lângă gleznele ei şi scoţând schelălăituri de bucurie în vreme ce se ţinea după ea. Imaginea lupilor hăituind un cerb pe un câmp, se gândi Julia. Câinele putea să o urmărească, dar n-ar fi doborât-o la pământ ca să o târască înapoi la stăpânul lui. Cel puţin, aşa credea. Julia aruncă o altă privire rapidă peste umăr.

Fusese o greşeală imensă. Ştiu asta în clipa când întoarse capul. În timp ce privea înapoi, făcu un pas mare, piciorul ei drept se ridică şi nu găsi… nimic.

Un ţipăt involuntar îi scăpă în timp ce se rostogolea în josul dealului într-o grămadă de braţe, picioare şi păr, trecând peste gropi şi pietre ca o minge umană, ajungând să se oprească întinsă pe spate. O clipă, se uită în sus la cer, privirea fixându-i-se încet pe un nor care părea să fie imaginea unei cizme de cowboy. Apoi, câinele se prăbuşi peste ea, gâfâind şi lingându-i faţa.

— Oh! Opreşte-te! ţipă ea, ridicându-şi braţul pentru a-şi feri faţa de cincizeci de kilograme de entuziasm canin exagerat.

— Bingo, înapoi! strigă S.T. din vârful dealului. Câinele îşi ciuli urechile şi schelălăi, furişându-se cu coada între picioare. Se întinse pe pământ şi-şi puse botul pe labe. Julia îşi lăsă capul pe spate şi-l privi pe S.T. cum cobora pe bicicletă în josul dealului, ţinând ghidonul într-un unghi expert pentru a reţine vehiculul să nu alunece de sub el. Unde naiba învăţase să meargă pe bicicletă? Până ce el nu-i răspunse, ea nu realiză că pusese întrebarea cu voce tare.

— La Big Brothers, în Kansas City, zise el absent, abandonând bicicleta şi grăbindu-se spre ea. Fratele meu

mai mic era specialist în astfel de lucruri. Se aşează în genunchi lângă ea, în ochi observându-i-se îngrijorarea, în timp ce cu o mână tremurătoare îi pipăia fruntea şi obrajii.

— N-ai păţit nimic, iubito? Eşti rănită? Să chem o ambulanţă?

— Sunt bine, zise Julia, scoţând un geamăt când încercă să se ridice.

S.T. O obligă să stea jos punându-i o mână pe umăr.

— Stai liniştită, îi ordonă el, începând să-i inspecteze picioarele. S-ar putea să-ţi fi rupt ceva.

— Nu mi-am rupt nimic, îi replică Julia iritată, îndepărtându-i mâna. Sunt asistentă medicală, îţi aminteşti? Cunosc astfel de lucruri.

— Ai putea fi şocată. Era desigur şocată, dar asta nu avea nimic de-a face cu căzătura pe care tocmai o încasase. Fusese şocată de când deschisese sâmbătă uşa şi-l găsise pe el stând de partea cealaltă a pragului. Şi acum, dacă-l lăsa să o examineze mai departe, probabil că intra într-un fel de criză hormonală.

— Sunt bine, S.T., murmură ea. Nimic distrus, doar mândria. El o ajută să se ridice, dar rămase atent să o susţină dacă dădea vreun semn că s-ar clătina. Julia se strădui să-i ignore privirea îngrijorată în timp ce-şi îndrepta statura. N-ar fi făcut-o pentru ea, ci ca să nu fie atinsă din cauza temerii lui. Îşi studie mâinile şi picioarele pline de praf şi de mici tăieturi, dar fără răni profunde. Mâine, va fi plină de zgârieturi, dar asta nu era nimic considerând că şi-ar fi putut rupe gâtul.

Fuseseră vreo şase metri din vârful dealului şi coborârea era abruptă.

— Mi-ai răpit zece ani din viaţă, zise S.T. cu o urmă de frică tremurându-i în voce. Eşti sigură că n-ai nimic, iubito? Ai putea avea o comoţie. Se uită intens în ochii ei, urmărindu-i starea pupilelor, apoi ridică ultimele trei degete de la mâna stângă în faţa ei. Câte degete ţin în sus? Julia se miră şi se pregăti să-i dea un răspuns ironic, dar cuvintele i se opriră în gât, în vreme ce privirea ei se fixase pe degetul lui mic. Inima începu să-i bubuie în piept. Îl mai

avea încă. Îl mai purta încă. Inelul prieteniei lor, cu piatră ieftină, un ciob de sticlă, dar care în mintea lor trecuse drept un diamant şi pe care el i-l dăruise în acea vară când se întorsese în Montana. Ea pretinsese că asta însemna că erau îndrăgostiţi, chiar dacă ea avea doar şaisprezece ani şi ştia că în toamnă el va termina colegiul.

— Îl mai ai încă, murmură ea. O undă de emoţie îi străbătu tot trupul. Acest sentimentalism era un lucru periculos. Îşi spuse că asta nu-i va suci capul, dar nu putea să o împiedice să-i afecteze inima. Când amintirile o copleşiră, se apropie şi-i prinse mâna, trăgându-i-o spre ea ca să poată vedea mai bine.

Nu era o mână drăguţă. Degetele lui suferiseră mai multe fracturi în timpul carierei fotbalistice. Unele se îndoiseră în direcţii ce nu păreau de la natură, iar pielea din palmă era aspră şi bătătorită ca a unui cowboy. Inelul arăta exact ca ceea ce era cu adevărat şi cât plătise pentru el – 1, 98 dolari. Ciobul de sticlă licărea spre ea, împrăştiind irizaţii în soarele de vară.

— Este o minune că nu ţi-a învineţit degetul, spuse ea sec, încercând să micşoreze impactul emoţional printr-un umor prefăcut. S.T. se uită în ochii ei, expresia lui devenind – dintr-odată insuportabil de tandră.

— N-a făcut-o, răspunse el blând. L-am purtat pretutindeni.

Lacrimile erau acolo înainte ca Julia să aibă o şansă de a le reţine. Străluceau în ochii ei şi-i înceţoşau vederea. Îi lăsă mâna şi-i întoarse spatele în timp ce se străduia să se ridice în picioare.

— La naiba, terenul ăsta este tare, bodogăni ea, ocupându-se cu curăţirea ţărânei de pe spate şi picioare. S.T. se ridică încet, privind-o. Dorea să o strângă la pieptul lui şi să-i reamintească ziua în care ea îi oferise în dar inelul. Îi putea spune că-l păstrase în toţi aceşti ani, deoarece era o modalitate de a o avea aproape. Îi putea spune despre nopţile lungi când zăcea în patul său, privind fix tavanul, ţinând inelul în mână şi gândindu-se la ea. Dar lăsă momentul să treacă; aceste amintiri ar speria-o

probabil cu intensitatea lor.

— Aici, lasă-mă să te ajut, se oferi el, zâmbetul diavolesc reapărându-i pe faţă când se apropie de spatele ei. Julia se răsuci, îndepărtându-se de atingere, aruncându-i o privire încruntată.

— Nicio şansă, Dalton.

— Dumnezeule mare, parcă-ţi plăcea să simţi mâinile mele pe…

— Poveste veche, declară ea aspru.

— Îţi plăcea să simţi mâinile mele peste tot trupul tău, accentuă el cu o voce înfierbântată. Blând, o întoarse cu spatele la un arţar, ochii lui albaştri dansând buclucaşi.

— Domeniul trecutului, spuse Julia. Se lovi de copac şi se lipi de el, dorindu-şi să-l poată dematerializa ca să treacă prin el.

— Mda, sunt de domeniul trecutului, în regulă, murmură S.T., înlănţuindu-şi mâinile de o parte şi de alta a capului ei. Se aplecă mai aproape, cât mai aproape, până ce ea îi simţi inima zvâcnind prin hainele lui şi ale ei. Privirea lui i-o susţinea pe a ei cu o intensitate care era aproape hipnotică.

— O să înnebunesc dorindu-te, iubito. Inima Juliei pulsa ca o pasăre în cuşcă.

— S.T., nu… Protestul ei fu încă o dată sugrumat de sărutul lui. Era fierbinte şi dulce. Julia nu se putea împotrivi, aşa încât se topi în el; era prea irezistibil, prea familiar, prea bun. El o săruta prelung, ca şi cum ar fi putut sta acolo toată ziua şi să nu facă altceva decât să exploreze miriadele de nuanţe ale acestui sărut.

S.T. schimba subtil unghiurile, modifica imperceptibil presiunea, mişcându-şi limba peste a ei în apăsări leneşe, senzuale.

Prinsă între amestecul de amintiri din mintea ei şi noua dorinţă, Juliei îi era imposibil să nu fie magnetizată. Îi era imposibil să nu răspundă. Trupurile lor se mulaseră perfect unul pe celălalt încă din ziua aceea de vară de pe malul lacului, când ea i se dăruise prima dată, iar el îi oferise acel fel de dragoste după care tânjise tot timpul.

Acum, el se lipea de ea, cu pieptul solid peste sânii ei, şoldurile lui întâlnindu-le pe ale ei. Statura lor era aproape la fel, aducându-i în contact în toate punctele cruciale. Catarama centurii lui se apăsă peste pântecul ei, iar masculinitatea lui se apăsa în centrul feminităţii ei. Coapsele lui se frecau de ale ei când căută să ajungă mai aproape.

Julia gemu reţinut. Mâinile ei îi mângâiau muşchii tari, încordaţi, de pe spate. Din propria lor voinţă, şoldurile ei se agitară să se acomodeze cu el, să-l invite, iar el se arcui spre ea, umplându-i spaţiul cu mărimea şi tăria lui, făcând-o să tânjească după ceva mai profund.

— Asta e, iubito, şopti el deasupra buzelor ei. Doreşte-mă. Doreşte-mă.

Să-l dorească. Nu făcuse nimic, dar îl dorise de când avea şaisprezece ani.

Necazul era că, în timp ce ea îl dorise întotdeauna, el nu fusese mereu acolo. Se îndestulase cu dragostea ei şi o părăsire de fiecare dată, lăsând-o să dorească ceva ce niciodată nu fusese pregătit să-i dea. Pretindea că acum este gata, dar vechile năravuri erau greu de schimbat, iar vechile răni greu de vindecat.

S.T. simţi schimbarea din starea Juliei. Era ca un îngheţ brusc, ucigând căldura care fusese gata să explodeze între ei. Inima i se strânse. Mersese prea departe, încercase prea mult, prea devreme. Încercase să-şi impună să fie precaut, dar niciodată nu reuşise cine ştie ce în această direcţie. Chiar dacă fusese mai docil, era aproape imposibil pentru el să se afle la cincizeci de centimetri de Julia şi să nu o dorească. Cu un oftat obosit, puse capăt contactului înainte ca ea să-l respingă. Rămase în picioare, cu capul plecat, cu mâinile în şolduri, cu un picior căutând, într-o încercare nereuşită, să îndepărteze disconfortul provocat de brusca deşteptare din blugii lui. Se uită pieziş la Julia. Se îndepărtase de copac şi privea fix în depărtare, către un mic pod, unde cupluri şi familii se plimbau alene şi aruncau floricele de porumb raţelor sălbatice. Expresia de pe faţa ei era una de îngrijorare; nu

furie, ci o nuanţă nesigură de vină. Sprâncenele i se uniseră; gura ei plină de sevă îi tremura şi colţurile i se lăsaseră în jos.

— De ce ai făcut asta, S.T? întrebă ea fără să se uite la el.

— Pentru că te iubesc, răspunse el simplu.

Ea îşi scutură capul, făcând ca părul ei lung şi ciufulit să-i şerpuiască pe spate.

— Nu poţi doar să vii şi să pleci din viaţa mea când vrei şi să numeşti asta dragoste. Nu este dragoste, este comoditate. Sunt tot Julia McCarver, femeia disponibilă. Furia încolţi brusc în inima lui S. T, căldura ei colorându-i trăsăturile.

O apucă pe Julia de braţ şi o întoarse cu faţa la el.

— Niciodată nu a fost aşa, zise el afectat. Întotdeauna te-am iubit, dar întotdeauna am găsit un motiv să mă îndepărtez înainte de a te lovi. Eram speriat Julia…

— Şi acum nu mai eşti speriat?

— Frica asta a dispărut, şopti el. Dar cel mai mult mă tem că te-aş putea pierde pentru totdeauna. Julia se uită în ochii lui, o parte a ei dorind să citească adevărul acolo, o parte a ei dorind să vadă o minciună. Nu-l voia din nou în viaţa ei. Riscul era prea mare. Totuşi, exista acea parte a ei care simţise întotdeauna nevoia ca el să o dorească. Ei fuseseră suflete pereche. Asta era greu de dat la o parte.

— Ce ai de gând să faci după ce vor trece două săptămâni? întrebă ea, scoţând un suspin. Poate dacă-i explica destul de clar că nu va câştiga această stupidă întrecere, el ar renunţa acum şi i-ar scuti pe amândoi de o mulţime de necazuri.

El îi adresă o privire plină de hotărâre neabătută.

— Să te iau cu mine în Montana şi să trăim fericiţi până la sfârşitul zilelor.

Julia pufni.

— Uită astă. Rămân aici. Am o slujbă bună, o viaţă bună, un tip drăguţ…

— Îl iubeşti? S.T. O apucă din nou de braţ, întorcând-o către el pentru a-i putea vedea faţa.

— Ce fel de întrebare este asta? spuse ea într-un râs forţat. Mă mărit cu el.

El îşi scutură capul, privirea lui de un albastru strălucitor cercetând-o pe a ei, să vadă vreo urmă de minciună.

— Nu asta te-am întrebat. Te-am întrebat dacă-l iubeşti. Îl iubeşti în felul în care obişnuiai să mă iubeşti pe mine? Ea se încruntă drăgălaş.

— Robert este un bărbat foarte bun. Avem multe interese comune…

— Îl iubeşti? repetă el, pronunţând fiecare cuvânt cu grijă. Pentru nimic în lume.

Julia nu se putea uita în ochii lui ca să-i răspundă. Încercă, dar cuvintele nu păreau a ieşi din gura ei. Un imens ghem de teamă crescu înăuntrul ei şi i se opri în gât. Desigur că-l iubea pe Robert. Desigur că-l iubea. Atunci de ce nu o putea spune? O urmă de zâmbet se ivi pe buzele lui S.T. ca o uşurare ce-i străbătu trupul. Ar fi murit dacă ea spunea că era îndrăgostită de doctorul Bob.

Atinse cu vârful degetului o şuviţă ondulată ce căzuse pe obrazul Juliei şi murmură:

— Asta-i tot ce voiam să ştiu, scumpo. O lăsă să plece şi se îndepărtă şi el. Buna dispoziţie îi reveni ca o rafală năucitoare, strălucind în ochii lui şi un imens rânjet de pisică Cheshire îi apăru pe faţă.

— Ai putea foarte bine să-ţi faci bagajele, iubito, o tachina el. Mie îmi aparţii! Pronunţă ultimele cuvinte cu o puternică voce baritonală care atrase privirile oamenilor din jur. Julia se încruntă la el.

— Retrage-ţi cuvintele şi du-te naibii, Dalton. Nu aparţin nimănui şi nu voi fi un premiu în stupida ta încercare de bărbăţie. Dacă ai o astfel de dorinţă arzătoare de a câştiga ceva, du-te şi cumpără un bilet la loto. Iar acum, trebuie să plec, murmură ea, privindu-şi ceasul. Am o întâlnire oficială.

— Ce coincidenţă, zise S.T. cu un zâmbet dulce. Şi eu.

Julia îl urmări îngrijorată, frecându-şi absentă braţul acolo unde o strânsese.

— Nu la fundaţia Wish. El răspunse cu o uşoară ridicare din umeri.

— Ce pot să-ţi spun? Sunt membru al comitetului naţional, ştii. Nu este un noroc că m-am întors în oraş tocmai la timp pentru campania de strângere a fondurilor?

— Mda, murmură Julia sfârşită. Noroc. Norocoasa de mine.

CAPITOLUL 5

Julia îşi spuse că nu avea niciun drept să fie supărată. S.T. fusese cel care o implicase la fundaţia Wish în primele rânduri; era încă un motiv ca el să mai fie implicat. Orice altceva ar fi putut fi, însă în privinţa obligaţiilor către comunitate era statornic. Acesta fusese unul din lucrurile care-l făcuseră atât de popular cu fanii. În timp ce alte celebrităţi din sport îşi aruncau banii pe te miri unde şi apăreau pe prima pagină a ziarelor din cauza neînţelegerilor cu autorităţile.

Storm Dalton era ocupat să viziteze spitalele şi să lucreze în favoarea tinerilor oropsiţi. Devenise purtătorul naţional de cuvânt al Fundaţiei Wish, o asociaţie caritabilă care se străduia să aducă bucuria în vieţile copiilor grav bolnavi, realizându-le marile visuri, ca de exemplu, excursii la Disneyworld şi întâlniri cu celebrităţi. Julia era încă sub impactul mulţimii de apariţii televizate pentru a ajuta fundaţia, cerându-le oamenilor să doneze în scopul acţiunilor caritabile.

Deci, nu trebuia să devină furioasă pentru că comitetul director local se gudura slugarnic în jurul lui. Nu trebuia să devină furioasă din cauză că activităţile de strângere a fondurilor se centraseră brusc în jurul lui sau pentru că presa îl urmărise şi aici. Rezervele suplimentare ale fundaţiei ar creşte mulţumită lui, ceea ce ar fi o binecuvântare. Dar ea era furioasă.

Simţea ceva primitiv. Acum, era vorba despre spaţiul ei şi S.T. îl invadase.

Invadase fiecare părticică din viaţa ei. Şi faptul că el avea un motiv întemeiat să fie aici, nu schimba cu nimic faptul că mai avea şi un motiv ascuns – ea.

Julia se aşează la masa oficială, răsucindu-se ca un covrig, cu mâinile încrucişate strâns pe piept, cu picioarele împreunate sub masă, lovind furioasă cu talpa un picior al mesei. În faţa ei se afla un castron neatins cu salată de pui şi lăptuci şi o şuncă ce de departe arăta stricată. De cealaltă parte a mesei, stătea Vera Creighton, o extraordinară persoană importantă care era înfometată după bărbaţi.

Era binecunoscut faptul că Vera considera grupurile de binefacere ca pe o imensă sursă virgină de bărbaţi, şi-şi căuta prada trecând de la unul la altul ca o leoaică în călduri. Vera nu-şi luase ochii de pe S.T. din clipa în care se aşezase la masă. Era o femeie cu o înălţime perfectă şi o constituţie suplă, îmbrăcată cu un costum roşu-aprins. Avea trăsături clasice, cu o suspectă lipsă de riduri pentru o femeie de patruzeci şi patru de ani şi un fel de a se coafa care probabil că o obliga să doarmă cu capul ridicat – un aranjament de inele blonde care erau aşezate şi răsucite într-o figură ce parcă spunea, „sunt bogată ca păcatul, dar cu o inimă de ţigancă”. Julia şi-l imagina pe coafor răsucind nişte cleşti, ca un horticultor.

— Doamne, nu-i aşa că arată delicios? toarse Vera. Întotdeauna am spus că aceste comitete de caritate sunt locurile unde poţi să agăţi un tip grozav. Îmi închipui că dacă ai merge la un bar să te uiţi, cu ce te-ai alege? Cu un beţiv. Dacă te duci la cluburile de sănătate, sunt fie homosexuali, fie îngrijoraţi că arăţi mai drăguţă decât arată ei. Vino la aceste dineuri oficiale şi ce vei găsi? Bărbaţi generoşi şi bogaţi, cu conştiinţe sociale. Lasă-i în seama mea!

Julia nu găsea nici un singur cuvânt de spus. S.T. stătea în capătul mesei, oferind un animat discurs improvizat auditoriului. Arăta fermecător, îşi schimbase blugii lui obişnuiţi şi bluza de lucru cu o pereche de pantaloni bine croiţi şi cu o cămaşă fină, albastru-pal, care-i evidenţia musculatura şi făcea ca ochii să-i arate mai strălucitori ca safirele. Cureaua cu cataramă argintie pe care o purta era totuşi în stil cowboy, ca şi cizmele, dar în

loc să pară nepotrivite, ele completau doar imaginea masculinităţii sale.

— Oh! ciripi Vera în urechea Juliei, ochii rotindu-i-se cu o surpriză mimată. Am uitat. Umblă după tine, nu-i aşa dragă? Desigur, am văzut asta în ziare. Ce fotografie îngrozitoare aveai. Asta a fost într-adevăr foarte neplăcut.

Îi transmise condoleanţe de parcă cineva ar fi murit. Julia strânse din dinţi.

Norocul i se întorsese brusc împotrivă ca o răzbunare. Întâi, invazia lui S.T. În viaţa ei, acum, prânzul cu Vera. Nu şi-ar fi dorit-o pe această femeie ca să-i fie cel mai înfocat duşman.

— Ei bine, el a ajuns la limită, accentua Vera, mişcându-şi capul ca un alergător supărat. Ghinion. Un zâmbet vesel apăru brusc în colţurile buzelor Juliei în clipa când se uită la S.T.

— Oh, Doamne sfinte, Vera, nu mă lăsa să-ţi stau în drum. Eu sunt o prietenă. Două ar fi şi mai bine. Ochii, Verei străluciră. Se încorda în scaun ca un câine de vânătoare care dă din coadă.

— Într-adevăr? Crezi asta? Julia chicoti în sinea ei în timp ce şi-l imagina pe S.T. atacat de Vera Devoratoarea.

— …Şi Storm s-a oferit cu generozitate să aloce din timpul său pentru picnicul anual al fundaţiei Wish, anunţă de pe podiumul de la capătul mesei, Harvey Benton, preşedintele grupului. Toţi cei prezenţi aplaudară cu entuziasm. Ne-am hotărât să-i desemnăm un comitet propriu care să-l ajute în coordonarea activităţilor cu copiii. Figura prelungă a lui Harvey se ridică cu un zâmbet uşor ruşinat în colţul gurii. Natural, el a solicitat-o pe Julia McCarver să-i fie asistentă.

Ochii Juliei se îngustară în direcţia lui S.T. În vreme ce restul grupului scotea sunete de aprobare amuzată.

— Şi Vera poate să ne ajute, se oferi ea amabilă, dezvelindu-şi dinţii într-o parodie de zâmbet, care fu instantaneu înregistrat pe peliculă.

Vera îşi manifestă încântarea. Un muşchi tresări pe obrazul lui S.T. dar zâmbetul lui nu tremură. Sfârşitul

întrunirii se transformă în obişnuita mişcare confuză a oamenilor, în nelipsitele conversaţii în grupuleţe. Vera se îndreptă direct spre S.T., în spatele podiumului şi se agăţă de el ca o lipitoare, zâmbindu-i cu o figură ostentativă care-i spunea „ia-mă, sunt a ta” şi care coloră de stânjeneală obrajii lui S.T.

— Te ador în aceste reclame de deodorante, susură ea, surâsuri prefăcute strălucind ca aripile unui colibri. Arăţi fantastic în maiou strâns pe trup.

— Mulţumesc. S.T. îi adresă un zâmbet. Încercă să se îndepărteze un pas. Vera rămase atârnată de braţul lui stâng ca un arac de viţă-de-vie.

— „Când lucrurile devin excitante-rămâi rece”, şopti ea, aplecându-se spre el, mângâindu-l cu o mână de-a lungul pieptului. Ar trebui să punem motto-ul tău la încercare, drăguţule… S.T. sări un pas înapoi în ultima clipă, ochii lui mărindu-se la şocul că Vera tocmai îşi alesese ţinta. Privirea lui se fixă pe Julia. Ea îşi flutură degetele spre el în timp ce se îndepărta de masă.

Se desprinse din strânsoarea Verei printr-o mişcare învăţată pe terenul de fotbal, eschivându-se să fie lovit, evitând lovitura şi răsucindu-se înainte, croindu-şi drum spre Julia în timp ce ea se îndrepta către uşă. Cu toate astea, Vera avea un ochi vigilent care ar fi fost mândria unui fundaş din ligă. Îi tăie calea pe la colţul mesei, cu o căutătură sălbatică în ochi.

— Acum, nu fi timid, dragă! gânguri ea, aruncându-se asupra lui. Echipa de lucru este tot ca un comitet! Se agăţă din nou de braţul lui şi-l răsuci, trăgându-l spre partea centrală a sălii, învăluindu-l cu o privire de vino-ncoace. Hai odată, cowboy. Fii băiat bun acum şi mai târziu o să ne jucăm de-a caii sălbatici.

Julia se opri pentru a-i arunca lui S.T. O ultimă privire în timp ce Vera îl conducea mai departe. Situaţia lui îi dădu imboldul de a chicoti, dar imaginea lui cu o altă femeie la braţ îi produse o senzaţie neplăcută. Încercă să-şi spună că era o indigestie. Cu siguranţă nu era gelozie. N-ar fi putut fi geloasă când ea o împinsese pe femeie în faţă. Simţindu-

se confuză, se întoarse pentru a evada, dar Harvey Benton o prinse de cot.

— Nu aşa de repede, tânără doamnă, spuse el cu un chicotit părintesc. Vrem să facem câteva fotografii pentru ziar cu tine şi frumosul tău.

— Harvey, nu este frumosul meu, îl corectă Julia răbdătoare.

Harvey era director economic al unei importante fabrici de jucării cu sediul în Plymouth. Puterea şi prestigiul îi veniseră odată cu slujba, dar Julia îl bănuia că i-ar fi plăcut ideea de a fi Moş Crăciun, mai mult decât orice altceva. La şaizeci şi ceva de ani, părea oricui mai tânăr, ca un nepot preferat. Era binevoitor şi dulce şi se observa clar că depunea multă energie pentru a se juca de-a ocrotitorul drăgălaş.

— Nu trebuie să te ruşinezi pentru asta, Julia. Toţi am văzut ziarele.

— Grozav.

— Acum, să facem o fotografie drăguţă cu voi, cele două păsărele îndrăgostite, spuse el, adăugând ţinându-şi respiraţia, dacă putem să scăpăm de Vera.

S.T. luă braţul Juliei când Harvey o aduse înapoi.

— Mulţumesc pentru că mi-ai reţinut fata, Harvey.

— Plăcerea mea, fiule! spuse Harvey cu un chicotit. Se îndepărtă de Julia, trecu în cealaltă parte a lui S.T. şi o luă pe Vera. Hai să mergem, domnişoară Creinghton.

Trebuie să facem planurile pentru picnic. Vera se încruntă la el ca un doberman pus la colţ.

— Vezi-ţi de treabă, Harvey. Am alte planuri pentru mâine.

Se uitară unul la celălalt, împungându-se şi împingându-se, în timp ce Harvey îşi luă degetele de pe braţul lui S.T., amândoi zâmbind larg în caz că presa era cu ochii pe ei.

— Acum, Vera… au! Doamne, ce tocuri ascuţite ai!

Imediat ce braţul lui se eliberă, S.T. se retrase, luând-o şi pe Julia din învălmăşeală, zâmbind tot timpul către camerele de luat vederi. Julia bănuia la al o privire mortală

care era camuflată de un surâs.

— Nu-i nicio scofală, domnule Dalton, vorbi ea printre dinţi. Poate ai intenţionat să-ţi pui şaua pe mine, dar n-am să-mi pierd autocontrolul.

Ochii lui S.T. străluciră cu umor şi căldură. Un zâmbet prădător îi tremură în colţurile gurii, în timp ce i se făcea o altă fotografie.

— Asta sună ca o idee formidabilă, murmură. Poate ar trebui să discutăm mai târziu în amănunt, să spunem după o cină în particular în camera mea de hotel?

— Sigur. Julia zâmbi atât de forţat încât crezu că buzele i-au crăpat. Un alt bliţ străluci. Când va zbura porcul.

În stânga lor, Vera se smulse, eliberându-se din strânsoarea lui Harvey, în vreme ce el se străduia să o ţină la o parte. Se aplecă din nou spre S.T. şi se grăbi să-i înhaţe braţul, lipindu-se de el ca o moluscă.

— Şi o fotografie cu noi trei! ceru ea cu o privire scânteietoare spre aparate. Vom lucra foarte strâns împreună, zise ea către S.T., cuibărindu-se mai aproape în el.

Cu excepţia Juliei, desigur. Este atât de ocupată cu slujba şi cu prietenul ei.

Julia ignoră lovitura, hotărâtă să plece.

— Vorbind despre muncă, acum chiar trebuie să plec. Se desprinse din strânsoarea lui S.T., traversă sala şi se îndreptă spre uşă într-un mers rapid. Se uită peste umăr să vadă dacă vreunul dintre ziarişti o urmărea, dar ei îl înconjuraseră pe S.T.

precum măgarii un câine, îmbulzindu-se să-i pună întrebări despre implicarea în fundaţia Wish. Julia se grăbi să părăsească sala de conferinţe şi holul cu pluş ce ducea la recepţia hotelului, inima bubuindu-i la fiecare pas. Poate, doar poate, va avea un drum liber. Un portar în uniformă îi deschise uşa şi Julia ieşi afară, privirea oprindu-i-se pe automobilul ei Firebird aflat în parcare.

Bingo stătea pe scaunul şoferului. Câinele îşi ciuli urechile în timp ce-i urmărea apropierea. Bătu fericit din

labă când ea se apropie de maşină, dar în clipa când Julia puse mâna pe mânerul portierei, el începu să latre. Ferestrele fuseseră coborâte şi lătratul răsuna ca o pedeapsă. Julia îşi retrase mâna de pe portieră.

Bingo se uita la ea, cu ochi strălucitori cu limba picurându-i salivă peste tot pe tapiţerie. Încă o dată, el părea fericit să o vadă, dar când se apropie din nou de clanţă, el sări ca o rachetă, ceea ce ar fi putut să scurteze viaţa unui poştaş cu zece ani, dar care făcu să se întoarcă toate capetele oamenilor de la intrarea în hotel.

— Bingo, asta este maşina mea, zise Julia. Stânjeneala şi furia îi provocară o senzaţie de căldură pe faţă. Cu coada ochiului văzu un bărbat în uniformă venind spre ea. Se apropie din nou de uşă. Bingo scoase o altă canonadă de sunete asurzitoare.

— Este vreo problemă aici, doamnă? întrebă paznicul în timp ce se apropia de ea. Putea fi fratele lipsit de unor al lui Bill Cosby, mare şi înverşunat, cu o mână strânsă pe mânerul lanternei tale, gata să o supună dacă ar fi încercat ceva nepermis. Julia îi adresă un zâmbet şters.

— Aceasta este maşina mea, dar el nu e câinele meu. Bărbatul îi aruncă o privire sceptică în timp ce-şi scotea un creion din buzunar şi se pregătea să noteze.

— Spuneţi că cineva a pus un câine de pază în maşina dumneavoastră fără să vă ceară permisiunea?

— Da. Paznicul se uită o clipă la faţa ei, în aparenţă ca ea să cedeze şi să-şi povestească viaţa de hoaţă de automobile. Când Julia doar ridică din umeri, el spuse?

— Cred că mai bine am intra înăuntru, doamnă. Poliţistul poate să clarifice situaţia.

Julia îşi închise ochii şi numără până la zece. O să i-o plătească lui S.T. Dalton pentru asta, apoi va găsi o nouă ascunzătoare pentru cheile de rezervă. Când se întoarse, el se afla lângă ea, zâmbindu-i amabil paznicului.

— Este în regulă, domnule. Este câinele meu, spuse el sfios. Cred că preferă compania doamnelor şi deci, nu pot spune că-l condamn.

Faţa paznicului se umplu de recunoştinţă.

— Hei, tu eşti Storm Dalton! exclamă el, arătându-l pe S.T. cu creionul.

— În carne şi oase, colega.

— Oh, Doamne!

S.T. scutură mâna bărbatului, îi scrise un autograf pe o chitanţă de amendă şi-l trimise la treaba lui cu o faţă plină de zâmbete. Julia stătea rezemată de capota maşinii, ţinându-şi braţele încrucişate, aşteptând, privind spatele lui S.T. Tipul era un pericol. Ar fi putut să le scoată din obişnuinţele lor chiar şi pe călugăriţe dacă şi-ar fi pus mintea cu ele.

— Câinele îmi strică maşina! Ce lucru oribil, Dalton! mormăi spre el în clipa în care se răsucise cu faţa la ea. S.T. făcu o figură mirată în timp ce-l lăsa pe Bingo să iasă din maşină.

— Nu mai rău decât aţâţarea Verei Creighton asupra mea. Se cutremură. Cred că voi avea nevoie de pastile contra turbării.

— Totul este corect, îi replică Julia, aruncându-i săgeţi din priviri. Tu ai făcut regulile, cowboy.

— Este în regulă şi intenţionez să joc după ele. Cuvintele şi privirea care le însoţi, păreau de rău augur. S.T. stătea în faţa ei, sprijinit de camionetă, vântul răvăşindu-i părul. Avea mâinile în buzunare şi atitudinea lui părea obişnuită, dar exista o tensiune ascunsă în felul cum strângea din maxilare şi cum ridica din umeri. Julia se uită la el întrebătoare, îngrijorată.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că poţi să cobori toate barierele în calea mea, dar ele nu vor schimba nimic, nici măcar cu o fărâmă. Făcu un pas spre ea, se apropie şi-i prinse o şuviţă de păr, frecând-o între degete, într-un gest care data de la începutul poveştii lor. Hotărârea din privirea lui încălzea şi îmblânzea ceva ce se contura în inima Juliei. În multe privinţe era acelaşi vechi S.T., dar în momente ca acesta, ea simţea o diferenţă. Liniştea era cuvântul care-i veni în minte. Acolo unde întotdeauna fusese o senzaţie de nelinişte, era acum un sentiment de tihnă care venea din

adâncuri. Julia se gândea la sursa acestei linişti, la motivul ei, dar nu-şi permise să-l întrebe. El îi eliberă părul şi îşi deplasă mâna, degetul lui arătător sprijinindu-se sub bărbie, ridicându-i uşor faţa, astfel încât ea îl privi direct în ochi.

— Renunţă să te îndepărtezi, de mine atât de mult, încât să nu putem avea o discuţie adevărată, zise el blând. Cinează cu mine în seara asta. O să stăm de vorbă.

Doar pentru o secundă, Julia fu tentată. Putea să simtă forţa, puternica vrajă a atracţiei lui şi vârtejul vechilor amintiri. Apoi, cu coada ochiului, Julia văzu uşile din faţă ale hotelului deschizându-se şi o mulţime de ziarişti şi cameramani se revărsă, îndreptându-se direct spre ei, pantofii lovind cimentul în timp ce se deplasau în grabă. Gura ei se strâmbă într-un zâmbet slab când deschise uşa maşinii şi se aşeză pe locul şoferului.

— Doar eu şi douăzeci sau treizeci de apropiaţi prieteni din presă? Nu, mulţumesc. Am deja o întâlnire. S.T. rămase pe loc, cu mâinile în şolduri şi privi automobilul cum se îndepărtează. Adresă un rânjet şi o remarcă tăioasă ziariştilor care îl înconjuraseră, dar nu auzi niciuna din întrebările lor. Femeia pe care o iubea tocmai fugise din nou de el şi se îndrepta hotărâtă spre braţele unui alt bărbat. Trebuia să facă ceva în privinţa asta.

În istoria întâlnirilor, aceasta n-ar fi fost nicicum inclusă în top, se gândea Julia în timp ce se foia pe fotoliul de la teatru. Robert sosise exact la timp ca să o ia, neacordând vreo atenţie lui S.T. sau ziarelor. Nu-i adusese flori sau bomboane sau orice altă dovadă de iubire. Julia îşi spuse că nu se aştepta la astfel de lucruri, că, fiind o femeie fără prejudecăţi, nu avea nevoie de ele sau nu le dorea; n-ar fi putut fi cumpărată cu câteva bucăţi de ciocolată sau cu nişte flori exotice foarte scumpe. Totuşi, se surprinse că se simţea dezamăgită. Robert nu făcea absolut niciun efort pentru a o curta. Părea să pretindă că nu exista nicio competiţie.

Se uită la ecranul cinematografului şi oftă. Filmul era

suedez, povestea dură, tragică, a vieţii unei fermiere imigrante luptându-se împotriva naturii şi a opresiunilor sexuale în secolul nouăsprezece, în Minnesota. Inima începu să i se înfierbânte. I se părea că se afla acolo de aproape nouă ore. Julia aruncă o privire la ceas. Trecuseră şaizeci şi şapte de minute de la prima scenă cu o femeie în chinurile facerii, în mijlocul unei sute de oameni cu rău de mare din cala murdară a unui vas de imigranţi. Se uită la Robert. Părea subjugat, mişcându-şi ochii de la stânga la dreapta în timp ce citea titrarea.

Julia se foi din nou, încercând să se întindă pe furiş. Îşi lăsă atenţia să hoinărească departe de ecran, unde viteaza eroină înfometată înainta în spatele unui plug.

Urmărind restul spectatorilor, observă că mai existau destule locuri pentru amatori. Era un teatru mic, cochet, din Uptown, ce aducea filme despre care nu se auzise nicăieri în afară de Cannes. Sala era mai mult de jumătate plină cu oameni bând din sticle cu apă şi ronţăind apetisante floricele de porumb, cu ochii holbaţi la ecran. I se părea că era singura persoană care nu pretindea să fie antrenată în încercările întreprinzătoarei Helga. Tipul din spatele ei gâfâia la fel ca eroina.

Julia îşi acoperi gura ca pentru a-şi reţine un murmur de dezgust provocat de rafalele fierbinţi de respiraţie fetidă suflate în ceafa ei şi se aplecă mult în partea dreaptă a scaunului. Poate că tipul era un fel de pervers de tip nou, ce mergea la filme străine în loc de porno.

Străduindu-se să se comporte firesc, îşi întoarse capul ca să-i arunce o privire şi simţi o limbă pe gâtul ei. O imensă limbă de câine, încărcată de salivă. Bingo stătea în scaunul din spatele lui Robert, aplecându-se în faţă ca să-l miroase. Julia continuă să privească în jur, până se trezi faţă-n faţă cu S.T., care avea o barbă falsă şi un zâmbet imens.

— Oh, Doamne, murmură Julia. Cum ai băgat câinele aici?

S.T. Îşi puse pe nas o pereche de ochelari de soare negri şi se aplecă în faţă pe scaun.

— I-am spus fetei de la bilete că este câine însoţitor pentru orbi. Doamne, acest film pare cu adevărat plictisitor. Te duce tot timpul la astfel de chestii?

Robert se întoarse şi-i şuieră.

— Încercăm să ne concentrăm la film. S.T. Îşi scoase ochelarii de soare şi-şi roti ochii împrejur.

— Mai bine aş privi cum creşte iarba. Luminile din sală se aprinseră pentru o scurtă întrerupere, oferindu-le tuturor o pauză de la suferinţele Helgăi. Julia se ridică şi se întinse, privirea fixându-i-se puternic pe Robert.

— Într-adevăr, nu-mi place asta, Robert. Am putea merge acasă?

El se ridică încet şi-şi aranja cutele pantalonilor, încruntându-se.

— Nu-l putem lăsa să ne strice seara, Julia.

— A trebuit să parcurg ceva distanţă pentru a privi acest film îngrozitor, spuse S.T. sec, sprijinindu-şi un şold de spătarul scaunului Juliei. Bună mişcare, doctore Bob. Ai acumulat o grămadă de puncte cu ea. Toate întâlnirile pe care le-am avut la filme au fost nu acolo unde să se privească durerea şi suferinţa, ci unde să se citească în fiecare cuvânt că totul este bine.

— Femeile cu care te-ai întâlnit puteau doar să citească, spuse Robert, ridicându-şi o sprânceană roşcată. Aici, există şi un subînţeles. Julia se încruntă la el.

— Hei, ce-ai vrut să spui? Şi eu m-am întâlnit cu el!

— Dar nu o mai faci.

— Asta e pe cale să se schimbe, doctore Bob, îl replică S.T. cu un zâmbet. Pierzi o groază de timp aici. Robert îi aruncă o privire pe jumătate amuzată.

— Nu mă iau la întrecere cu tine, Dalton. S.T. râse.

— Şi faci foarte bine, colega.

— Julia este un adult. Poate să ia propriile-i decizii… Argumentul calm al lui Robert fu scurt tăiat de sunetul pagerului. Îi adresă Juliei o privire plină de scuze. Asta cred că este de la spital. Trebuie să plec. Îmi pare rău. Julia se înclină în faţa lui.

— Este foarte bine. Mergi şi salvează o viaţă.

— Chirurg plastic? întrebă sceptic S.T., în timp ce-l privea pe doctorul Bob cum se grăbea afară din teatru. Ce va face-un nas de urgenţă?

— Face o mulţime de lucruri pentru victimele arse, îi explică Julia. Infecţiile în zonele unde pielea a fost grav afectată pot fi mortale.

S.T. se strădui cât putu mai bine să nu ofteze. Cum naiba îşi închipuia că poate să concureze cu un bărbat care salva vieţi? El fusese doar un jucător de fotbal – nu ceva important în vasta schemă a vieţii, indiferent cât de mult îl mediatizase presa. Medita la asta în timp ce-şi privea rivalul cum dispărea prin uşile batante către hol. Nu se sărutaseră. Gândul îl lovi ca un ciocănel care-ţi verifică reflexele. Doctorul Bob nu o sărutase pe Julia la despărţire. Ea nu se străduise să-i dea mai mult de o mângâiere pe obraz. Pentru o pereche, chipurile logodită, asta era o hotărâtă lipsă de pasiune între ei. Îşi rememora sărutările pe care le împărţise cu Julia în ultima zi şi jumătate. Probabil că aveau multe probleme, dar lipsa pasiunii nu era ceva care să se interpună între ei. Deci, ce o făcea pe ea să alerge cât mai departe de el şi să se arunce în braţele unui bărbat care avea toată căldura unui manechin? O privi pe Julia, surprinzând-o cum se uita la el cu acea căutătură reţinută, îngrijorată şi răspunsul îi veni în minte cu toată forţa, de parcă ea i-l spusese cu voce tare. Siguranţa. Nu putea fi rănită de un bărbat pe care nu-l iubea.

— Deci, ce faci când el te părăseşte în felul ăsta? o întrebă S.T.

— Chem un taxi.

— Nu astă-seară, n-ai s-o faci, spuse el, calculând dacă era oportun. Vino, hai să părăsim acest loc şi să mergem la o pizza. Julia îl privi scandalizată.

— Nu pot să ies cu tine! Am ieşit cu Robert.

— Care pare să fie vizibil absent. Vino, insistă el cu un zâmbet convingător. Vei avea o noapte fără muncă. De ce să încerci să ajungi în Bloomington cu un taxi când ai putea-o petrece cu mine?

— Pentru că sunt mai în siguranţă în taxi.

— Eşti în siguranţă cu mine! îi spuse el, privind-o de parcă nu-i venea să creadă că ea nu avea încredere în el. Expresia i se transformă uşor într-unul din zâmbetele lui pline de maliţiozitate. Aşa e, doar dacă crezi că nu poţi să-ţi ţii mâinile pe lângă corp. Julia îl fulgeră cu o privire în clipa când luminile din sală începură să se micşoreze.

— Vino, spuse el, dând din cap în direcţia culoarului, înainte de a fi obligaţi să urmărim şi restul acestei porcării.

— Nu merg cu tine, îi răspunse ea, în timp ce-l urma în hol. Doar ies.

S.T. Îşi coborî ochelarii de soare şi şi-i-potrivi pe nas ca pe o caschetă de baseball. Apuca strâns lesa lui Bingo şi lăsă câinele să-l conducă prin hol. Julia îi urmă până în stradă. Soarele asfinţise, dar cerul era încă luminos în vest, împânzit de umbre portocalii şi roz. Lumina scăzută, combinată cu reclamele cu neon, conferea clădirilor renovate din Uptown o strălucire blândă, nostalgică. Noaptea era caldă şi plăcută. Pe trotuare se aflau oameni, unii se plimbau, alţii se uitau la vitrinele magazinelor. Niciunul nu-l opri pe S.T. pentru autografe. Ziariştii nu se vedeau nicăieri la orizont. Julia mergea alături de el, cu mâinile în buzunarele pantalonilor ei kaki, largi, de stradă. Purta un tricou alb, vechi, cu un înscris decolorat pe el „*Viaţa aleargă*”. Părul îi scăpase din cocul pe care Liz i-l aranjase la spate şi atârna liber, vântul serii răvăşindu-i şuviţele. Cu Robert, avea senzaţia că e prea îmbrăcată. Cu S.T. se simţea la fel de confortabil de parcă se încălţase în papuci de casă. Era greu să se îngrijoreze de aparenţe în prezenţa unui bărbat care o văzuse cu primul ei sutien. Oricum, relaţia lor nu avusese prea mult de-a face cu privirile. Ceea ce-i unise fusese ceva ce depăşea atracţia animalică şi ritualurile obişnuite de a curta. Încolţise un sentiment de rudenie între doi copii, pe care nimeni altcineva nu-l pricepea, un sentiment de înrudire care provenea din faptul că se înţelegeau unul pe altul până la cel mai profund nivel elementar.

Acum, când mergea alături de el, realiză că dacă şi-ar

coborî garda, dacă ar înlătura îngrijorarea, ar putea încă să simtă acea senzaţie de înrudire cu el. Nu părea un lucru prea inteligent de făcut, luând în considerare toate ce se întâmplaseră. Îl lăsară pe Bingo să stea de pază în camioneta lui S.T. şi intrară într-o nouă pizzerie din piaţa Calhoun. S.T. comandă fără să o consulte, cunoscându-i deja preferinţele – sos italian, ciuperci din belşug, totul acoperit cu brânză. În timp ce chelneriţa se îndepărta, S.T. se trase de barba falsă.

— Grozavă deghizare, nu?

— Arăţi ca Steven Spielberg, zise Julia cu un chicot răutăcios. Suntem norocoşi că nu am fost asaltaţi de cinefili. De ce te-ai deghizat?

— Am lucrat sub acoperire, îi răspunse, lăsându-se pe spate şi mestecând o bucăţică de pâine. Am vrut să văd ce mă aşteaptă. Ce a programat pentru următoarea voastră întâlnire, o excursie la dentist?

— De obicei, nu este aşa de rău. S.T. Îşi înclină capul într-o parte şi-şi îngustă ochii.

— Trebuie să ţi-o spun, Legs, nu te văd cu un astfel de tip. Reprezintă ce e mai rău pentru tine.

— Şi tu reprezinţi ce-i mai bun?

— De data asta, da. Julia se uită în altă parte şi-şi scuturâ capul în clipa când chelneriţa le aduse apa minerală. S.T. sorbi o înghiţitură din băutură şi se hotărî să abandoneze subiectul. Nu putea să se certe cu ea pentru faptul că ea nu-l dorea.

— Deci, spuse el cu fermitate. Pentru picnic m-am gândit să chem câţiva din colegii mei de la Viking şi să-i implic în chestia asta. Sunt băieţi buni şi vor fi bucuroşi să participe. Şi am mai contactat câţiva oameni importanţi din cele mai însemnate sectoare ale sportului. Presupun că pot să strâng o mulţime de fotbalişti şi alţii, şi… Ce? Julia se uita la el de parcă brusc fusese lovită de amnezie şi nu avea nicio idee despre cine era el. Nu-ţi plac aceste chestii?

— Nu, presupun că acestea sunt idei măreţe. Este doar… ei bine… nu ştiu cât de serios eşti în privinţă

ajutorului, dincolo de faptul că vei apărea cu prietenii tăi din presă, urmându-te ciorchine. S.T. se lăsă pe spate în scaun, scoţând un râs aspru, lipsit de umor.

— Aş fi primul care să spun că merit câţiva pumni de la tine, dar asta n-o merit.

Picnicul fundaţiei poate că mi-a oferit posibilitatea să petrec ceva timp cu tine, dar prima mea îndatorire este pentru copii.

Julia simţea pornirea de a se ascunde într-o gaură. Din nefericire, nu era niciuna prin jur, aşa încât se strădui să rămână acolo şi să îndure privirea ofensată a lui S.T. Îi rănise sentimentele şi asta o făcea să se simtă ca bătută. Una era să fie furioasă pe el în ceea ce privea relaţia lor personală şi alta să-i pună sub semnul întrebării simţul datoriei, iar asta era nepotrivit pentru S.T. care se comporta loial în activităţile caritabile, hotărât să ofere puştilor o copilărie mai bună decât cea pe care o îndurau.

— Îmi pare rău, spuse ea, înspăimântată de cât de mult îi dorea iertarea. Nu putea suporta ideea că el ar fi furios pe ea şi cu atât mai mult că l-ar fi rănit. Ştiu că faci o faptă măreaţă. Cred că mă simt doar puţin prea înghesuită, asta-i tot.

— Înghesuită? El mimă surpriza, ducându-şi o mână la piept. De mine?

Julia surprinse strălucirea din ochii lui, dar nu-şi putu reţine zâmbetul care-i apăruse pe buze. Ăsta era S.T. repede să se înfurie, repede să ierte, repede să tachineze. Chelneriţa le aduse pizza şi mâncară într-o tăcere prietenoasă, de fapt, un armistiţiu nerostit. Când terminară, S.T. plăti nota şi ieşiră în stradă, îndreptându-se în direcţia camionetei lui, niciunul neavând vreun motiv special să se grăbească.

— Deci, cum scap de Vera? întrebă el Fu rândul Juliei să mimeze surpriza. Îi. aruncă o privire plină de inocenţă, clipind din gene.

— De ce vrei să scapi de ea? Cred că faceţi un cuplu drăguţ. S.T. se încruntă.

— N-ai crede lucrurile pe care ea mi le-a şoptit la

ureche înainte ca Harvey să o ia de lângă mine. Să spunem că nu doar banii reprezintă singurul lucru pe care ea ar vrea să-l vadă înflorind. Mi-a lăsat mesaje la hotel care l-au făcut pe recepţioner să roşească. Julia chicoti.

— Ai putea să-i spui că eşti homosexual.

— Foarte drăguţ. Se apropiară de camionetă. Julia se sprijini cu spatele de portiera din dreapta, cu mâinile în buzunare şi cu ochii negri scânteindu-i în luminile felinarelor. S.T. se înmuiase în privirea ei ca un burete, ţinând cont de felul în care arăta ea; relaxată, fericită, drăguţă într-un fel care avea mai mult de-a face cu spiritul decât cu chipul. Un fior de dragoste îl lovi în piept ca o cizmă solidă.

— Aş putea să-i spun că suntem logodiţi, murmură el, aplecându-se mai aproape.

— Nu suntem. El îşi înclină capul şi-i atinse urechea cu buzele.

— Am putea fi.

— S.T… zise ea cu un geamăt. El se îndepărtă doar cât să-i observe expresia. Din nou era tulburată, nesigură, îngrijorată.

— Cred că mai bine te duc acasă. Julia se uită la el şi dezamăgirea din ochii lui o atinse în locul în care nu ar fi vrut să fie atinsă.

— Cred că ar fi cel mai bine, şopti ea. Parcurseră drumul până în Bloomington în deplină linişte. Traficul nu era aglomerat. S.T. părea adâncit în gânduri. Deschisese radioul la un post de muzică country, care aparent salvase totul în acea seară, cu cântecele triste şi sfâşietoare. Melodiile ce-ţi frângeau inima se derulau unele după altele, în vreme ce el stătea rezemat, cu mâna dreaptă pe volan, braţul stâng odihnindu-i-se pe fereastra deschisă. Bingo se aşezase între ei, dar dorise locul de la fereastră şi nu se ruşina să-şi facă cunoscută preferinţa. Sări peste poala Juliei, împingând-o cu cele cincizeci de kilograme ale sale, şi-şi scoase capul pe geam pentru ca vântul să-i fluture urechile.

Julia mângâia absentă spinarea musculoasă a

câinelui, în timp ce studia faţa stăpânului său în lumina scăzută a aparaturii de la bord. Putea să-i citească emoţiile în falca încleştată, în linia sprâncenelor. Putea să le simtă în aer.

Singurătatea care-i unise la începuturi era acolo. Acum, că el abandonase bravada şi rânjetul de băiat rău, arăta într-o stare imensă de nelinişte. Julia se surprinse dorindu-şi să se îndepărteze de el. Nu dorea să-l facă să se simtă singur, nu dorea să-l rănească, dar nu-l dorea în viaţa ei, în niciun caz. El se afla la o altă încrucişare de drumuri şi asta era doar o uriaşă şansă ca să o părăsească din nou la un colţ, când semaforul îşi va schimba culoarea.

S.T. parcă în faţa casei ei şi opri motorul, răsucind cheia în contact, aşa că radioul îşi putu continua oftatul încărcat de emoţii sufleteşti. Când se întoarse către ea, zâmbetul îi reînviase. Strălucea ca o rază de lună în întunecimea bărbii sale false.

— Vezi? zise el cu un oftat. Te-am adus aici, întreagă şi nevătămată.

Julia îi adresă un zâmbet stins.

— Eşti un gentleman perfect.

— Da, ei bine, să nu mai spui cuiva. Am de menţinut o imagine, ştii.

— La mine, secretul tău este în siguranţă.

— Deci, spuse el, aplecându-se uşor spre ea, cu mâna dreaptă sprijinită de-a lungul spătarului scaunului. Am avut întâlnirea doctorului Bob, pot avea şi sărutul lui de la revedere? Julia pufni.

— Nicio şansă, Dalton. Asta era tot ce-i lipsea, o altă rafală de sărutări meşteşugite ale lui Storm Dalton. Deja se simţea de parcă se balansa pe marginea unei prăpăstii foarte adânci. Nu putea să scape de sentimentul că dacă l-ar fi atins acum, pământul s-ar despica sub picioarele ei şi ar fi înghiţită în adâncuri.

El se aplecă puţin mai aproape, arătându-i cu fiecare gest că nu s-ar da în lături şi i-ar fura sărutul dacă ea îl va refuza. Ăsta era S.T. Juca după reguli care se întorceau împotriva lui. Julia îşi apăsă spatele de portieră, cu

degetele căutând mânerul. Era copleşită încă de Bingo, care se aşezase alături de ea, capul lui masiv odihnindu-se pe labele din faţă pe fereastra deschisă.

— Hai, vino, Julia, o imploră S.T., cu o voce atât de caldă şi de blândă. Doar un mic sărut? În timp ce gura lui o atingea pe a ei, mai multe lucruri se petrecură simultan. Julia ridică mânerul uşii. O pisică traversă rapid pe trotuar. Bingo se repezi înainte, intenţionând să alerge după pisică, sărind din camionetă şi dezechilibrând-o pe Julia când fugi. Julia scoase un mic sunet de surpriză în timp ce cădea pe spate, agăţându-se automat de S.T. şi atrăgându-l deasupra ei. Se treziră grămadă în bulevardul înverzit. Julia întinsă pe spate cu S.T. deasupra ei. El îşi semeţi capul şi zâmbi visător.

— Asta a fost un fel de sărut, dulceaţă, tărăgăna el cuvintele. Cred că pământul s-a cutremurat.

— Te cutremur eu! Julia îi dădu un brânci care nu-l urni din loc. Dă-te la o parte, tu… tu… bandit al sărutului! El se supuse ascultător. Ridicându-se în picioare, crispându-se şi gemând, întinse o mână spre Julia. Ea se uita de parcă se aştepta să vadă o jucărie răsărind din palma lui, apoi accepta şi-l lăsă să o ridice. Bingo apăru pe nesimţite din spate, cu capul în jos, demoralizat că pierduse pisica pe care o urmărise prin boscheţii doamnei Perkins. Julia aruncă o privire spre câine, apoi se întoarse la S.T. care-şi masa cu grijă umărul drept, faţa crispându-i-se în timp ce făcea mişcările.

— Cred că sunt rănit, se plânse el.

— Ei bine, nu este decât ceea ce meriţi, răbufni Julia. Să furi sărutări ca un adolescent. Putea încă să simtă urma trupului lui pe al ei.

— Totul este corect, îi reaminti S.T. Julia strânse din dinţi şi scoase un sunet sălbatic de frustrare care smulse un scâncet îngrijorat de la Bingo.

— Întrecerea ta stupidă! explodă ea, agitându-şi pumnii ca maimuţele. Doar la asta te gândeşti – să învingi. Ei bine, nu mă vei câştiga, cowboy. Renunţă şi plecă.

— Să renunţ? spuse S.T. arcuindu-şi o sprânceană.

Expresia sa se modifică rapid, străduindu-se să pară hotărât. Îşi puse mâinile în şolduri şi-şi scutură capul. Să renunţ şi să te las să te măriţi cu un bărbat pe care nu-l iubeşti, doar pentru că el e sigur? Oh, nu, iubito. Nu pot să te las să faci asta. Nici nu se pune problema să renunţ. De fapt, de-abia am început lupta.

CAPITOLUL 6

Luni, toate staţiile de radio din Oraşele Gemene începură *„Actualităţile Storm"*, pariind pe S.T. şi pe eforturile lui de a câştiga inima Juliei. Un post îi acordă un spaţiu însemnat din emisiunea de dimineaţă, într-un program cu publicul, în care ascultătorii puteau oferi sugestii, ca de exemplu cum ar trebui S.T. să abordeze problema. Cele mai grozave sugestii câştigau premii.

Marţi, îşi începu campania şi televiziunea. În completarea seriei de reclame *„Julia, fii a mea"*, S.T. acordă interviuri tuturor posturilor locale privind apropiatul picnic şi balul de strângere a fondurilor pentru fundaţia Wish, asigurând reporterii că el şi Julia vor fi prezenţi la evenimente. Oferi bilete de bal, cu o sută cincizeci de dolari bucata, vândute până la prânz. Miercuri, apărură afişele.

Julia se trezi o celebritate de ultimă oră, recunoscută în timp ce stătea la casă într-o drogherie, cu o cutie de tampoane în mână, asaltată, în timp ce membrii cluburilor de fani ai lui Storm Dalton îi deschideau maşina. Fusese chiar vânată la spital de reporterii care pretindeau că au de toate, de la gangrena până la tifos, toţi dorind un interviu în exclusivitate.

Cu alte cuvinte, totul era epuizant. Aşa cum presupusese, oricine din oraş robotea pentru S.T. şi nu se sfiau să o facă, intrând direct în miezul competiţiei. Primi chiar câteva scrisori de la oameni ce o sfătuiau elocvent să se căsătorească cu el.

Julia era furioasă, dar şi fermecată de eforturile lui, S.T. Micile atenţii o încântau şi-i atingeau inima, cadourile care soseau misterios pe pragul uşii – un buchet de violete într-o vază arătând nostim, o inimă din plastic, o pereche

de cercei lungi. Micile atenţii îi aminteau de tânărul cowboy dur, cu o latură sentimentală ascunsă, de care se îndrăgostise prima dată în viaţă. Gesturile măreţe o făceau să se întrebe despre motivele lui. Îi reaminteau de atletul strălucit căruia-i plăcea să câştige, de bărbatul căruia-i plăceau luminile reflectoarelor. Gesturile măreţe erau copleşitoare în grandoarea lor. De fiecare dată când se uita de-a lungul aleii şi vedea o versiune a rânjetului maliţios al lui S.T. alături de un desen spunând „*Julia, fii a mea*”, îşi reamintea că era o întrecere şi că Storm Dalton îşi pusese în minte să câştige.

Vineri, în prima săptămână, se simţea epuizată. Julia se târî prin uşa din faţă, abandonându-şi pantofii în hol şi se prăbuşi în sufragerie, unde se lungi pe canapea cu un geamăt dramatic. Liz stătea în scaunul ei preferat savurând un pahar cu vin alb, sprijinindu-şi picioarele cu ciorapi fini pe măsuţa de cafea. Îşi schimbase deja hainele de la slujbă şi arăta ca un manechin dintr-un magazin de modă, cu o fustă mini de un verde fluorescent şi o tunică psihedelică. Un colier şi cercei care probabil fuseseră produşi la Tinkertoy, completau ansamblul.

Îi aruncă Juliei o privire de simpatie nuanţată cu amuzament.

— Ce a mai făcut astăzi? Julia oftă.

— A provocat o dezordine la supermagazin. Nu ştiu cum reuşeşte. Tipul pare să ştie fiecare mişcare pe care am de gând s-o fac. M-am oprit în drum de la slujbă spre casă pentru a cumpăra tot ce mi-ai scris pe acea listă şi acolo, pe trotuar, era S.T. îmbrăcat cu un costum de pescar şi purtând un panou pe care scria „*Julia, sunt doar un biet nenorocit îndrăgostit. Căsătoreşte-te cu mine*”.

Liz râse, apoi se apără de privirea întunecată ce se abătu asupra ei.

— Ei, hai, nu crezi că este ceva drăguţ? Mă întreb, câţi bărbaţi ar vrea să facă asta?

Din câte ştia Julia, niciunul. Cu siguranţă, nu-l văzuse pe Robert făcând o nebunie pentru ea. El nu făcuse nimic care să iasă din obişnuit în timpul „întrecerii”.

Insistase să nu concureze cu S.T. Nu arătase niciun semn de suferinţă din cauza campaniei declanşate de S.T. Se comporta ca de obicei, calm şi imperturbabil, în vreme ce nervii Juliei se încordaseră. Îşi reaminti că tot ceea ce trebuia să facă era să mai rabde încă o săptămână. Încă o săptămână şi putea să scape. Se va urca într-un avion şi se va îndrepta spre California, pentru două glorioase săptămâni de lenevie binemeritate. Se agăţă de ideea că va scăpa de presiune, îndreptându-se către o plajă liniştită. Închise ochii şi-şi imagină aceasta aşa cum o făcuse de sute de ori în ultimele două săptămâni: apa albastră, nisipul alb, fin, ea zăcând în soare, ascultând şoapta valurilor lovind ţărmul, deschizând ochii şi văzându-l pe S.

Sări de pe canapea, cu inima bubuindu-i.

— Mă duc să mă schimb. Robert vine să mă ia la şapte. Liz îşi roti ochii.

— Unde te duce de data asta? La un festival al căscatului? La o competiţie de privit? Tipul ar trebui să aibă propriul său program de televiziune.

— Stiluri de viaţă la prostănaci şi plicticoşi.

— Mă duce să cinăm la Madrid, zise Julia cu îngâmfare. Şi sincer, după toate situaţiile pe care le-am suportat din cauza lui S.T. săptămâna trecută, prostănacii şi plicticoşii îmi par grozavi. Răsucindu-şi colierul Tinkertoy în jurul degetelor.

Liz o fixă cu privirea ei de mare înţeleaptă.

Poate că acum spui asta, dar cum ţi-ar suna să fie pentru tot restul vieţii?

Siguranţă. Răspunsul veni instantaneu, dar Julia nu pronunţa tare cuvântul. În schimb, se întoarse şi se îndreptă spre consolarea unui duş fierbinte. În timp ce apa şiroia pe trupul ei, nu reuşea să-şi scoată din cap că S.T. îi spusese aceleaşi cuvinte în noaptea când se prăbuşise peste ea. El susţinuse că ea îl alesese pe Robert deoarece era un bărbat sigur. Ce era rău în asta? Oamenii îşi alegeau perechea pentru motive şi mai rele. Robert era calm, stabil. Viaţa cu el era previzibilă. Viaţa cu S.T. ar fi un carusel – înălţimi ameţitoare şi coborâri ce-ţi strângeau

stomacul, neştiind vreodată ceea ce ar putea apărea după următoarea curbă, neştiind vreodată când cursa se va termina.

Siguranţa îi părea grozav de bună pentru ea.

Se îmbrăcă cu acea obişnuită neglijenţă, punându-şi o simplă rochie neagră care-i scotea în evidenţă figura, ciorapi de mătase, pantofi cu tocul jos. Când apăru în sufragerie, Liz îşi scutură capul dezaprobator, dându-şi ochii peste cap şi se duse în dormitor pentru a aduce nişte bijuterii, completându-i ţinuta cu cercei de aur, o brăţară subţire la încheietură şi o lungă eşarfă de sifon negru pe care i-o răsuci o dată în jurul gâtului, lăsând capetele să atârne pe spate. Pronunţă sentinţa „uimitor”. Julia aruncă doar o privire în oglindă şi se cutremură. Îşi aplicase machiajul în lumina veiozei şi-şi lăsase părul în starea lui naturală, prea obosită ca să reuşească să-l pieptene, îşi închipuia că arăta acceptabil şi spera doar ca el să nu ajungă în farfurie. Lui Robert îi displăceau gafele în public.

O luă la ora şapte fix, prezentându-se imaculat ca de obicei, cu pantaloni negri, cămaşă albă, cravată conservatoare. În confortul BMW-ului său, o conduse la un restaurant, stomacul Juliei strângându-se de fiecare dată când treceau pe lângă câte un afiş roz care anunţa lumii intenţiile lui S.T. Când îi povesti lui Robert despre ultima ispravă a lui S.T. de la supermagazin, el doar zâmbi şi chicoti.

— Nu te afectează deloc, Robert? întrebă ea cu o voce slabă. El o privi cu un zâmbet.

— Tipul se face singur de râs, Julia. Pentru că mă iubeşte. Instinctul de a-l apăra pe S.T. Încolţi înăuntrul ei ca nevoia unei tigroaice de a-şi apăra puiul. Nu zise nimic, dar se afundă în scaunul ei şi se uită la cotieră de parcă aceasta ar fi putut deţine răspunsurile la marile mistere ale vieţii.

Madrid se dezvoltase ca unul din restaurantele preferate, unde cinau tineri oameni de afaceri din zona Oraşelor Gemene. Decorul era mediteraneean – pereţi cu stuc alb, aspru, arcade maure, o mulţime de încrustaţii în

lemn întunecat şi fier forjat negru. Tema spaniolă nu se impusese şi în meniu, chiar dacă salate savuroase, pateuri, piepţi de pui preparaţi în multe feluri, legumele erau prezentate în aranjamente artistice.

Julia comandă ceva numit piept de pui din pădurile de nord, „un piept de pui sălbatic, marinat, cu garnitură din piure de spanac şi asezonat cu alune şi miez de anghinare". Se potrivea perfect cu o garnitură de mici conuri de pin şi ace întotdeauna verzi. Se trezi uitându-se la preparat şi întrebându-se de ce oamenii bătrâni din Montana aveau ceva de spus despre „puii sălbatici". Imaginea mentală a unor cowboy călărind în jurul stolurilor o făcu să lase furculiţa pe farfurie şi să-şi acopere gura pentru a-şi reţine un hohot de râs.

Robert îşi luă privirea de la mâncarea sa şi înălţă dintr-o sprânceană. Julia îi spuse gluma, dar el nu se prinse. Zâmbi doar politicos şi aprobă din cap, retrăgându-se din faţa confuziei după obiceiul doctorilor.

Vocea lui S.T. fulgeră prin mintea Juliei, ca o pală de fum. *„Trebuie să-ţi spun.*

Legs, nu te văd cu acest tip. Este tot ce e mai rău pentru tine…"

Nu era tot ce e mai rău, insistă ea. Era doar diferit. Se completau unul pe celălalt.

Un muzician ambulant începu să-şi croiască drum printre mese, degete sprintene executând melodii pe o chitară cu douăsprezece corzi. Se afla în celălalt capăt al sălii cu spatele la ei, dar muzica totuşi ajungea până la masa lor. Julia se trezi ascultând în timp ce mânca. Nu era genul de muzică spaniolă, dramatică, aşa cum se aşteptau într-un loc numit Madrid, ci cântece simple, dulci, cu un iz de folclor american în ele. O făceau să se gândească la Montana şi la munţi, la felul cum arăta lacul sub cerul albastru… O aduceau înapoi la timpul când dragostea părea simplă şi S.T. cânta pentru ea în nopţile de vară pe instrumentul lui cu şase corzi.

Chitaristul îşi croi drum spre masa lor. Era îmbrăcat în aceeaşi costumaţie ca a chelnerilor – pantaloni negri,

cămaşă albă, jachetă neagră. Julia nu reuşi să-i zărească faţa. Întotdeauna, acesta părea să se întoarcă în altă parte. Dar sistemul nervos îi era alertat ca un radar, simţind apropierea unui atac inamic. Începu să urmărească expresiile celorlalţi consumatori din restaurant în timp ce aceştia îl priveau, ochii lor strălucind când îl recunoscură, gurile lor destinzându-se în zâmbete de surpriză.

Juliei i se făcu pielea ca de găină de parcă tocmai intrase într-un câmp electric de înaltă tensiune. Muzica se termină într-un ropot de aplauze entuziaste ale mulţimii. S.T. se întoarse şi-i zâmbi.

— Şi acum, dacă voi toţi îmi veţi suporta un minut vocea răguşită, mi-ar plăcea să dedic un cântec special doamnei inimii mele, spuse el, ochii albaştri fixându-i-se pe faţa Juliei cu o intensitate care o făcu să-şi ţină respiraţia.

Degetele lui se mişcară singure peste strune şi începu să cânte, cu o voce răguşită, amplă şi caldă. Cântecul era unul familiar Juliei. Melodia fusese stocată undeva în memoria ei, pentru a nu fi uitată niciodată. S.T. scrisese cântecul pentru ea şi o dusese în locul lor special, la lac, pentru a i-l cânta prima dată. Îşi amintea cum se simţise în timp ce stătea acolo şi-l asculta pe fostul băiat rău din Mueschoe, cântând pentru ea din inimă.

Era un cântec de dragoste, sincer şi simplu. Şi, în felul-magic al cântecelor, se strecură în sufletul Juliei şi o atinse într-un loc unde nimic altceva nu o putea face. Stătea acolo şi asculta, magnetizată, emoţiile ieşind la suprafaţă ca bulele de aer care fuseseră ascunse în mijlocul unui eleşteu.

Când termină, tăcerea din sală era absolută.

Poate că Robert fusese cel care declanşa aplauzele, dar Julia nu era sigură. Nu putea deloc să gândească. Nu reuşea să facă altceva. Doar stătea aşa ca un zombi, privindu-l fix pe S.T., iar el era în picioare acolo, uitându-se în jos la ea, cu o expresie de dorinţă pură.

La un moment dat, Julia realiză că încă-l mai iubea. Era lucrul de care se temuse cel mai mult – nu că el ar fi putut să o facă să se îndrăgostească din nou de el, ci că nu

încetase niciodată să-l iubească. În ciuda a tot ceea ce făcuse ca s-o rănească, ea nu încetase niciodată să-l iubească. Probabil, îl va iubi întotdeauna.

Nu avea importanţă unde se ducea el, ce făcea, de câte ori o părăsise.

Întotdeauna, va exista o bună parte din ea care-i va aparţine lui pentru totdeauna.

— Acum, asta ar trebui să o câştige de partea mea, nu-i aşa, popor? tărăgăna el cuvintele, producând râsete sănătoase şi încurajări de la ceilalţi meseni.

Juli se ridică fără să spună vreun cuvânt şi plecă.

S.T. O privi cum se îndepărtează, zâmbetul lui şovăi, inima i se strânse. O avusese.

Pentru o clipă acolo, ea fusese în stăpânirea lui, iar el simţise toată teama îngheţată, dorinţa şi dragostea pe care le încercase la optsprezece ani, când ea fusese singura persoană din lume care-l înţelesese cu adevărat. Doar pentru o clipă, timpul şi spaţiul încetaseră să mai existe şi fuseseră doar ei doi, suflete pierdute, ca în timpurile bune. Şi acum, ea pleca.

O zări la ieşire cu lungile şuviţe care se întindeau pe materialul rochiei, pe spate şi făceau capetele eşarfei să se unduiască în urma ei ca valurile. Undeva în adâncul conştiinţei sale, auzi scârţâitul unui scaun pe pardoseala de marmură, apoi doctorul Bob îl atinse trecând pe lângă el în drum spre ieşire. O doamnă mai în vârstă ce stătea la masa din stânga lui îl atinse şi-l lovi pe picior cu pumnul.

— Du-te după ea, prostule! Am pariat pe tine!

S.T. se grăbi spre uşă, alergând drept spre un angajat cu un căruţ de vase murdare.

Porţelanurile se sparseră, tacâmurile zburară, căruţul se răsuci şi la fel şi băiatul. S.T. făcu un plonjon cât pe ce să se ciocnească cu un chelner şi cu o stewardesă. În timp ce avea loc acest incident, în parcare, BMW-ul doctorului Christianson se îndrepta deja spre stradă.

— La naiba! Se întoarse şi lovi furios cu piciorul în roata din faţă a camionetei sale. Gestul său pocni chitara de aripă, iar instrumentul scoase un protest discordant la

acest abuz. S.T. Îl linişti, punându-şi mâna peste corzi într-o strânsoare care făcu lemnul să trosnească. Bingo îşi scoase afară capul pe fereastra deschisă a camionetei şi schelălăi. Aruncându-i un oftat de om înfrânt, S.T. se rezemă cu spatele de portieră, căutând să apuce capul câinelui.

— Ei bine, Bingo, zise el, cu ochii încă spre Strada unde BMW-ul şi Julia dispăruseră. S-ar părea că am scrântit-o din nou.

— Ce ai vrea să fac, Julia? o întrebă Robert, exasperat, ridicându-şi mâinile în ceva ce pentru el era un gest de agitaţie supremă. Să sar în picioare şi să-l pocnesc în gură? Asta m-ar face să arăt la fel ca eroul, nu-i aşa? Lovind un tip care doar şi-a cântat dragostea, pentru tine.

Julia se plimba înainte şi înapoi pe lângă maşină, cu braţele strânse în jurul trupului. Simţea că ajunsese la limita isteriei, lacrimile curgându-i, panica răsucindu-i-se în piept ca un balon. Nu putea spune ce dorea de la Robert, dar orice era, ea nu ştia. El se rezemă de capota maşinii şi-şi încrucişă braţele pe piept, cuta dintre sprâncenele lui fiind singurul semn că totuşi, era preocupat.

— Ai putea să spui ceva, se burzului ea. Stai acolo de parcă nu te-ar interesa.

— Ce aş putea să spun? în plus, când puteam să spun? Te-ai ridicat şi ai fugit în clipa când el a terminat.

— Nu ştiu! ţipă ea, ridicându-şi un braţ. Părul îi intrase în ochi şi şi-l îndepărtă cu o mişcare furioasă a capului. Tot ce ştiu este că îndur aceasta stupidă încercare de atâtea zile şi tu n-ai făcut cel mai mic gest. Robert îi adresă o privire lungă, gravă, de obicei rezervată pentru transmiterea ştirilor proaste bolnavilor incurabili.

— Nu trebuie să mă lupt cu el, Julia, spuse el blând. Ori mă iubeşti ori nu. Poate că ar trebui să te gândeşti un timp la asta. O tăcere fragilă se aşternu între ei. Un timp îndelungat, el o privi fix cu o expresie de nepătruns, apoi se întoarse să plece. Nu o sărută. Nu o atinse. Urcă în BMW, întoarse automobilul şi se îndreptă spre Minnetonka.

Julia rămase în drum, uitându-se la luminile de poziţie, în vreme ce o noapte liniştită se pogora în jurul ei. Era cald. Stelele străluceau ca sclipiri de argint răspândite pe cer. Undeva în capătul străzii, puştii jucau baschet, mingea bocănind pe pământ, atunci când driblau. I se părea suprareal, totul în jur era calm şi normal în timp ce prin viaţa ei vâjâia furtuna.

Viitorul ei frumos, sigur, se prăbuşea în jurul ei ca o ruină într-un cutremur de pământ. Putea să simtă în încheieturi totul, trupul zguduindu-i-se din cauza stresului. Siguranţa pe care o aşteptase îndelung pentru toată viaţa îi scăpa din mâini.

— La naiba, S.T. Dalton, murmură ea, dându-şi părul pe spate cu amândouă mâinile.

O lumină era aprinsă în sufragerie şi Gipssy Kings cântau dintr-un radiocasetofon. Liz stătea pe podea într-o poziţie yoga, cu ochii strânşi puternic în clipa în care scoase un strigăt prelung.

— Ce faci? ţipă Julia, înfiorându-se de asaltul asupra urechilor.

Liz îşi încetă brusc strigătul şi se uită la ea.

— Trimit semnale noi.

— Cui? Băştinaşilor din Borneo? îşi băgă un deget în ureche şi-l mişcă înainte şi înapoi. Probabil, că se îngrămădesc pe cel mai apropiat aeroport. Liz îi ignoră sarcasmul, privirea ei ascuţită pătrunzând uşor dincolo de barierele Juliei.

— Dură noapte? Julia îşi roti ochii în timp-ce-şi scotea pantofii. Vibranta energie a lui Liz părea ţinută sub control, ca un jet de gaz care fusese micşorat brusc.

Evident, amândouă fuseseră lovite în jocul dragostei.

— Care este povestea ta? Credeam că ai avut o întâlnire cu un tip în curs de avansare. Figura pe care o făcu Liz amintea de cea a cuiva care încerca pentru prima dată ulei de castor.

— Cred că am trimis semnale imperfecte. Întâi, a fost dentistul meu; apoi, Max, tipul de la Uniunea poştală, care era în tranziţie după ruptura cu cealaltă prietenă; apoi

Raymond, care s-a schimbat ca să se apuce de un fel de manifestări sexuale Zen.

Acum, Eilmar.

— Ce-i rău cu el?

— În afară de numele lui, este obsedat de propria-i moarte. Cum ţi-ar plăcea un angajament cu un bărbat care vrea să vorbească la o cafea despre locurile din cimitir? Se scutură de dezgust Poate că rău este acest timp pe care l-am ales ca să mă mărit. Poate acesta este un semn că voi deveni călugăriţă sau altceva. Ce crezi?

— Nu mă întreba. Personal, mi-a ajuns până aici cu dragostea. Julia duse o mână la gât. Mă duc la culcare. Mâine va fi cea mai lungă zi din viaţa mea.

Se îndoia că va dormi mai bine decât dormise toată săptămâna trecută, dar cel puţin, va fi singură în propria-i cameră dacă o apucă nebunia. Îşi puse o cămaşă de noapte din mătase albă şi se îndreptă spre baie, cu mintea asaltată de imaginea lui S.T. care se uita în jos la ea, ultima nota a cântecului său rezonând în aer ca un parfum discret de flori sălbatice. Aproape credea că el era hotărât când spusese că vrea să fie cu ea pentru totdeauna. Totuşi, îl mai iubea. Această constatare nu-i aduse nicio bucurie. Toţi cei pe care îi iubise vreodată o părăsiseră – mama, tata.

S.T. Îi primiseră dragostea şi dispăruseră, lăsând-o singură şi tristă, dorindu-şi ceva de care ar putea să se agaţe, ceva în care să creadă.

Se încrezuse în Robert, se încrezuse în el că va rămâne constant, că nu o va răni.

El nu putea s-o rănească pentru că nu-l iubea, realiză ea, luptându-se cu adevărul pe care S.T. Îl văzuse de la început. Robert era un bărbat bun. Îl respecta şi-l plăcea, dar nu-l iubea. El avea dreptate nu trebuia să se ia la întrecere cu S.T.

dacă ea îl iubea, el ar fi avut un loc sigur în inima ei.

Deci, unde se găsea? se întrebă în timp ce privea fix plafonul de deasupra patului. Din nou singură. Nu-l iubea pe bărbatul în care putea să le încreadă şi nu avea

încredere în bărbatul pe care-l iubea.

Muzica apăru atât de blând, încât Julia aproape că nu o observă. Melodia pătrundea prin fereastra deschisă, unduită de briză, dulce, cu note clare, ca un cântec de pasăre ce venea de departe. Julia înlătură pătura de pe ea şi se îndreptă spre fereastră. S.T. stătea într-un şezlong pe terasă, cu o cizmă sprijinită de un ghiveci cu geranium. Faţa lui era parţial luminată de globul galben de la poarta doamnei Perkins. Renunţase la costumul de chelner în favoarea unor blugi vechi şi a unui tricou alb care se mula pe umerii lui masivi. Părul îi era ciufulit de parcă îşi trecuse degetele prin el de mii de ori, şuviţe negre căzându-i pe frunte. Cântă ultimul acord al melodiei şi se uită în sus la ea cu o expresie gânditoare.

— Nu eram sigur că eşti aici, zise el, ridicându-se în picioare. De fapt, fusese înspăimântat când ea fugise. În următoarea oră, imagini ale doctorului Bob acoperind-o cu sărutări îl ameţise. Ar fi fost o şansă perfectă pentru bunul doctor de a câştiga avantaj. Se întreba a cui fusese decizia ca drumurile lor să se despartă.

— Şi dacă nu eram aici, ai fi renunţat? Se uită la ea prin întuneric, hotărârea depăşind teama şi îngrijorarea.

— Nu. Julia se sprijini de pervazul ferestrei şi oftă.

— Oh, S.T. ce mă fac cu tine? El îi adresă o versiune slabă, asimetrică, a celebrului său zâmbet.

— Pentru început, ai putea să mă pofteşti înăuntru.

— Să te las în dormitorul meu? râse Julia. Zâmbetul îi tremură. Dorinţa crescuse în el ca o maree, doar să fie lângă ea, doar să-i audă vocea, doar să aibă acolo, spiritul lui pereche, prietenul lui. Îi era atât de teamă că o va pierde, încât aproape se sufoca.

— Te rog, şopti el. Pentru un timp nesfârşit, Julia rămase tăcuta, îl studie în lumina slabă. Nu era nicio urmă a bărbatului care făcuse paradă în faţa superma-gazinului, îmbrăcat în pescar, niciun semn al pungaşului enervant a cărui faţă rânjită îşi făcuse apariţia pe toate drumurile în zona metroului. Acesta era doar S.T. şi avea nevoie ca ea să spună da.

Deschise paravanul şi S.T. sări înăuntru, cu chitara într-o mână, cu o pungă mototolită de hârtie maro în cealaltă. Sprijini cu atenţie chitara de perete şi-i întinse Juliei punga. Când luă punga în mână, în ochii ei se citea îngrijorarea.

— Dacă înăuntru se află o cutie cu prezervative, eşti un bărbat mort.

S.T. se lipi de perete, cu mâinile în buzunare şi cu o lumină poznaşă în ochi în timp ce o privea.

— Este un cadou. Deschide-l. Julia aprinse mica veioză, deschise punga şi o studie.

— Ei bine, nu cred că este un afiş, iar dacă este o vacă, este una mică.

— Taci din gură şi deschide odată punga, McCarver.

Îl fulgeră cu o privire încruntată, dar se supuse, aşezând pachetul pe noptieră. În clipa când se uită atent în pungă, expresia ei era fără seamăn – o reacţie completă, spontană, care combina surpriza, plăcerea şi amintirea. Scoase afară punguţa de la M&M cu atâta grijă, de parcă era o piesă nepreţuită de cristal şi şi-o apropie de piept.

— Ţi-ai reamintit.

— Desigur că mi-am reamintit, murmură el. Îmi amintesc momentul când ţi le-am strecurat în cameră unde tu erai consemnată pentru că întârziaserăm prea mult la serbarea populară.

— Eram atât de tristă că voi lipsi de la focurile de artificii şi ştiam că, mai târziu, toţi copiii vor râde de mine pentru că fusesem singura persoană de pe pământ care rămăsese acasă. Se uită la punga din mâini de parcă era un fragment magic din trecutul ei. Şi tu ai ratat spectacolul şi mi-ai adus M&M pentru a mă îndulci.

— Fusese vina mea. Se îndepărtă de perete. La fel cum în seara asta a fost vina mea. Niciodată nu m-am gândit să te supăr, Julia. Vocea lui răguşită răsună şi mai discordant când îşi luă privirea de pe ea. Ţineam doar să-ţi arăt cât de mult îmi pasă şi cât de mult vreau să mă implic. Nu ştiu ce altceva aş mai putea face.

Mâna Juliei tremură pe punguţa cu bomboane.

— Ştiu că îţi pasă, S.T.

— Te iubesc.

— Ştiu. Ea se răsuci cu spatele la el şi merse către fereastră. Doamna Perkins stinsese lumina de la poartă. Gazonul era cufundat în întuneric. Putea să vadă conturul şezlongurilor, masa de picnic, pe Bingo încolăcit în mijlocul ei, aşteptându-şi răbdător stăpânul. Se uită în sus la stele. Când avea şaisprezece ani privea toate acele stele şi-şi dorea, pe cea mai strălucitoare dintre ele, ca S.T. Dalton să o iubească. El îşi strecură braţul în jurul ei, pe la spate şi o trase aproape, frecându-şi obrazul de ceafa ei.

— Nu vreau să mă lupt cu tine în noaptea asta, iubito. Am obosit luptând. Am crescut luptându-mă cu bătrânul. Am petrecut atâta timp luptându-mă cu mine însumi. Am petrecut ultimii ani luptându-mă să mă agăţ de cariera mea. O să mă lupt pentru tine până în ziua când o să mor, dar seara asta vreau doar să existe.

Vreau doar să te ţin în braţe.

Julia putea să-i simtă singurătatea, durerea, apropiindu-se de ea aşa cum se întâmplase întotdeauna, reapărând în propriile ei sentimente. El era cealaltă jumătate a inimii ei. Dacă-l îndepărta, ar fi singură şi singurătatea era ultimul lucru pe care dorea să-l simtă în această seară. Existau prea multe întrebări dure care o aşteptau în liniştea nopţii, prea multă singurătate strângându-se în jurul ei.

S.T. îi ştiu răspunsul în clipa când ea se întoarse în braţele lui şi-l privi. Nu trebuia ca ea să vorbească. Îşi spuse că dacă ar fi un bărbat nobil ar trebui să o întrebe dacă era sigură, dacă asta era ceea ce ea dorea cu adevărat. Dar el nu se simţea nobil, se simţea doritor. Nu ar fi întrebat-o despre motivele ei, nu ar fi riscat ca ea să se răzgândească. Fusese prea mult timp fără ea, iar viitorul lor era încă nesigur. Gura lui coborî pe a Juliei, apăsându-se asupra ei cu o foame şi o nevoie la care ea se alătură instantaneu. El îşi ridică mâinile tremurătoare, pentru a-i mângâia faţa, atingând-o cu infinită grijă, prinzându-i cu degetele şuviţele moi de păr de pe tâmple.

Îi cuprinse faţa în mâini ca pe o floare şi se afundă adânc în ea, savurându-i parfumul, lăsând ca mirosul ei să îndepărteze orice altceva din mintea lui.

Julia făcu la fel, îndepărtând orice gând, ca excepţia unuia – că acesta era singurul bărbat din lume pe care îl iubise vreodată cu adevărat. Avea nevoie de atingerea lui, avea nevoie de el cu o intensitate care o punea pe jar. Ar fi vrut să ia – al ce putea în această noapte şi să nu se îngrijoreze în legătură cu ziua de mâine. Se bucura de apa sarea limbii lui pe a ei, de senzaţia trupului lui tare, de forţa zdrobitoare din braţele lui când i se încolăciră în jurul trupului. Îşi înlănţui braţele împrejurul gâtului lui şi lăsă punga de M&M să cadă în timp ce sânii ei întâlneau zidul solid al pieptului lui.

Fiecare terminaţie nervoasă a Juliei părea că luase foc, hipersensibilă la atingerea lui ST. Trupul îi era în armonie cu al lui, răspunzând la acordurile proprii, fără vreun gând conştient. Se lipi de el când o strânse în braţe, şoldurile se arcuiră între ale lui în timp ce S.T. O săruta pe gât.

El se lupta cu nasturii din faţă de la cămaşa ei de noapte, deschizând trei înainte de a renunţa. Mătasea albă alunecă de pe umerii ei, ca mercurul pe piele, dezvelind în cădere sânii care erau ridicaţi şi tari. Julia gemu când el îi atinse blând cu degetul un vârf bombat, simţind o vâlvătaie de dorinţă alergând prin trupul ei, un foc care ardea mai tare când capul lui se aplecă şi-i sărută sânul, ameţind-o şi vlăguind-o, înfometând-o dincolo de orice altceva cunoscuse vreodată. Aproape înnebunită de senzaţia pielii lui pe a ei, Julia se împinse şi-i scoase tricoul din blugi, vrând să dea la iveală un pântec întărit, ondulat de muşchi, un piept perfect conturat. În clipa când el îl fi trase tricoul peste cap şi-l aruncă într-o parte, ea îşi aplecă faţa şi-i sărută cicatricea răsucită de deasupra sânului său drept. Apoi, buzele ei se mişcară rapid şi scoase un geamăt când limba ei se frecă de el.

S.T. îi înlănţui umerii şi o trase lângă el, mâinile lui coborându-i pe braţe, scoţându-i cămaşa de noaptea.

Aceasta căzu la picioarele ei ca un bulgăre topit de zăpadă şi fu uitată când el o lipi de piept şi o sărută. Gemură amândoi când se îmbrăţişară, carne pe carne, sâni pe piept, pântec pe pântec.

Catarama centurii lui era rece şi o lovea în abdomen, dar Julia o ignora, prea prinsă de alte senzaţii ca să-i pese. Pieptul lui era cald şi tare, sub mâinile ei muşchii de pe umerii lui păreau ca piatra. Bărbăţia lui o împungea, întărită în blugi, în el se apăsă peste, trupul ei la fel de înfierbântat şi de doritor ca al lui.

— Oh, iubito, am nevoie de tine, şopti el lângă gura ei. Mi-ai lipsit atât de mult.

Ca pentru a-şi ilustra cuvintele, îi luă mâna dreaptă şi i-o coborî, punându-i degetele pe tăria din blugii lui. Julia îl strânse, adrenalina şi dorinţa pulsându-i şi mai aprins prin vene, cu cât măsura cu degetele fiecare porţiune a lungimii şi tăriei lui. Mintea ei se avântă înainte reamintindu-i ceea ce fusese întotdeauna între ei, ceva fierbinte, nereţinut, un abandon total. Anticiparea declanşa un val de amintiri care o făcură să tremure.

El o sărută din nou în timp ce o împingea cu spatele spre pat. Limba lui îi inspecta interiorul gurii iar şi iar, până ce amândoi gemură după aer. Genunchii Juliei atinseră marginea patului şi ea se prăbuşi pe saltea, trăgându-l pe S.T. peste ea. El o apăsă puternic, cu capul pe pieptul ei, cu gura căutând şi găsindu-i sânul în timp ce mâna aluneca în jos pe şoldurile ei, degetele prinzându-i-se de elasticul chiloţilor ei, pe care-i răsuci în jos. Săruta trupul ei spre pântec, pe şold, de-a lungul unei coapse în timp ce-i scoase şi ultima îmbrăcăminte, apoi se ridică să-şi scoată cizmele.

Julia se uită atentă cum el se ridică şi-şi duse mâna la catarama centurii. Privirea lui se fixase pe a ei şi se întoarse încet cu faţa la ea în timp ce-şi desfăcea catarama şi lăsa cureaua de piele să alunece. Niciunul nu vorbea, dar comunicarea dintre ei era intensă, încărcând aerul cu electri citate. Julia îşi luă ochii de la faţa lui, alunecând în jos pe pieptul şi abdomenul lui până în locul în care se

opriseră mâinile lui, în talia blugilor. S.T. Îşi descheie nasturele, iar ea îşi reţinu un geamăt de parcă acţiunea ar fi mirat-o. El trase încet fermoarul, îşi lăsă blugii să cadă şi ieşi din ei, lăsându-i pe jos. Când puse mâna pe elasticul slipului, Julia îl opri.

— Lasă-mă pe mine, zise ea, ridicându-se.

Îşi plimbă palmele peste şoldurile lui netede, mângâind bumbacul alb, moale al chiloţilor. Prinzându-şi degetele de elasticul lor, îi trase în jos, încet, dăruindu-i privirea ei, atingerea ei. Aplecându-se în faţă, depuse un sărut uşor pe şoldul lui şi un altul în adâncitura dintre coapse.

S.T. gemu profund. Îşi răsuci degetele în părul ei şi o ţinu aşa pentru o clipă, închizând ochii de extaz când ea îi dărui cele mai intime sărutări. Dar chiar dacă plăcerea alerga prin el, o prinse în braţe şi o ridică.

— Nu de data asta, iubito, murmură el, depunând dulci sărutări pe obrazul ei. Te doresc prea mult. Se lungiră amândoi pe pat, cu picioarele înlănţuite. S.T. Îşi strecură mâna între ei, degetele lui mângâind triunghiul întunecat de păr creţ dintre coapsele Juliei. Ea se deschise pentru el, arcuindu-şi şoldurile într-o invitaţie, gemând când el introduse uşor două degete adânc înăuntrul ei, ca să vadă dacă era pregătită.

— Asta este, iubito, şopti el în urechea ei. Fierbinte şi umedă. Pregătită pentru mine.

— Te rog, gemu Julia.

— Mă doreşti, Julia?

— Da.

— Spune-o, îi comandă în timp ce patima posesivă se răsucea înăuntrul lui. Uită-te la mine şi spune-o. Spune că mă doreşti. Julia se uită la el, simţindu-se neajutorată. Îl dorea. Întotdeauna îl dorise.

— Te doresc, S.T. Iubeşte-mă.

— Oh, am s-o fac, iubito, murmură el, privirea fixându-i-se puternic pe a ei. O voi face. Se uită la ea când o pătrunse. Ea îl primi în trupul ei, strângându-se în jurul lui, scăldându-l cu o căldură lichidă. Era a lui, întotdeauna

fusese a lui. Îşi ceru drepturile într-un ritual la fel de vechi ca timpul. Se mişcau împreună într-un balet perfect orchestrat. Nevoi urmau altor nevoi, dorinţele împletindu-li-se până ce sentimentele lor părură ca unul. Şi când sfârşitul veni, acesta fu o explozie copleşitoare care-i scutură pe amândoi până în adâncul inimilor.

Julia se simţea plutind, dusă în voia valurilor pe o mare de senzaţii. Era liniştitor şi otrăvitor. O parte a ei dorea să se lase condusă, dar o altă parte se temea de sentimente, înspăimântată că ar fi dusă prea departe şi n-ar mai fi în stare să se întoarcă înapoi la siguranţă şi la pământul solid. Dacă se lăsa să fie antrenată de seducţia acestei senzaţii ar putea să nu mai scape niciodată. Nu-şi putea permite să devină din nou prea atrasă de ţesătura senzuală a lui S.T. În noaptea aceasta, avuseseră nevoie unul de celălalt, dar nu-şi va înlănţui inima în nicio promisiune pentru mâine. S.T. se aplecă deasupra ei, înlăturându-i tandru părul de pe faţă.

Expresia lui era intensă, preocupată, o cută de îngrijorare arcuindu-se între sprâncenele lui în timp ce o privea.

— Nu regreta asta, iubito, şopti el.

— Nu regret.

— Pe naiba, doar o spui. Îşi apăsă degetul arătător pe tâmpla ei. Pot să văd conturându-se deja vagoanele. Aducând trupe care să te apere împotriva mea.

— Trebuie să mă protejez, S.T., zise ea sinceră. Nu regret că am făcut dragoste cu tine, dar n-o să-mi cobor garda ca să iau un alt pumn în bot.

Julia putu să vadă durerea din ochii lui când se îndepărtă de ea, care o afecta şi pe ea însăşi. El se străduise din greu să o convingă de sinceritatea lui, probabil nu va realiza niciodată că toate eforturile lui o speriau mai mult decât dacă i-ar fi cerut să creadă în el. Se răsuci pe o parte, trupul ei împingându-se automat în al lui, în timp ce el zăcea pe spate privind fix tavanul.

— Îmi pare rău, şopti ea, cuibărindu-şi capul pe umărul lui.

— Nu, să nu-ţi pară, vorbi el tărăgănat, sărutându-i creştetul capului. Ştiu că sunt ameţit. Deci, ce s-a întâmplat cu tine şi cu doctorul Bob? Nu pot să cred că nu este el în locul meu, cel care stă aici ţinându-te în braţe. Julia tremură pe dinăuntru.

— Mai bine să nu vorbim despre Robert, dacă nu te superi.

— Să mă supăr? El scoase un sforăit neîncrezător. La naiba, poate că norocul meu s-a întors după toate astea. Începusem să mă gândesc că părăsisem totul în Kansas City.

— De ce ai plecat? întrebă Julia. Era atentă să îndepărteze discuţia de la relaţia ei cu Robert, o relaţie despre care nu mai era demult sigură că ştia cum să o definească, dar era şi curioasă despre ceea ce se petrecuse în viaţa lui S.T. În ultimul an. Când fusese la *Viking*, nu păruse nicicând mai aproape să renunţe la cariera lui, nepăsător la criticile că braţul lui nu mai avea forţă şi că genunchii îi erau pe ducă.

— Să plec din Kansas City? Scoase un mic oftat. Nu era acasă. Tu nu erai acolo.

Răspunsul lui fu simplu şi sincer. Inima Juliei se înfierbântă puţin, dar făcu tot posibilul să o ignore.

— Mă referem la fotbal. De ce l-ai părăsit acum? Ai avut un an bun.

Un timp nesfârşit, el rămase tăcut. Când începu să vorbească, vocea lui era blândă şi răguşită, încărcată cu o notă de maliţiozitate şi o notă de tristeţe.

— Sezonul trecut a fost un dar de la tipii importanţi din posturi cheie. Ultimii doi sau trei ani, am atârnat de un fir de aţă, tu ştii asta. Când eram la *Vikes*, mă temeam că voi fi dat afară, încât de-abia mai puteam să văd bine. Asta este o parte din motivul pentru care am plecat în felul ăsta. Mi se pare ca o ruptură, ca o alunecare, o lungă scufundare adânc spre nicăieri. Nu vreau să te trag în jos după mine. Am petrecut atât de mult fiind Storm Dalton, încât nu ştiu ce va fi când asta se va duce. M-am străduit să nu mai fiu băiatul neînsemnat al lui Bud Dalton, să fiu

băiatul de aur, dar tot aurul a dispărut şi mă tem că atunci când asta se va duce, nu va mai fi nimic, doar acest neînsemnat băiat, adult şi umblând fără rost la fel ca şi tatăl său.

— Niciodată nu ai fost ca el, protestă Julia, amintindu-şi beţiile violente, netemperate, în care crescuse S.T. Ei locuiau la o fermă la nord de cea a unchiului şi mătuşii ei. În nopţile senine, sunetul vocii furioase a lui Bud Dalton se auzea uneori în toată valea. Încă îşi mai amintea privirea încordată de dezaprobare a mătuşii Clarisse şi plescăitul limbii ei în timp ce şuvoiul notelor de furie beată le atingeau urechile. Încă o mai durea inima să se gândească la iadul, parodia de copilărie pe care S.T. fusese forţat să o îndure.

— Bătrânul meu obişnuia să-mi repete zi şi noapte că niciodată nu voi avea vreo valoare, zise el. Faptul că mă implicasem în fotbal era un fel de întâmplare norocoasă, o imensă glumă pentru toţi acei oameni care brusc nu mai puteau fi mulţumiţi, aşa că într-o zi, linia de tragere ar fi împinsă departe şi fiecare ar putea vedea că eram exact ceea ce ei gândiseră de la început – bun pentru nimic.

Julia se ridică într-un cot şi se uită şocată la el.

— Niciodată nu mi-ai spus că te-ai simţit astfel, zise ea, rănită că el ţinuse ceva secret de ea în vremea când împărţeau totul. Zâmbetul lui era trist când îi prinse o şuviţă de păr roşu din spatele urechii.

— Cum puteam să-ţi spun, iubito? Tu erai singura persoană care credea cu adevărat în mine, în S.T., nu într-un zeu răstignit. Cum puteam să-i spun că mă gândeam că eram un nimic? Ce-ai fi crezut apoi?

Julia nu spuse nimic. Se întinse pe spate lângă el şi-i puse un braţ peste piept, luptându-se să nu-l mai zgândăre cu toate problemele ei. Se întoarse cu gândul înapoi în acea primă vară, cât de dulce fusese el, dorind să-i dea ceva, dorind să îndepărteze toate prejudecăţile ei de fetişcană, despre ceea ce se ascundea în spatele acelui rânjet de băiat rău. Şi se simţise obligat să ţină secret acest aspect, tot timpul.

— Ce s-a întâmplat în Kansas City?

— Am învăţat câteva lucruri despre mine însumi Am aflat că exista mai mult la S.T. decât o seamă de talente fotbalistice. Am petrecut multe nopţi lungi, însingurate, gândindu-mă la ce era cu adevărat important în viaţa mea. Când am avut din nou şansa să joc am dovedit că puteam să mă lupt pentru ceva şi să câştig. Genunchii mei erau pe ducă şi braţul îşi pierduse forţa. A trebuit să fac treaba bazându-mă pe fler şi inteligenţă şi am reuşit. Deci, aşa a fost ultima mea apariţie în luminile rampei şi am ieşit învingător. Acum, este timpul să circul.

Îşi schimbă poziţia, rostogolind-o pe Julia pe spate şi mângâindu-i trupul cu al lui în timp ce şi-l potrivea peste al ei, susţinându-şi greutatea în coate. Ea îl privi, încercând să perceapă schimbările din el. Exista acea familiară strălucire de maliţiozitate în ochii lui, dar exista şi o îngrijorare certă. Încă poseda aceeaşi emoţie, aceeaşi forţă a personalităţii care-l transformaseră într-o celebritate, dar exista şi un sentiment de pace, de calm, care nu fusese acolo înainte.

— Tot ceea ce doresc să fac acum este să muncesc la fermă toată ziua şi să fac dragoste cu tine toată noaptea, spuse el blând. Şi să facem copii, adăugă cu un zâmbet născut din inimă. Vrei să ai copii cu mine, Julia?

Julia simţi în piept ceva ca o bătaie de aripi. De câte ori de-a lungul anilor îşi imaginase un băieţel cu părul negru sugând la sânul ei? De câte ori îşi dorise asta din toată inima? Dar copiii aveau nevoie de taţi şi S.T. nu fusese niciodată prea mult prin preajmă ca ea să creadă că fantezia putea deveni realitate.

O considera el ca pe ceva mult mai important decât o întrecere de câştigat? Exista şansa ca ea să fie ceva mai mult decât o oprire confortabilă la o încrucişare de drumuri din viaţa lui? i se oferea şansa de a afla?

S.T. văzu războiul dintre logică şi emoţie ce răvăşea ochii negri ai Juliei în clipa când ea îl privi. O parte din ea dorea să răspundă „da” la întrebarea lui. Asta era destul de bine pentru el, în această noapte.

— Ştii, mă pot gândi la lucruri mai bune de făcut decât să vorbim, zise el, acoperindu-i buzele cu mici sărutări zgomotoase. Să ne atingem, să ne gustăm, să ne îmbrăţişăm – şi toate sunt doar cuvinte de dragoste, spuse el, ridicându-şi capul atât cât să-i adreseze acel zâmbet poznaş de vino-n-coace.

Julia se lăsă antrenată de umorul lui. Cerul să o ajute, se simţea prea bine din nou cu el ca să nu se bucure de acea noapte. Îşi strânse mâinile peste muşchii tari, încordaţi, ai spatelui său şi-i adresă o privire veselă.

— Ai de gând să parcurgi tot alfabetul, cowboy?

— Mda… mormăi el, ciupindu-i gâtul, făcându-şi drum spre claviculă.

Ador… bărbăţia… O sărută pe o venă pulsând în timp ce-i îndoia genunchii şi se aşeza între ei. Contact… deliciu… emoţie… îi prinse între dinţi lobul moale al urechii şi-i şopti următorul cuvânt într-un hohot răguşit în timp ce-şi adâncea masculinitatea în căldura feminităţii ei. Degetele Juliei se încordară convulsiv pe muşchii fermi, tari, ai feselor lui, împingându-l mai adânc. Focul care mocnise, răbufni într-o clipă din interiorul ei, arzând toate întrebările. Pentru o clipă, nu mai avea importanţă dacă avea încredere în el sau nu.

Era aici cu ea, înăuntrul ei şi în noaptea aceea îl putea păstra şi nu trebuia să-l lase să plece.

CAPITOLUL 7

Încă din zori, dimineaţa zilei în care se ţinea picnicul fundaţiei Wish se arătă senină şi caldă, Mama Natură îndurându-se de cei care suportaseră luni întregi şoselele îngheţate, vânturile şi temperaturile sub zero grade. Singurii nori care se zăreau aveau doar un efect artistic, fâşii de un alb transparent care, prin contrast, dădeau intensitate albastrului cerului.

Picnicul anual se ţinea pe terenul parcului companiei de jucării, condusă de Harvey Benton, cu centrul în suburbia vestică din Plymouth, unul dintre acele locuri făcute special pentru a-ţi petrece zilele de vară. Exista un mic iaz, adăposturi pentru picnic, o mulţime de stejari şi

arţari pentru cei care preferau umbră. Un număr de jocuri de bâlci, inclusiv căluşei şi mici scrâncioburi, fuseseră aranjate într-un luminiş. Mai exista un lung şir de barăci şi jocuri, toate conduse de voluntari ai fundaţiei Wish şi toate garantau victoria. Tarabele cu mâncare formau alt şir lung, împrăştiind în adierea de vară arome de hot dogs, vată de zahăr şi pop-corn. Chiar în capătul micului bâlci fusese amenajată o grădină zoologică cu animale domestice.

În mod tradiţional, picnicul nu era considerat un eveniment pentru strângerea de fonduri, ci o zi care să aducă bucurie. Accesul era liber pentru cei purtând insignele albastre ale fundaţiei Wish. Terenurile erau aproape pline de copii, majoritatea în scaune cu rotile sau în cârje. Cei mai mulţi dintre ei erau foarte mici pentru vârsta lor, slabi şi palizi. Câţiva purtau căşti de baseball pentru a-şi apăra capetele chelite de chimioterapie. Erau copii care aveau puţine bucurii în viaţa de zi cu zi, copii cu o existenţă ce era marcată sau urma să fie retezată de boli a căror denumire niciun copil nu ar trebui s-o ştie. Dar în această zi ei erau la fel ca oricare alţi copii la bâlci. Râsul lor plutea în aer, acoperind zgomotul şi muzica. Julia supraveghea scena din cortul de comandament cu un amestec de plăcere şi nelinişte. Participau mult mai mulţi oameni decât în alţi ani, oameni care nu aveau nicio legătură cu fundaţia. Staţiile locale de radio veniseră şi se instalaseră în barăci de unde emiteau în direct şi dăruiau o grămadă de premii.

Plutitorul KORN Aquatenial era un punct foarte popular, de unde se puteau procura fotografii lucioase cu cei care eşuau în parcarea spitalului. Pentru Julia era foarte clar că restul atenţiei pe care picnicul îl atrăsese era generat de un lucru: competiţia lui S.T. pentru a-i cuceri inima. Cu toate că rezultatul avea să sporească fondurile şi publicitatea fundaţiei, nu-i venea deloc uşor ca ea să fie motivul. Noaptea petrecută în braţele lui S.T. nu făcuse decât să complice şi mai mult o situaţie deja complicată. Simţea că e scindată în interior, inima spunându-i să-l iubească, creierul spunându-i să nu aibă încredere în el,

conştiinţa cicălind-o cu Robert. Nu era corect să-i cânte în strună lui Robert. Nu se putea căsători cu el pur şi simplu pentru că era o alegere sigură; n-ar fi fost cinstit pentru niciunul dintre ei. Dar nu avea de gând s-o rupă cu el, deoarece asta ar fi lăsat-o şi mai vulnerabilă în faţa atacului lui S.T.

Oricât ar fi încercat, nu putea înlătura temerea că S.T. Îşi reînnoise interesul în ceea ce o privea, în mare măsură datorită competiţiei dintre el şi Robert şi provocării de a cuceri o doamnă care se împotriveşte. S.T. avea victoria în sânge.

Se agăţase de cariera fotbalistică până când ieşise învingător şi apoi apăruse la uşa ei… Şi chiar dacă ar fi putut să treacă peste asta, ideea că el vrea să o ducă înapoi în Montana, îi făcea stomacul să i se strângă. Acum el era obosit, avea nevoie de odihnă şi de o schimbare în scenariu, dar ce se va întâmpla când va obosi de atâta pace şi linişte? Trăise mult timp şi se îmbogăţise în lumina reflectoarelor. Ar fi putut ea să-l oprească pentru totdeauna în mijlocul unei pustietăţi? Şi dacă răspunsul ar fi fost nu? Ea unde ar fi ajuns?

Un val al vechilor temeri şi al sentimentelor de abandonare se răsucea încă în sufletul ei ca aerul rece şi stătut dintr-o pivniţă şi trupul îi tremura în semn de răspuns. Nu pentru că se gândea să se mărite cu el, se grăbi ea să se asigure. Îşi făcuse o viaţă frumoasă în Oraşele Gemene. S.T. nu putea să apară dintr-odată şi s-o târască într-o căsătorie şi în Montana.

— Julia, nu pot să cred că m-ai înscris voluntar pentru asta.

Vocea bărbătească, dură, ridicată, era a lui Robert, dar când Julia se întoarse, se văzu faţă în faţă cu un clovn furios din varietatea Bozo machiaj alb, nas roşu, un zâmbet pictat elaborat care se pleoştise. Două spirale conice de păr portocaliu fluorescent i se ridicau în creştet, semănând cu coarnele unei bestii mitice. Ţinuta era completată de un costum vărgat în roşu şi alb, cu un guler şi manşete încreţite şi cu o pereche de pantofi roşii enormi, care-l

sileau să ţină picioarele depărtate ca o raţă. Julia nu-şi putu stăpâni hohotul de râs. Înfăţişarea lui Robert, funcţionarul solemn în costum de clovn era prea mult. Încruntarea lui Robert spori. Căpătase un tic la ochiul drept, care-i mişca în sus şi în jos sprânceana stufoasă, vopsită fin în portocaliu, dând impresia unei omizi păroase, vii, lipită de faţa lui.

— Nu e absolut deloc amuzant, izbucni, bătând din pantoful de clovn, în ceea ce pentru el era o dovadă a furiei sale nestăpânite. Nu pot fi clovn. Nu mi-a plăcut niciodată Emmett Kelly. Nu mi-a plăcut niciodată Ronald McDonald.

Nu mi-a plăcut niciodată nici măcar Harpo Max şi el nu avea acest machiaj ridicol. Julia îşi spori râsetele. Se ridică ţinându-se de stomac, cu ochii lăcrimând, cu buzele tremurând.

— Îmi pare rău, Robert, reuşi ea să îngâne printre hohote. Sigur că nu-i amuzant. Îşi ţinu respiraţia până ce faţa i se înroşi, în timp ce încerca în zadar să se stăpânească. În cele din urmă aerul explodă printre buzele ei ca o pernă de aer.

— Asta ai vrut, Julia? întrebă Robert cu o voce joasă şi sacadată. Să mă fac de râs în public?

— Nu, protestă ea, liniştindu-se. Nu te-am desemnat să fii clovn. Te-am desemnat pentru punctul de prim-ajutor.

— Ei bine, ştii ceva? întrebă el sarcastic. Cineva a avut strălucita sugestie ca toată lumea de la punctul de prim-ajutor să se deghizeze în costume.

— Cine? Când? Nu ştiu nimic despre asta!

— ’neaţa, Legs! S.T. se îndreptă către ei având pe faţa uscăţivă unul din aerele de pisica prinsă la oala cu smântână. Era în blugii lui obişnuiţi, cu o centură ornată cu o cataramă de argint, dar renunţase la cizmele sale în favoarea unor pantofi sport de calitate şi la cămaşa sa western, în favoarea unui tricou albastru azuriu al fundaţiei Wish, care-i făcea ochii mai albaştri decât cerul şi umerii mai laţi decât cei ai lui Hoover Dam. Şalul doctore Bob, îngână el sec. Frumos costum, îţi vine ca turnat.

— Tu, fumegă Robert, fixându-l pe S.T. cu o privire. Tu eşti răspunzător pentru asta, nu-i aşa?

— Ei, nu-mi place să-mi arog toate meritele, spuse S.T. dând modest din umeri. Dar m-am gândit că ar fi încântător pentru copii să vadă doctorii într-o lumină mult mai plăcută, pentru o schimbare. Rânjetul de bandit îi apăru din nou pe faţă.

Faptul că ştiam că eşti pe lista voluntarilor, n-a făcut decât să adauge frişca pe tort. Julia nu ştia dacă să-l certe pe S.T. sau să-i laude. Ideea era genială. Aceşti copii văzuseră mult prea mulţi oameni în halate de laborator, în ţinuta verde de chirurgie şi în halate albe de infirmiere. Să-i vadă pe doctori şi asistente costumaţi, ar fi fost o schimbare binevenită pentru ei. Ea se întoarse spre Robert cu o înfăţişare de apărare.

— Este o idee bună, spuse. Relaxează-te, Robert. Lumea nu te recunoaşte.

— Bună dimineaţa, Storm, Julia, doctor Bob, strigă Liz în timp ce se apropia de ei, cu braţele încărcate de costume, fiinţa ei mititică fiind aproape invizibilă în spatele muntelui de haine colorate. Arcui o sprânceană când inspecta ţinuta lui Robert, un colţ al gurii ei rujate ridicându-se într-un zâmbet timid. Doctore Bob, asta este o nouă înfăţişare pentru tine. Mi te-am imaginat în costumul lui Robin Hood.

Acei pantaloni verzi şi strâmţi… Ea îşi micşoră ochii şi-şi făcu gura pungă. Foarte sexy. Roşeaţa lui Robert se văzu prin machiaj. El îi aruncă Juliei o privire semnificativă, la care ea răspunse cu o scuză mai mult plictisită ca să fie un zâmbet. S.T. se apropie şi o luă de braţ.

— Vino dragă, avem treburi de făcut. Nu putem să pierdem toată dimineaţa maimuţărindu-ne. Răspunse cu un rânjet viclean la încruntarea lui Robert, îşi linse vârful arătătorului şi desemnă, ca pentru ei, un punct în aer.

Liz luă consolator braţul lui Robert.

— Vino cu mine, mă voi ocupa eu de tuşul tău. Julia o privi cum se îndepărta cu Robert în direcţia opusă. Aceasta

ar putea fi o ocazie bună pentru tine să-ţi explorezi eul tău interior, spuse Liz. Ştii, interpretarea rolului şi toate celelalte. Am citit acest articol în…

— Tipul are nevoie de un transplant de simţ al umorului, comentă S.T. pe când o conducea pe Julia pe lângă şirul de jocuri de bâlci.

— E puţin cam rigid.

— Puţin? Am întâlnit odată un indian care vindea ţigări şi care avea mai multă personalitate.

— Robert e un om foarte drăguţ, protestă Julia, apărându-şi instinctiv logodnicul.

S.T. se blestemă pe sub mustaţă când văzu linia încăpăţânată a bărbiei ei. O duse de pe cărare în spatele unui stejar mare pentru a avea puţină intimitate. O privi cu regret.

— Îmi pare rău. Nu trebuia să-i fac asta. Doar că sunt gelos, o ştii. Nu pot suporta ideea că un alt bărbat te-ar ţine în braţe. Julia simţi cum îi creşte temperatura când îl privi. Părea sincer pocăit, cu o înfăţişare care ar fi putut cuceri nenumărate inimi de femei: ochii albaştri, privind-o printre genele dese, părul negru, răvăşit pe frunte într-o dezordine băieţească.

— Nu el m-a ţinut în braţe noaptea trecută, nu-i aşa? răspunse ea.

Un zâmbet dulce şi leneş se furişă pe faţa lui, iar el se aplecă mai aproape:

— Nu, doamnă, nu el. Pe când îşi îndrepta buzele către ale ei, un fotograi se ivi de după copacul următor şi le făcu o fotografie, S.T. îl gratulă cu un zâmbet binevoitor şi-i făcu din mână, apoi o luă iarăşi de braţ pe Julia şi o conduse mai departe. Ea îl privi cu o expresie îngrijorată.

— Ţine de teritoriu, spuse el delicat şi-şi alunecă braţul în jurul taliei ei în timp ce mergeau.

— Teritoriul lui Storm Dalton, lămuri ea lucrurile. Cât de mult îi vor lipsi toate acestea când luminile bliţ-urilor se vor îndrepta în altă parte?

Toate întrebările şi presimţirile rele în legătură cu situaţia ei şi a lui S.T. se risipiră când ajunseră în luminişul

de la capătul şirului de jocuri. Un teren de fotbal fusese marcat pe iarbă cu cretă albă. Terenul era plin de bărbaţi înalţi, îmbrăcaţi în mov cu alb, fiecare înconjurat de o liotă de copii. Câţiva dădeau indicaţii, alţii puneau cu grijă mingile spongioase în braţele slăbuţe. Un uriaş blond, deosebit, era întins pe pământ, la niciun metru distanţă, fiind placat de patru băieţi. În aer pluteau râsete, împreună cu strigăte de „bună treabă" şi „dă-i drumul". Julia se întoarse către S.T. cu o privire atât de surprinsă şi de fericită, încât el îşi simţi inima luând-o razna.

— I-am adus pe toţi care erau în oraş în timpul verii. Ţi-am spus că sunt băieţi buni. Au fost bucuroşi să vină.

Julia se uită înapoi pe teren la toate feţişoarele strălucitoare ce priveau în sus la eroii lor şi ochii i se umplură de lacrimi. Mulţi dintre aceşti copii nu vor avea niciodată ocazia să joace fotbal în şcoală, ca să nu mai vorbim de liga naţională, dar să-i întâlnească pe aceşti oameni pe care-i văzuseră la televizor şi la care visau, părea să le înlocuiască visurile pierdute.

— Eşti un om minunat, spuse ea impulsiv, aruncându-şi braţele în jurul lui într-o îmbrăţişare puternică.

— Ei da, acum e ceva mai bine decât ceea ce mi-ai spus săptămâna trecută, zâmbi S.T. şi-i şterse o lacrimă din colţul ochiului, în timp ce o jumătate de duzină de copii veneau spre ei strigându-i numele. Păstrează acest gând, iubito, spuse sărutând-o repede pe vârful nasului. Mă cheamă datoria.

Julia îl privi cum se îndepărtează, direcţionând grămada de admiratori către un colţ liber al terenului miniatural de fotbal. Acesta era S.T. pe care ea îl iubea, bărbatul care ar fi alergat jumătate de zi în genunchi într-un meci, doar pentru a-i mulţumi pe aceşti copii, l-ar fi lăsat să-l urmărească, să-l doboare, să se urce pe el, mişcându-se cu graţia sprintenă şi cu fineţea unui dansator, iar a doua zi dimineaţa ar fi mormăit şi s-ar fi mişcat cu viteza unui om de două ori mai în vârstă. Ştia; îi privise ritualul de dimineaţă de trosnire zgomotoasă a încheieturilor.

— Atrăgătoare ţintă, murmură Vera Creighton conspirativ, când ajunse lângă Julia.

Ochii îi erau lipiţi de spatele lui S.T. Julia aproape se aştepta ca femeia să înceapă să saliveze şi simţi cum un sentiment profund de gelozie îi aleargă prin vene. De data asta nici nu se osteni să-l nege. Poate că-l înspiţise cu această femeie acum o săptămână, dar dacă Vera făcea o singură mişcare spre el astăzi se va afla în marele pericol de a-şi pierde câteva şuviţe din pletele ei blonde.

Vera făcu o figură dramatică:

— E aşa o bomboană. Eşti o fată norocoasă, Julia. Dădu din mână când Julia îşi ridică sprâncenele. O, Storm mi-a spus despre asta, dragă. Cum i-ai furat inima. E grozav de dulce. Dragă, ar trebui să faci într-adevăr efortul să te îmbraci pentru el. Julia se uită în jos la tenişii ei uzaţi, la şortul kaki larg şi tricoul fundaţiei Wish. Aşa se îmbrăca întotdeauna. Crezuse că va fi în pas cu moda legându-şi părul la spate cu o eşarfă care se asorta cu tricoul. Pe de altă parte, Vera arăta ca la o paradă a modei la Saks, într-o rochie de plajă de un albastru viu, cu accesorii albe, inclusiv o pălărie de paie cu boruri mari.

— Te dai uşor bătută, Vera, spuse Julia, cu suspiciune.

— Ei bine, cine sunt eu să stau în calea unei iubiri adevărate? Şi apoi, adăugă Vera cu un chicotit din gâtlej, Storm mi l-a prezentat pe Lars. O, Lars, dragule!

La auzul numelui său, uriaşul bărbat blond se ridică în picioare, cu ochii zburdând împrejurul său şi se mişcă agale către ele, cu ochii săi de un albastru arctic sfredelind-o pe Vera, în timp ce un zâmbet răsări pe faţa lui împietrită. Vera ţipă de plăcere.

— Veniţi acum, copii, spuse ea, cu ochii la bărbat. Haideţi să vedem fotografiile cu marele şi frumosul star al fotbalului. Julia îi privi îndepărtându-se şi chicoti. Las’ pe S.T. El n-ar fi vrut ca Vera să-i poarte pică, aşa că aranjase ceva pentru ea. Şi dacă privirile înfierbântate pe care i le arunca Lars Verei erau un semn, atunci S.T. îl făcuse şi pe uriaşul său prieten un om foarte fericit.

Julia îşi petrecu toată dimineaţa coordonând activităţile de pe terenul de fotbal.

Ziariştii bântuiau în jurul jucătorilor ca muştele, iar cei mai mulţi dintre ei îl urmăreau pe S.T. El le tolera prezenţa, dar le era foarte clar faptul că prima lui obligaţie majoră era să-şi petreacă timpul cu copiii, ceea ce-i mai aduse câteva puncte în inima Juliei. Ea a fost nevoită să facă faţă porţiei de ziarişti, care voiau să-i smulgă un cuvânt despre învingătorul competiţiei. Nu făcu decât să zâmbească şi să răspundă clasicul „fără comentarii”.

— Şi când ai de gând să comentezi? întrebă Liz după-amiază, într-o pauză de limonada la umbra unui arţar mare, pe malul iazului.

— Fără comentarii, răspunse Julia cu un zâmbet forţat. Se aştepta ca prietena ei să râdă batjocoritor, dar ea n-o făcu. Liz privi în altă parte, făcându-şi de lucru cu cureluşa de piele de la sanda.

— Îl iubeşti pe S.T. Cred că el este bărbatul vieţii tale.

— Aş vrea să fie aşa simplu. Totul se petrece atât de repede. Credeam că între noi totul s-a terminat definitiv. Acum… Privi la rămurica pe care o aruncă în iaz, iar o raţă sălbatică veni s-o inspecteze. E atât de riscant. Mă simt ca şi cum aş fi dusă de mână pe o frânghie la înălţime şi dedesubt n-ar fi plasă.

— Plasa ta de siguranţă nu e doctorul Bob? Imaginea de mare înţelepciune mai căpătă o faţetă pe care Julia nu o mai văzuse până atunci, dar înainte să apuce s-o comenteze, aceasta se şterse de pe faţa Lizei, care-şi roti ochii.

— Ştii, dragostea ar trebui să fie mai uşoară. Chestia asta era grozavă când oamenii aveau timp liber. Zilele astea de-abia am găsit timp să-mi schimb chiloţii. Cum să mă descurc cu o poveste de dragoste învechită, cu semnale şi reacţii chimice şi tot soiu de lucruri de genul ăsta? Oricum, n-am fost niciodată bună la chimie, mărturisi ea, ţuguindu-şi buza de jos. În liceu am dat foc laboratorului şi nu mi-au încheiat media. Aş vrea să mă întorc la Deceniul Eului. Era mai uşor.

Tocmai când Julia se pregătea să-i răspundă, fură întrerupte de un alt reporter, care o informă că S.T. stabilise data nunţii pentru toamnă.

Julia simţi cum i se aprind pe loc obrajii. Ticălosul ăsta. O făcuse din nou. Exact când credea că poate să aibă încredere în el, el trebuia să plece şi să-şi dea drumul la gura lui mare. Se ridică încet în picioare.

— Ei, chiar aşa, chiar aşa? Şi pe unde e domnul Dalton?

— La locul de la bazin, zise omul. Un zâmbet supărat îi ridică Juliei colţurile gurii.

— Ce bine. Porni către bazin cu un mers hotărât, cu reporterii mişunând după ea ca şobolanii după cântăreţul din flaut, mulţimea tot mărindu-se, pe măsură ce mirosul unei posibile poveşti le ajungea la nas. Arealul cu jocuri părea puţin pustiu, dar se aglomera de îndată ce se răspândi zvonul unei posibile confruntări în cuplul cel mai fierbinte din Oraşele Gemene. Julia auzea mulţimea adunându-se în spatele ei când se opri la frânghia din faţa bazinului.

S.T. stătea pe bara de deasupra bazinului cu apă, îmbrăcat cu aproape nimic mai mult decât rânjetul său. Optase pentru un slip albastru, care lăsa foarte puţin imaginaţiei, cu excepţia fanteziilor erotice.

— Salut, iubito!

— Niciun „Salut iubito”, S.T. Dalton, răbufni Julia, punând mâna pe trei mingi luate de ia în grijitor. Ea aruncă una dintre mingi la ţintă şi rată, mingea lovind prelata cu un zgomot înăbuşit. Cum îndrăzneşti să spui că o să mă mărit cu tine la toamnă?

— Altă minge rată ţinta, dar lovi mai aproape ca cealaltă. S.T. rămase cu gura căscată.

— Nu am spus nimic!

— Oh, grozav! Exact asta le-ai spus! S.T. se propti în scaun şi se uită la ea.

— N-am spus nimănui nimic!

— Da, bine, la fel cum nu tu ai pornit competiţia asta prostească, asta pentru început.

Julia mai luă un set de mingi de la îngrijitor, fără a-i privi. Ştii cine o să câştige runda asta, cowboy? Eu. S.T. O privea cu un amestec de furie şi admiraţie. Julia ieşindu-şi din fire era o imagine demnă de reţinut. Ochii ei negri străluceau ca onixul şlefuit. Culoarea îi accentua linia pometţilor şi roşul gurii ei decadente. Se dădu înapoi ca într-un film de prima clasă şi aruncă încă o minge, care ricoşă de ţintă. Mulţimea ovaţiona.

— Ei bine, tot eu voi câştiga în final, iubito, o tachină el, lăsându-şi temperamentul să-i controleze limba. Dacă ea avea de gând să-l pună la încercare, să-l declare vinovat şi să-l condamne, îşi închipuia că era şi vinovat de ceva. N-am menţionat o dată, dar din moment ce te-ai încins aşa de tare, vrei să ne căsătorim înainte de venirea toamnei?

— Vreau să te văd pe tine căzând, răbufni ea în timp ce îngrijitorul, binevoitor, îi înmână o altă minge. Îneacă-te, şobolanule!

Mingea zbură, clopoţelul sună, S.T. inspiră şi se scufundă. Ieşi la suprafaţă scuturându-şi capul, stropind cu apă în toate direcţiile. Mulţimea deveni zgomotoasă. El îşi săltă trupul smulgând un cor de ţipete de la femeile din public, apoi se ridică din nou pe bară şi-i adresă Juliei un rânjet furios.

— A fost o întâmplare fericită sau Gemenele ar trebui să-ţi recunoască meritele, iubito? Altă minge zbură, clopoţelul sună, S.T. se scufundă.

— Ce spuneţi de norocul ăsta, oameni buni? spuse el când se săltă din nou pe bară. Îşi dădu părul pe spate cu amândouă mâinile. Nu numai că o să am o doamnă frumoasă, ci şi un ochitor de primă clasă!

Clopoţelul sună din nou. Julia îl mai scufundă de două ori. Braţul o lua înaintea minţii. Când, în cele din urmă se îndepărtă, nici măcar reporterii nu îndrăzniră să o urmeze. Ea continua să meargă liniştit, în ritm de plimbare, nedorind să-şi mai sacrifice din mândrie fugind. Lacrimi de furie îi inundară ochii, dar refuza să le lase să cadă. Naiba să-l ia! De ce trebuia ca el s-o facă să pară caraghioasă? Şi de ce continua ea să muşte din momeală? Ar fi trebuit să-l

ia ca exemplu pe Robert şi să răspundă la toată acea provocare prin a nu răspunde deloc. Dar se părea că nu e în stare să-şi controleze emoţiile atunci când e implicat S.T. Erau prea la suprafaţă, iar dragostea le făcuse prea volatile.

Paşii îi erau şovăitori, ca şi când gândirea ar fi prins-o cu mâna în sac şi fizic şi psihic. Nu putea să-şi ţină în frâu reacţiile faţă de S.T., bune sau rele, pentru că-l iubea. Robert nu răspunsese deloc la provocare până când poznele lui S.T. îl afectaseră direct. Făcuse astfel pentru că avea încredere în dragostea ei sau fiindcă n-o iubea? se gândi la toate întâmplările de săptămâna trecută şi la cea dinainte, trecând în revistă întreaga sa relaţie cu Robert. Se simţeau bine împreună, se plăceau, aveau câteva interese comune. Nu se aprinseseră niciodată până la înfierbântarea cu care făceau dragoste ea şi S.T., dar Julia se învinuia pe ea şi stafia lui S.T. pentru aceasta. Nu se gândise niciodată că Robert se implicase în acea relaţie în aceleaşi circumstanţe ca şi ea; ei văzuseră căsătoria ca pe ceva sigur şi convenabil, că el se putea s-o fi plăcut suficient, dar nu s-o iubească, că el se gândea că pierderea competiţiei era o modalitate elegantă de a se retrage.

— O, Doamne, şopti ea, sprijinindu-se de un copac când simţi că activitatea ei mentală se dă bătută. Acum chiar că merg fără plasă.

S.T. O găsi în grădina zoologică cu animale domestice. Animalele erau mai libere după năvala de mai înainte a vizitatorilor, mulţimea de oameni repliindu-se pe terenul cu jocuri. Zona era relativ liniştită şi lipsită de reporteri. O strângere de mână prietenească dată reporterilor şi S.T. reuşi să se descotorosească de cei care voiau să-l urmeze. Mulţi dintre ei urmăreau să dea lovitura pe un drum lăturalnic. Erau momente când amestecul lor în viaţa lui particulară nu-l deranja, dar acesta nu era unul dintre ele. Avea nevoie să se vadă cu Julia între patru ochi şi să lămurească o chestiune sau două.

Ea privea grijulie şi îndeaproape o fetiţă blondă cu ochi albaştri într-un costum de cowboy. Fetiţa părea de

cinci ani, era slabă şi palidă, cu privirea aproape translucidă din cauza bolii. Cearcăne de un vineţiu-închis îi înconjurau ochii. Era ocupată să hrănească prin gard, cu o mână de fân, un ponei scoţian. Julia stătea puţin mai departe de gard, observând fetiţa cu un aer visător, ce dispăru în clipa în care deveni conştientă că S.T. era prin preajmă. Privirea pe care i-o arunca ar fi putut topi oţelul şi îngheţa focurile iadului.

— Ai un braţ al dracului de bun, ţi-o spun eu, mormăi el sprijinindu-se de marginea de sus a îngrăditurii provizorii. Nu-ţi pot spune prea multe ca judecător al caracterului, dar lor nu prea le pasă zilele acestea de ceea ce se petrece în parcul de distracţii, aşa că presupun că acolo eşti în siguranţă.

— Râde ciob de oală spartă, spuse ea sarcastic.

— Nu am spus nici unui reporter nimic despre vreo nuntă în toamnă, sau despre orice altă nuntă, dacă asta are vreo importanţă.

Julia îl privi dintr-o parte. Se îmbrăcase în blugi şi într-un tricou nou. Pantofii fuseseră înlocuiţi cu vechile lui cizme lustruite. Părul îi era încă ud după scufundările pe care le făcuse datorită ei şi el îl dăduse peste cap, într-un fel care-i conferea un aspect dur şi sălbatic, înfăţişare accentuată şi de oţelul din priviri. Era supărat pe ea.

— Nu eu le-am vorbit despre asta, izbucni ea. Deci cine a rămas? Liz?

— Încearcă şi cu ajutorul prietenesc pe care l-ai primit la bazin.

— Cine?

— Bozo Bob. Doctorul Clovn al Nordului, zise el sarcastic. Doamne păzeşte, nici măcar n-ai observat că el te aproviziona cu mingi ca şi cum aceasta ar fi fost ultima zi?

— Nu, răspunse cu vocea scăzută Julia. Fusese atât de orbită de furie, încât nu dăduse nicio atenţie oamenilor din jurul ei. Atenţia i se concentrase pe S.T., bărbatul pe care-l iubea şi pe care – în acelaşi timproia să-l strângă de gât.

— Nu? Ei bine, aş spune că în final a dat şi el câteva lovituri. Îşi schimbă poziţia, se întoarse cu faţa către ea, cu o mână pe gard şi cu alta sprijinindu-se într-un şold. Ar fi bun ca sport doar că doare al dracului de tare ca tu să mă acuzi de ceva ce n-am făcut. Julia se uită la micuţă, apoi întoarse privirea către S.T.

— Îmi pare rău, dar când reporterul acela mi-a spus că ai fixat data, pur şi simplu am văzut roşu. Luând în consideraţie celelalte lucruri pe care le-ai făcut în cursul săptămânii, cu siguranţă că acesta nu părea departe de domeniul posibilului. Se pare că de fiecare dată când încep să te cred de-a binelea, tu îmi ridici un obstacol de netrecut. De fiecare dată când deschid o uşă mă crispez, aşteptând să văd un animal uriaş de fermă, din plastic, sau pe tine într-o togă…

— Nu-ţi plac gesturile mele măreţe? spuse S.T., înmărmurit că putuse fi atât de departe de ţintă. Voiam să-ţi arăt cât de mult ţin la tine. Credeam că dacă o fac într-un mod măreţ tu ţi-ai fi dat seama că eram sincer.

— Ştiu că ori de câte ori doi sau mai mulţi reporteri se adună în jurul tău, primul lucru de care vorbeşti este competiţia aceea prostească.

El se apropie cu un pas, cu ochii fixaţi în ai ei, vocea fiindu-i puţin răguşită.

— În ceea ce mă priveşte, concursul s-a încheiat. Nu m-ai fi primit aseară în patul tău dacă nu mă iubeai, Julia. Ştiu asta mai bine ca tine.

— Dacă mă ştii atât de bine, cum reuşeşti să mă înfurii atât de tare?

— Nu te-ai înfuria atât de tare dacă nu te-ai strădui să te împotriveşti faptului că mă iubeşti. El ridică o mână şi îi mângâie obrazul fin şi delicat cu degetele sale noduroase. Nu-i aşa, Julia? Ea nu mai apucă să răspundă, căci poneiul se îndepărta, iar fetiţa privi către Julia cu ochii mari şi trişti.

— Mi s-a terminat iarba, Julia, spuse ea.

— E în ordine, scumpo. Îţi mai aduc.

— Ei, pe cine avem noi aici? întrebă S.T. aplecându-se

în faţa copilului.

— E prietena mea, Angie, răspunse Julia cu vocea complet schimbată, îngenunchind lângă fetiţă. Zâmbi cu o dragoste şi o bunătate care-i atinseră inima lui S.T. şi stârni în el dorinţa să o vadă împreună cu copilul lor. Angie stă cu mine cât timp mama ei se odihneşte puţin în cortul de prim-ajutor. Mama ei va avea un copil peste câteva săptămâni.

— Uau, spuse S.T. sunând suficient de impresionat. Bună, Angie, numele meu este S.T., dar toţi prietenii îmi spun Storm, aşa că ar fi mai bine să-mi spui şi tu Storm, adăugă el făcându-i cu ochiul. Angie îi privi critic ţinuta, privirea inspectându-i cizmele, centura şi catarama:

— Eşti un cowboy adevărat?

— Sigur că sunt. Ştiu să călăresc, să arunc lasoul şi să mă lupt cu taurii fioroşi, cât timp nu sunt prea fioroşi. El săltă fetiţa şi o aşeză pe umerii săi, ţinând-o cu grijă de picioruşele slabe, deasupra cizmelor ei de cowboy. Hai să-ţi povestesc cum o dată a trebuit să prind un taur şi să-l leg cu o frânghie făcută din şerpi cu clopoţei legaţi cap la cap…

Julia îl privi pe S.T. cum o poartă călare pe fetiţă prin grădina zoologică, făcând-o să râdă cu poveştile sale. El o supraveghe apoi la o partidă de călărie pe un ponei, într-o arenă închisă, în care cinci căluţi tropăiau în cerc. Când partida de călărie era pe sfârşite şi mama lui Angie veni să o recupereze pe micuţă, furia Juliei se transformase în cenuşă. Când îl privise pe S.T. cu copilul fusese suficient să-i şteargă orice urmă de mânie care-i mai rămăsese. El fusese atent şi drăguţ şi-şi făcuse o rezervă pentru zâmbetele şi chicotele lui Angie, care în general nu prea avea de ce să râdă sau să chicotească. Ar fi fost un tată minunat.

Vrei să ai copii cu mine, Julia?

În timp ce Angie şi mama ei se îndreptară spre locuri, S.T. cuprinse cu braţul umerii Juliei şi se îndepărtară. Ea îl lăsă să-şi potrivească pasul şi să aleagă direcţia. Se îndepărtară de zgomot şi oameni, spre o zonă în care

majoritatea celor care veniseră să ajute îşi parcaseră maşinile.

— Ce copil dulce, spuse S.T. Ce are?

— Leucemie, răspunse Julia încet, cu inima strângându-i-se numai la gândul acesta. Nu reacţionează la tratament. S.T. se cutremură.

— O, Doamne. Şi-mi tot spunea că s-ar putea să primească un ponei când va împlini şapte ani. Julia dădu din cap în vreme ce ochii i se umplură de lacrimi. Era prea obosită ca să le oprească. Dormise puţin şi avusese parte numai de emoţii, fără a mai menţiona şi inima ei tandră, îi era imposibil să-şi păstreze detaşarea profesională. Fără un miracol, Angie Stepthens nu va ajunge la cea de-a şaptea aniversare, iar faptul că nimic nu ar putea împiedica să se piardă o viaţă tânără deveni dintr-odată greu de suportat. Se simţi vinovată şi egoistă că lăsase propriile probleme să o copleşească. Ceea ce avea ea de înfruntat era nimic pe lângă situaţia căreia familia Stephens trebuia să-i facă faţă. Picioarele i se opriră şi-şi ridică mâinile pentru a-şi acoperi faţa când durerea o invada.

— Ei, murmură S.T. Întorcându-se spre ea. Vino aici, iubito. Poţi plânge pe cămaşa aceasta. E aproape curată. Cuvintele fură ca un trăgaci care eliberă valul emoţiilor. Julia se sprijini de silueta solidă a lui S.T. şi începu să plângă în hohote pentru tot ceea ce simţea, inundându-i umărui tricoului, agăţându-se de tăria lui stabilă.

— Ş-ştiu că nu trebuie să m-mă implic afectiv, dar nu mă pot stăpâni. E atât de dulce ş-şi e atât d de mică…

— Ştiu, iubito şi eu simt la fel, şopti el atingându-i tâmpla cu buzele. Doare prea tare să te gândeşti că nu au nicio şansă. Vocea îi deveni răguşită, apoi tăcu, iar Julia îi surprinse în ochi strălucirea unei lacrimi. Îşi strânsese gura într-o linie subţire şi scotocea în buzunarul de la pantaloni după o batistă curată cu care îşi şterse grijuliu lacrimile de pe obraji. Inima Juliei se umplu de dragoste pentru el.

— Eşti cel mai bun prieten pe care l-am avut

vreodată, şopti ea.

Colţurile gurii lui se ridicară într-un zâmbet trist.

— Aş dori să fiu puţin mai mult de atât.

— Ştii că eşti. Ştii că te iubesc. Se aşteptase să se simtă mai bine spunându-i asta, dar în schimb simţi o apăsare în piept. Mâna lui S.T. era încă pe obrazul ei, iar el stătea acolo şi o privea, cu un aer răbdător şi în aşteptare.

— Mi-e frică, S.T., reuşi ea să îngâne. S.T. O cuprinse cu braţele şi o strânse tare, lipind-o de el.

— Ştiu, iubito. Ştiu că ţi-e frică să ai încredere în mine. Tot ceea ce pot să fac e să-ţi spun că te iubesc şi să cer ca timpul să fie suficient pentru ca să ţi-o dovedesc.

Timpul. Julia nu voia să se gândească la timp. Nu voia să se gândească deloc. Îşi întoarse capul şi îi acoperi gura lui S.T. cu un sărut tremurat şi insistent. El o acceptă rapid, lăsându-şi limba să o caute pe a ei, frământându-i ceafa cu degetele. Mâinile lui coborâră încet pe spate către şoldurile ei şi o trase hotărât spre umflătura evidentă a masculinităţii lui întărite.

Julia îşi ridică încet capul, cu pleoapele întredeschise de fiorul dorinţei subite.

Buzele ei, moi şi înroşite de sărutare erau uşor deschise în timp ce încerca să-şi recapete răsuflarea. Reuşise să-şi piardă eşarfa şi părul îi cădea pe spate ca o perdea groasă, părând de un roşu mai aprins în lumina apusului. Ea nu răspunse.

Nu era nevoie de cuvinte. Sentimentele vibrau în aerul ce-i înconjura.

S.T. Îşi introduse mâna într-un buzunar de la blugi şi scoase la iveală o legătură cu chei. Fără un cuvânt, luă mâna Juliei şi o conduse către intrarea principală a unei mari rulote. Bingo îşi ridică încet capul şi latră uşor, apoi se întoarse la postul său de sub camion pentru a-şi continua somnul.

— Am împrumutat-o de la un prieten, mormăi S.T. În timp ce descuia uşa. Intră şi o trase pe Julia după el. Credeam că e un loc bun să-ţi schimbi hainele şi în care să te furişezi pentru puţină intimitate… spuse el, lăsând

cheile pe o măsuţă şi întorcându-se către ea… printre altele. Aerul său era ostentativ de sexual, ostentativ de înfometat, focul privirilor sale pătrunzând-o pe Julia până în inimă.

Ea vru să comenteze ceva despre originalitatea lui, dar un discurs părea să-i depăşească posibilităţile de moment. Stăteau într-un mic intrând în spatele rulotei, între uşa de la baie în dreapta şi un bufet în stânga. Julia avu o senzaţie trecătoare de dezordine şi comoditate în spaţiul din faţă, dar atenţia îi era concentrată pe S.T.

Ca un mascul prădător, el veni spre ea, cu privirea fixată într-a ei, cu intenţiile clare. Pasiunea pe care o adunase ca norii de furtună în jurul său vibra în aerul dimprejurul lor. Se uniră ca tunetul şi fulgerul, înfierbântaţi, nestăpâniţi. Se sărutară lacom, cu aviditate, ca şi cum ar fi încercat să-şi astâmpere unul altuia nevoile. Julia simţi cum S.T. îi ridică tricoul cu mâini neîndemânatice şi-i desface sutienul. Ea bâjbâi după tricoul lui de-abia întrerupându-şi sărutul lung pentru a-l scoate peste cap. Pantalonii ei scurţi căzură pe podea. Catarama lui ţăcăni şi fermoarul pârâi. În timp ce gura lui se uni cu a ei din nou, S.T. Îşi lăsă mâinile să alunece în jurul şoldurilor Juliei, degetele mângâind şi strângând alternativ carnea moale a feselor ei. Ea se strecură între ele şi încerca să-l ghideze cu mâna apropiindu-se de căldura catifelată a masculinităţii lui. Tânjea după el, avea nevoie de căldura lui toridă în adâncul ei. Avea nevoie de el înăuntrul ei, în jurul ei, să o atingă şi să o sărute, pentru a confirma viaţa şi prietenia, dragostea lor, dăruindu-i ceva tangibil care să-i îndepărteze teama măcar pentru o vreme.

Îşi încolăci picioarele lungi în jurul şoldurilor lui când el o ridică şi-i primi împingerea cu un ţipăt uşor, îngânat de vocea lui masculină şi răguşită. Se mişcară concomitent, se contopiră, fiecare căutând şi găsind extazul care risipi întunericul cu strălucirea sa. Julia îşi trecu braţele în jurul umerilor lui S.T. şi îl îmbrăţişă, savurând senzaţia tăriei lui masculine, vibrând adânc în

ea. S.T. O strânse lângă el, gemând uşor la senzaţia vibrantă a trupului ei feminin unduindu-se uşor în jurul lui în ultimii fiori ai orgasmului. Erau amândoi înfierbântaţi, transpiraţi, căutând să-şi recapete răsuflarea în timp ce realitatea se făcea din nou simţită în sunetele îndepărtate ale bâlciului, care pătrundeau prin ferestrele deschise.

S.T. zâmbi uşor, înlăturând câteva şuviţe ude de transpiraţie de pe faţa Juliei.

— Asta stârneşte amintiri, nu-i aşa?

— Da, răspunse Julia, aducându-şi aminte cum făceau dragoste tinereşte pe paiele proaspete dintr-o boxă goală din grajdurile de la Lawsbn County.

— Crezi că Harvey se va supăra dacă voi întârzia puţin la întoarcere?

— Mă îndoiesc, chicoti S.T. răutăcios, ciupind-o de gât. Este rulota lui. Deveni serios când o privi în ochi. Ar putea acesta să fie un semn că-mi mai acorzi o şansă?

Julia îşi simţi inima frântă când se uită la el. Îl iubise dintotdeauna. Era singurul om de pe pământ care avea puterea să-i facă viaţa rai sau iad. Ar fi fost mai în siguranţă dacă l-ar fi respins, dar subiectul era încă în discuţie. Inima ei se hotărâse să facă primul pas pe frânghia suspendată.

— Îţi acord o şansă, S.T., murmură ea. Te rog, de data asta să n-o risipeşti.

— Nu o voi face, iubito, promise el încet, cu ochii în ochii ei. Ridică o mână şi trase un X peste pieptul ei. Pe inima ei.

CAPITOLUL 8

Julia privi rochia întinsă pe pat şi-şi muşcă buza de jos. Liz o îndemnase la aşa ceva. Nu era deloc stilul ei – prea sofisticat – dar nu era permis să mergi la balurile de binefacere în blugi tăiaţi şi tricouri cu desene stilizate ale organelor corpului.

Era minunată, fără îndoială – o rochie simplă din mătase neagră, pe corp, până la genunchi, şi cu o fâşie de satin negru, lucios, de jur-împrejurul umerilor, coborând adânc în decolteu. Întrebarea era: Avea oare o lenjerie

potrivită pentru a o purta pe dedesubt? Strângându-şi cordonul rochiei, se duse spre şifonier pentru a începe căutarea. Avusese intenţia să meargă în timpul săptămânii să cumpere ceva sexy, de mătase, dar nu putuse să găsească niciun moment liber. Între muncă şi S.T. nu avusese timp decât pentru nelinişti – întâi cum să-i spună lui Robert că totul se sfârşise între ei, apoi ce va face acum, când Robert dispăruse din viaţa ei.

Până la urmă s-a dovedit că despărţirea de Robert n-a fost deloc aşa de grea. De fapt, în mod remarcabil, a fost dureros de uşor să stea şi să discute faptul că relaţia în care urmau să se implice pentru tot restul vieţii se terminase. Julia era chiar puţin înspăimântată la gândul că fiecare dintre ei dorise să încheie o căsătorie bazată pe ceva ce nu era cu adevărat dragoste. Dar se cutremura şi mai mult când se gândea la dragostea ei pentru S.T. şi la angajamentul uriaş pe care el i-l cerea. Îi cerea să se încreadă în el, în vreme ce drumul trecutului lor era marcat adânc de relaţiile anterioare. Îi cerea să renunţe la viaţa ei sigură şi liniştită, pe cont propriu, să-şi părăsească prietenii şi să-l urmeze într-un loc pe care-l asocia mai degrabă unei tinereţi îngrozitoare. Îi cerea să-i dăruiască inima ei, întreagă şi vindecată, riscând să i-o frângă din nou şi, cerul s-o apere, nu era sigură că ar fi putut să suporte. S.T. Îşi petrecuse săptămână făcându-i curte în cele mai drăguţe feluri şi recurgând la gesturi care – credea el – i-ar fi cucerit inima. O dusese la plimbare cu o canoe sub clar de lună şi la picnic la Long Lake, se plimbaseră prin pădure, îşi petrecuseră timpul uitându-se la stele, în vreme ce în aer se propagau liniştite sunetele pick-up-ului. Totul fusese fermecător, în special orele lungi şi nesfârşite de dragoste. Niciun bărbat nu fusese în stare să o facă să se simtă atât de feminină, atât de fragilă şi fericită în pat cum o făcuse S.T. Se potriveau perfect. Julia ar fi trebuit să se simtă în al nouălea cer când, în final, el a cerut-o de soţie, dar în schimb, ea a fost speriată.

De fiecare dată când S.T. aducea vorba de mutatul în Montana, la ferma lui, Julia simţea în stomac un nod pe

care nici Boy Scout nu l-ar fi putut tăia. El fusese răbdător cu ea, dar Julia ştia că această ezitare îl rănea. El se maturizase şi arăta minunat pe dinafară, dar înăuntrul său avea încă inima tandră a băiatului pe care ea îl cunoscuse în Muleshoe.

Mâinile Juliei se opriră brusc, adâncite în lenjerie, atunci când vârfurile degetelor dăduseră peste ceva în fundul sertarului. Biletul ei de avion pentru California. Îl scoase afară extrăgându-l dintre chiloţi şi sutiene şi se uită fix şi îndelung la el. Avionul decola duminică la prânz. Mâine. La prânz. Nu vorbise despre excursie toată săptămâna, nici măcar nu-i menţionase în treacăt lui S.T. despre ea. Dar nu renunţase la vacanţa de la spital şi nici la zbor din cauza aceasta. Evitase în mod constant să se gândească la acest lucru. Acum două săptămâni ardea de nerăbdare, numărând minutele până la plecare. Iar acum…

— Mulţumescu-ţi, Doamne, că nu te-ai îmbrăcat! Liz năvăli în cameră, o pată intensă de culoare, cu cizme aurii şi o tunică din plăcuţe colorate. Braţele îi erau încărcate cu sacoşe de cumpărături, pe care le aruncă pe pat.

— Nu poţi purta rochia aceea peste niciuna din piesele de lenjerie pe care le ai.

— De ce? întrebă Julia, împingând biletul de avion înapoi în sertar. Va stârni vreo reacţie chimică?

— Pentru că eu nu te voi lăsa să ieşi din casă, de aceea, spuse Liz, răspândind conţinutul unei sacoşe pe pat. Dacă ai avea un accident şi ai fi dusă la spital şi oamenii aceia ar vedea că porţi lenjerie de bumbac? Julie îi aruncă o privire scurtă.

— Da, ar fi într-adevăr groaznic. Probabil că aş muri de jenă, dacă nu din cauza rănilor. Liz dădu din cap şi plescăi din limbă în timp ce umbla în grămada de lenjerie nouă, continuând ca şi cum Julia nu ar fi spus nimic.

— Atunci cineva te-ar recunoaşte şi ar spune: „Hei, asta nu-i Julia McCarver, cea care se întâlneşte cu Storm Dalton? Şi nu colega ei de cameră e cea care conduce Glamourama?” Şi atunci cariera mea ar fi terminată. Julia flutură o pereche de chiloţi stil franţuzesc, din dantelă şi

îşi înălţă o sprânceană:

— Şi dacă am un accident în timp ce sunt îmbrăcată cu asta, lumea va crede cu uşurinţă că, de fapt, noaptea o fac pe prostituata. Înţeleg.

Asta-i o mare îmbunătăţire.

— Oamenii vor crede că eşti îndrăgostită de un cowboy faimos şi sexy. Şi dacă vor citi etichetele, vor şti unde îşi fac cumpărăturile femeile care se întâlnesc cu cowboy faimoşi şi sexy. Ea dădu din umeri şi făcu o grimasă.

— Şi apoi vânzările mele vor creşte mulţumită noilor clienţi şi toată lumea va avea lenjerie frumoasă şi va trăi fericită până la adânci bătrâneţi.

— Ştii, Liz, chiar ar trebui să candidezi la preşedinţie, spuse Julia sec, în timp ce legăna o jartieră în vârful degetelor. Ai putea avea o platformă electorală bazată pe îmbrăcăminte. Liz îşi ridică nasul în vânt şi pufni delicat.

— N-ai decât să râzi dacă pofteşti, dar ştiu un anume cowboy care îmi va acorda cu siguranţă votul după ce te va vedea la noapte. Ea se uită la ceasul de scafandru de pe încheietura mâinii şi mormăi ceva în spaniolă în timp ce aduna restul sacoşelor şi se grăbi spre uşă.

— Trebuie să-mi fac duşul rapid. Să nu îndrăzneşti să pleci înainte să te văd, ca să fiu sigură că nu porţi tenişi sau cercei gen cap de câine.

— Da, mamă, chicoti Julia. Ce s-ar face ea fără Liz? se întrebă în timp ce se întoarse spre oglindă, ţinând în dreptul sânilor un sutien negru fără bretele. Pe buze îi înflori un zâmbet, iar ochii i se dilatară. Va fi în Montana fără niciun prieten şi lenjerie de bumbac, cu un bărbat pe care-l iubea prea mult pentru a-i fi bine.

Hotelul în care se ţinea balul fundaţiei Wish era nou şi fastuos, mărturie a prosperităţii crescânde şi a sofisticării adoptate în Oraşele Gemene. Sala de bal avea pereţii îmbrăcaţi în mătase albă, cu ape, şi candelabre uriaşe de cristal care luceau ca diamantele pe tavanul înalt. Pilonii şi lambriurile erau din lemn de cireş, având o patină care strălucea ca satinul în lumina blândă. O sută

de mese rotunde fuseseră aliniate şi fiecare avea în centru un vas cu flori proaspete.

Ringul de dans lucea ca apa în lumina lunii.

Era un peisaj impresionant, populat de o mulţime şi mai impresionantă. Oameni importanţi, politicieni, celebrităţi, precum şi voluntari care-şi oferiseră cauzei timpul şi talentele. Julia nu văzuse niciodată atâtea smochinguri la un loc. Şi printre elegantele costume alb-negre străluceau pete de culoare – pasteluri dulci – şi tone de bijuterii.

Julia avea sentimentul că era o Cenuşăreasă puţin supradimensională, nu chiar comodă în rochia ei şic şi cu tocuri înalte. Era mai înaltă decât celelalte femei şi decât mulţi dintre bărbaţi şi se simţea destul de dezbrăcată în rochia ei fără umeri. Liz făcuse o adevărată vrăjitorie cu părul ei sălbatic, împletindu-l într-un stil artistic, misterios asigurat de un număr infim de ace de păr. Greutatea coafurii şi teama că acele ar putea cădea o făceau să-şi ţină gâtul ţeapăn.

S.T. se conformase ţinutei obligatorii, dar haina sa avea o subtilă croială western, ce-i sublinia umerii largi. Pantalonii standard din piele fuseseră abandonaţi în favoarea unor cizme negre, iar locul curelei fusese luat de o centură de piele neagră, cu o cataramă strălucitoare şi de bun-gust Arăta răpitor şi sexy şi Julia îşi dădea seama, fără a fi deloc stânjenită, că i se făcea pielea găină doar strângându-l de mână.

— …Şi Julia, dragă, arăţi minunat, spuse Harvey Benton, răsplătind-o cu un zâmbet binevoitor în timp ce-şi muta centrul atenţiei de la S.T. Ţi-am mulţumit oare că l-ai adus pe Storm în mijlocul nostru în timp util? Nici nu-ţi poţi imagina ce fonduri suplimentare am strâns datorită vouă.

Julia încercă să-şi înghită nodul care i se ridicase în gât şi înţepenise acolo şi schiţă un zâmbet de mulţumire către Harvey. El era bine intenţionat. Nu ştia dacă vederea ziariştilor care mişunau prin mulţime sau numărul persoanelor o agasau.

Aparent, nici S.T. nu ştia. El îşi lăsă braţul în jos, în jurul taliei ei şi zâmbi unui fotograf care-i orbi cu bliţul său.

— Atacă în forţă astă-seară, murmură ea în timp ce S.T. O conducea spre ringul de dans.

— Pur şi simplu ignoră-i, iubito, spuse el, prinzând-o în braţe, în timp ce trupul i se mlădia în ritmul muzicii.

— E destul de greu să ignori un bilion de waţi care te orbesc din cinci în cinci minute.

— Hm, eu cred că m-am cam obişnuit cu asta. Julia nu răspunse, dar mâna ei o strânse pe a lui şi ea se trase puţin mai aproape de el, iar o voce lăuntrică, cinică, îi şoptea să stea lângă el cât timp mai poate face asta.

— Mă simt ca şi cum toată lumea s-ar uita la noi, spuse ea, aruncând o privire oamenilor care se îngrămădiseră la marginea ringului. Zeci de ochi le urmăreau mişcările. Îi trezeau amintiri despre faptul că era cea mai înaltă fată din şcoală, simţindu-se la fel de ostentativă ca un uriaş la o serbare a piticilor. Cele două săptămâni ale provocării lui S.T. se sfârşeau în seara aceasta şi toată lumea care-şi putuse permite un bilet sau făcuse rost de o invitaţie de presă venise acolo ca să vadă deznodământul.

— Tu eşti motivul, ştii asta, murmură S.T. atingându-i cu buzele urechea în timp ce se retrăgeau strategic departe de ochii mulţimii. Ei nu-ţi pot rezista. Sunt ca un roi de fluturi atraşi de o lumină strălucitoare. O sărută pe tâmplă, şi-şi lăsă mâna dreaptă să alunece pe rotunjimile feminine ale mijlocului şi şoldurilor ei şi se uită la ea cu o privire intensă şi intimă.

— Ador felul în care arăţi în această rochie. Ca o stea de cinema. Ca o prinţesă.

Vocea sa răguşită coborî până la şoaptă în timp ce vârful nasului său se frecă de al ei.

— Pun pariu că-mi va plăcea felul în care arăţi şi fără rochia asta.

El se lăsă pe spate şi chicoti răguşit când Julia se înroşi până în vârful urechilor.

Întotdeauna îl surprindea cât era Julia de inconştientă de frumuseţea ei, sau cât de nesigură era de atracţia pe care o exercita, iat-o în braţele lui, îndeajuns de minunată pentru a-i face pe cei mai mulţi dintre bărbaţi să-i cadă la picioare şi ea roşea pentru că el îi făcuse un compliment.

În multe privinţe rămăsese fetiţa nesigură pe care tatăl ei o părăsise. De fiecare dată când el zărea în ochii ei negri şi mari o sclipire ce amintea de acea fetiţă, dragostea ce o nutrea pentru ea se transforma într-o fântână, inundându-i inima şi răspândindu-i-se în trup în vârtejuri tumultuoase. Ar fi vrut să fugă cu ea de pe ringul de dans, de pe planetă, dacă ar fi fost cu putinţă, s-o aibă în întregime numai pentru el, dar îşi controla această nevoie aşa cum controlase toate ieşirile din sala de bal. Voia ca Julia să plece cu el, să se încredinţeze lui, dar trebuia ca această decizie să-i aparţină el însăşi. N-o putea obliga să-l iubească suficient de mult pentru a se încrede în el. Se uită când ea aruncă o privire îngrijorată la fotografii zgomotoşi şi se întrebă cât timp va trece până ce ea va crede iar în el, deplin, fără a căuta ulterior motive ale acţiunilor lui, fără a-şi păstra la adăpost o parte din inima ei. Săptămâna care trecuse fusese atât de minunată, timpul pe care-l petrecuseră împreună fusese deosebit, sexul fantastic, dar toate fuseseră uşor umbrite de ezitarea Juliei. Ea încercase să ascundă lucrul acesta, dar el simţise atât de acut, ca şi cum ar fi fost propriul său sentiment. Prea erau pe aceeaşi lungime de undă ca să nu se întâmple aşa.

El o trase puţin mai aproape când ritmul muzicii se mai domoli, iar sunetele unui blues cântat la saxofon se răspândiseră prin aer ca un fum. O întoarse cu dexteritate şi evită fotograful cu o mişcare uşoară, care-i aduse în centrul mulţimii de dansatori.

— Liz a venit singură? întrebă el. Ai tot timpul S.T. Nu te grăbi.

— Mmm. A hotărât să urmeze indicaţiile dintr-o carte a Verei Creighton şi să pună mâna pe bărbatul vieţii sale.

Personal cred că exagerează cu obsesia ei pentru măritiş.

— Cu tipul de la Administraţia Financiară cu BMW n-a ţinut?

— Nu. S-a dovedit că până la urmă nu voia decât că-i vândă nişte acţiuni.

Ea crede că semnalele ei au slăbit.

— Doamne păzeşte, nu ştiu, spuse S.T. În timp ce privi la spionul său ce dansa cu doctorul Bob. Mi se pare că se descurcă destul de bine.

— Liz şi Robert! râse Julia, atrăgând privirile şi zâmbetele dansatorilor de lângă ei. Nu prea cred.

— De ce nu?

— Ei bine, pentru că, spuse ea repede, ca şi cum răspunsul nu era prea evident spre a fi exprimat în cuvinte, ea crede că el e plictisitor, iar el o consideră scorţoasă. Sunt la fel de nepotriviţi ca focul şi gheaţa. S.T. aprobă scuturând capul.

— Totuşi, s-au petrecut lucruri ciudate.

Vera Creighton şi Lars se apropiară dansând, privindu-se în ochi cu atâta stăruinţă de parcă ar fi fost participanţi la un maraton al privirilor. Vera era strălucitoare într-o rochie lungă până la glezne, cu un şliţ care dezvăluia aproape totul, în afară de data ei de naştere. Haina de pe Lars, de un violet-viking, aproape că plesnea la cusături El nu purta cămaşă, ci o vestă de lame auriu şi un papion asortat care atârna până aproape de pectoralii lui păroşi.

Privirea Juliei se plimba de la unul din cuplurile nepotrivite la celălalt. Lars şi Vera? Liz şi Robert? Oare ar fi posibil…? Nu…

— Nu i-a spus nimeni lui Lars că aici e ţinută obligatorie?

— Vrei cumva să o faci tu? întrebă S.T., arcuindu-şi o sprânceană în timp ce privirea sa trecu peste coama blondă a omului.

— Nu prea cred. Julia privi uimită cum cuplul se îndepărta.

— Aş spune că sunt o dovadă elocventă a faptului că

dragostea învinge totul-inclusiv prostul gust.

— Şi greşelile trecute? murmură S.T.

Întregul său umor tachinant i se şterse dintr-odată de pe figură. Julia îl privi în ochi şi simţi nevoia, regretul şi dragostea lui pentru ea. Îşi ridică mâinile de pe umerii lui şi-i plimbă uşurel vârfurile degetelor pe obraji.

— Te iubesc.

— Dar încă nu ai încredere în mine.

— Ai spus că-mi vei lăsa timp, spuse Julia încordându-se în braţele lui.

— Asta înseamnă că pot avea tot timpul de care am nevoie până când se termină competiţia? Faţa lui S.T. se întunecă. Privi în altă parte, strângându-şi fălcile în încercarea de a se stăpâni. Când se întoarse spre ea îi vorbi printre dinţi:

— La naiba, Julia, ţi-am spus, în ceea ce mă priveşte competiţia s-a terminat.

— Şi acum aştepţi să te declar public învingător, nu-i aşa?

Alt bliţ le luci în faţă şi un mic reportofon îşi făcu loc între ei.

— Ei, Storm, ăsta-i dansul victoriei? Vocea reporterului venea de undeva din spatele luminii orbitoare. Julia scoase un suspin şi încercă în zadar să se smulgă din îmbrăţişarea lui. S.T. O ţinea hotărât. El adresă un zâmbet studiat fotografului, dar murmură-printre dinţi un cuvânt cumplit, simţind cum Julia devine şi mai rigidă în braţele sale. Încrederea pe care se zbătuse toată săptămâna să i-o cucerească, se risipea acum rapid în lumina bliţurilor. Putea să vadă pe faţa Juliei cum creşteau stânjeneala şi îngrijorarea pe măsură ce reporterii se apropiau de ei. Se blestema pentru ideea cu competiţia. Atunci i se păruse o lovitură genială, dar dacă cineva mai încearcă să-l încununeze astă-seară cu laurii victoriei, avea să piardă totul, inclusiv pe ea.

— Regret, băieţi, un cowboy nu se laudă cu sărutările sale, răspunse el. O cascadă de întrebări se abătu asupra lor în timp ce Storm o conducea pe Julia spre spatele

ringului.

— Ne întâlnim de partea cealaltă a uşii de ieşire, în cinci minute, îi murmură el în ureche, privirea lui direcţionând-o spre cel mai îndepărtat colţ al sălii de bal.

Julia îl privi stupefiată.

— Ce? Nu! Nu merg nicăieri cu tine. Ochii lui S.T. căpătară culoarea oţelului şi el se înclină mai aproape de ea.

— Ne întâlnim de partea cealaltă a uşii aceleia sau te pun pe umăr şi te scot de aici în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor oamenilor.

Julia ştiu că nu e o simplă ameninţare. N-avea nicio îndoială că ar fi făcut întocmai cum spusese. Imagini cu pozele ei în această postură, pe prima pagină a ziarului de duminică dimineaţă *Star Tribune* i se perindară prin minte, făcând-o să se simtă năucită. Îi aruncă o privire nimicitoare, încrucişându-şi braţele peste sâni şi strângându-şi gura într-o linie lungă şi subţire.

S.T. îi zâmbi şmechereşte, dându-i un bobârnac peste vârful nasului.

— M-am gândit că vei fi de acord cu punctul meu de vedere. Privirea lui se opri plină de înţelesuri în decolteul ei şi vocea îi scăzu până ajunse un murmur răguşit:

— Rezervă această postură pentru mai târziu. Abia aştept să te văd fără rochie. O la la! Julia îşi pierdu răsuflarea uitându-se în propriul decolteu, cu sânii ameninţând să se reverse peste bordura de satin. Îşi lăsă braţele în jos şi-şi strânse pumnul, intenţionând să-i ardă bărbatului una zdravănă. Chicotind ca un maniac, S.T. se feri de ea şi începu să se mişte prin mulţime ca şi cum ar avea intenţia să ajungă la bar, pentru a aduce nişte răcoritoare.

— Oooh, omul ăsta! izbucni cu ciudă Julia. Un ac de păr i se desprinse din coafură şi cârlionţii roşii mătăsoşi îi alunecară pe ceafă.

— Mă aşteptam la asta, spuse Liz. Fierbea de mânie şi luase o poziţie hotărâtă lângă Julia, cu mâinile în şoldurile pe care rochia i le punea în evidenţă, cu ochii

negri strălucind amenințător, bătând cu un pantof roşu un staccato nervos pe podeaua lustruită. Bărbaţii. Sunt imposibili! izbucni ea, accentul fiindu-i subliniat de furia ei crescândă. Julia îi urmări privirea ce străbătea camera până acolo unde era Robert, foarte prins în conversaţia cu agentul lui de bursă.

— Vorbim despre Robert? întrebă ea cu neîncredere. Se petrece ceva între voi?

Liz râse forţat şi puţin isteric.

— Bineînţeles că nu! Cum ar fi posibil ca el să fie bărbatul vieţii mele? Ar fi mai emoţionant să priveşti un meci de golf la televizor decât să-ţi petreci timpul cu el. Mai curând aş privi cum doarme lumea. El aduce noi înţelesuri cuvântului plictisitor. Robert se întoarse şi veni spre ele, cu un aer hotărât care-i împreună sprâncenele şi-i lăsă în jos colţurile gurii. Dădu din cap către Julia, fără a-şi desprinde ochii de pe Liz, care întorsese capul să privească în altă parte, gratulându-l cu imaginea ei de mare plictiseală.

— Cred că-mi mai datorezi un dans, spuse el. Vocea lui era calmă, dar avea inflexiuni tensionate.

— Serios? Am pierdut şirul. Poate ar trebui să dansezi cu agentul tău de bursă.

— Agentul meu de bursă e bărbat. Liz îşi ridică graţios un umăr, în semn de totală indiferenţă, în timp ce orchestra începuse o melodie sud-americană. Ea se întoarse cu spatele. Robert întinse braţul, o înşfacă de mijloc şi o trase înapoi. Liz ţipă uşurel de surprindere când se trezi la pieptul lui. Privirile li se uniră şi se înfierbântară vizibil, până la o temperatură ce ar fi putut topi materialele sintetice.

— Ai dansat vreodată lambada? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

Julia îi privi cu un amuzament uimit cum se avântau pe ringul de dans. Liz şi Robert? Un bliţ fulgerând în apropiere o trezi din visare şi aruncă o privire ceasului auriu de scafandru pe care Liz i-l împrumutase. Cele cinci minute se sfârşiseră. Cum un alt reporter se îndrepta spre

ea şi încerca să-i aţină calea, ea se îndepărtă, făcându-şi loc prin mulţime şi încercând să-şi ţină capul deasupra celorlalţi. Când ajunse la ieşire avea o durere în ceafă şi mai pierduse două ace de păr. Împinse uşa şi intră într-o cămăruţă de serviciu de pe casa scărilor, scăpându-i un strigăt uşor de surpriza când S.T. O îmbrăţişa şi o lipi cu spatele de uşă. Buzele îi şuierară când umerii dezgoliţi veniră în contact cu oţelul rece al uşii, acţiune pe care S.T. O luă drept invitaţie. O sărută pasionat, flămând, corpul lui solid lipindu-se de al ei. Când îşi ridică într-un târziu capul, ea nu putu decât să-l privească năucită. Îşi trecu dosul palmei pe deasupra buzelor şi spuse zâmbind:

— Toată seara am aşteptat să fac asta.

— Ei bine, nu mă lăsa să te opresc, spuse Julia obosită. Ochii lui S.T. se întunecară căpătând nuanţa albastrului nopţii. Vocea lui era ca o atingere catifelată.

— Vrei să mă opreşti, Julia? Ea avea impresia că el se referise la ceva mult mai concret decât un sărut, dar încă nu era pregătită să răspundă la această întrebare.

Pe faţa lui trecu o sclipire a durerii când ea nu răspunse, dar dispăru atât de repede, încât ea aproape că-şi dori să-şi fi închipuit.

— Vino, spuse el luând-o de mână şi trăgând-o spre scări.

— Dar balul?

— Legs, răspunse el, adresându-i un zâmbet care-i dădu fiori în perspectivă. Vom avea propriul nostru bal. În particular.

Julia îşi spuse că ar trebui să-l refuze, dar era un fel de iritare undeva în adâncul ei, care o determină să n-o facă. Adevărul e că dorea să fie singură cu el. Când era singură se putea preface că nu mai erau niciun fel de probleme. Cât erau împreună ea nu se gândise nicio clipă la acea competiţie, ştiind că dragostea lui S.T. era în centrul atenţiei.

Puţin mai târziu, după ce au urcat câteva etaje pe scara de serviciu şi s-au strecurat într-un lift supraaglomerat, au ajuns la uşa unui apartament de la

ultimul etaj. S.T. scoase o cheie din buzunarul de la pantaloni şi i-o plimbă prin faţa ochilor cu un aer periculos şi atotştiutor, ca un magician făcând să apară monede în aerul pur. Deschise uşa şi o invită înăuntru cu o reverenţă adihcă.

Bingo îi întâmpină cu un lătrat uşor, dar nu se deranja să se dea jos de pe canapeaua albă din sufragerie, Julia îl ignoră scoţându-şi pantofii şi se răsuci pentru a privi camera. Decorul era o combinaţie de verde-închis şi nuanţe de bej, accentuat cu nuanţe subtile de mov şi roşu de Burgundia. Era un amestec de tradiţie şi modernism, cald, cu mobilă întunecată de cireş şi cu un covor pufos şi mângâietor ca zăpada proaspătă. Aranjamentul floral de pe masă arăta ca şi cum o întreagă grădină s-ar fi jertfit pentru onoare.

— Încă un loc în care să evadezi pentru puţină – intimitate? murmură ea sec.

— Îmi place să fiu pregătit pentru orice, spuse S.T. desfăcându-şi papionul şi deschizându-şi nasturii de sus de la cămaşă.

— Îmi place stilul tău, cowboy.

Julia traversă covorul cu paşi uşori pentru a ajunge la un glasvand care se deschidea într-un balconaş. Împinse uşa şi ieşi în aerul cald al nopţii. Luminile oraşului se întindeau jos, dedesubtul lor, dându-le sentimentul că, într-un fel, se ridicaseră deasupra stelelor. Sunetele traficului ajungeau până la ei ca o muzică îndepărtată.

— Nu părea să-ţi pese prea mult de stilul meu acolo, jos, spuse S.T. Înaintând spre balustradă.

— Ştii că nu-mi place să atrag atenţia presei. Mă enervează toţi ochii aceia care ne urmăresc fiecare mişcare…

— Întrebându-te dacă vreau să te impresionez pe tine sau pe ei?

Ea nu-i răspunse, dar rămase mult timp cu privirea aţintită asupra unghiilor, pe care Liz i le vopsise în roşu. Îi păreau atât de străine, ca şi cum cineva îi lipise petale roşii de trandafir la capătul degetelor. Cu colţul ochiului îl

văzu pe S.T. cu un aer încordat şi cu privirea aţintită asupra ei.

— Chiar crezi că sunt aşa superficial?

— Nu cred că eşti superficial. Ea îl privi cu un zâmbet forţat şi ezitant. Cred că eşti cabotin. S.T. râse uşor, iar colţurile ochilor i se încreţiseră.

— Bine, ai tras drept la ţintă, iubito. Cred că întotdeauna am fost un cabotin cu presa. Mi s-a părut cel mai înţelept mod de a proceda. Dar acum suntem singuri.

Şi nu e nimeni pe care să-l impresionez în afară de tine, draga mea. Veni în spatele ei, iar cu braţele îi cuprinse mijlocul îşi lăsă bărbia pe umărul ei dezgolit.

Mi-am risipit cea mai mare parte din viaţă încercând să atrag atenţia oricui m-ar fi privit, dar acum s-a terminat. Tot ceea ce vreau eşti tu.

— Aş vrea să fie adevărat, S.T., spuse Julia cu o voce dulce şi în şoaptă. Îşi înclină capul în partea cealaltă, pentru a-i lăsa buzele să-i sărute gâtul. El profită de ocazie, pentru a se juca în şuviţele de păr care-i scăpaseră din coafura elegantă şi-i acoperi cu sărutări tandre pielea ca de fildeş.

— E adevărat, şopti el şi fiecare cuvânt era însoţit de o sărutare, o răsuflare fierbinte care părea să alunece spre decolteul ei. Tot ceea ce vreau eşti tu, ferma, pace şi linişte…

— Dar pentru cât timp? întrebă ea, dând în sfârşit glas temerii sale.

— Pentru totdeauna. O întoarse către el şi-i privi faţa în lumina palidă. Arăta tandră şi vulnerabilă, ca o fetiţă ce a fost surprinsă în timp ce se juca de-a femeia în lucrurile mamei. Coafura, sofisticată îi era acum în dezordine. Ea privi în sus, spre el, cu ochii ca nişte abisuri şi cu buzele uşor întredeschise.

— Te îndoieşti de mine, iubito? întrebă el blând, în timp ce ochii săi se îngustară, încercând să-i descifreze teama şi sentimentele interioare. Sau de tine însăţi? Ţi-e teamă că tu nu vei fi de-ajuns ca să mă ţii acolo, la fermă? Ăsta este adevărul, nu-i aşa? Ochii Juliei se măriră. Încerca

să nege, dar nu-şi găsea cuvintele.

Răsuflarea i se oprise în gât, acum că şi celelalte temeri fuseseră date deoparte şi văzu adevărul care se ascundea adânc în spatele acestora. Avea motive să se îndoiască de S.T., dar dincolo de această neîncredere era îndoiala că nu va face faţă peste ani: nu era suficient de drăguţă, sau suficient de deşteaptă, sau suficient de excitantă, că dragostea ei nu va avea suficientă importanţă pentru el şi că o va părăsi din nou.

— Nu sunt tatăl tău, murmură S.T. Şi nu mai sunt de mult un copil înspăimântat de un angajament. Sunt bărbat, Julia, şi am obosit să mă tot joc. Te iubesc şi te doresc. În seara aceasta. În fiecare seară. Pentru totdeauna. Amin.

Cu certitudine, arăta ca un bărbat care vorbeşte serios. În lumina aceea părea mai bătrân, iar liniile feţei îi erau trasate mai accentuat.

— Arată-mi, şopti ea. Inima îi bătea când se înclina către el, cu mâinile lipsite de vlagă, aşezate pe reverele hainei lui. Arată-mi, S.T.

— Va fi plăcerea mea, doamnă răspunse el cu un zâmbet uşor şi cu o licărire în ochi. Julia se aştepta ca el să o sărute, să o ia în braţe şi să o ducă în dormitor. În schimb, S.T. O luă de mână şi o trase după el. Bingo îi urmă în dormitor, cu o privire plină de speranţă, dar fu trimis înapoi în camera de zi. Julia privi cum câinele uriaş se retrage.

— Bietul Bingo. Nu dorea decât să fie cu noi.

— Las' să-şi găsească şi el o prietenă, spuse S.T., închizând uşa dormitorului. Şi apoi, cred că ceea ce vrea are mai puţin de-a face cu noi şi mai mult cu mâncarea.

— Mâncarea? El îi cuprinse umerii, o întoarse şi Julia scoase o exclamaţie de surprindere şi totodată de plăcere. Camera era la fel de frumos aranjată ca şi cealaltă. Avea un pat uriaş, acoperit cu o cuvertură verde-închis. Lampadarele erau aşezate de o parte şi de alta a patului luminând intim şi cald camera. Alt glasvand se deschidea în alt balconaş, care oferea însă o privelişte cu totul diferită a oraşului. Pe balcon era o măsuţă rotundă, cu o

faţă de masă albă, cu tacâmuri de argint şi cu porţelanuri. Lumânările aşteptau să fie aprinse, iar alături era o măsuţă cu rotile, cu vase pentru desert, acoperite cu capace de sticlă.

— Câinele ăsta e un diavol al plăcintei cu brânză, spuse S.T. În timp ce aprindea un chibrit şi îl îndrepta spre fitilul alb al lumânărilor.

— S.T., şopti Julia, fermecată de strălucirea cristalurilor, ai făcut toate astea pentru mine? El o luă în braţe, corpul său unduindu-se în ritmul muzicii romantice ce se auzea în surdină de pe raftul de jos al măsuţei.

— Tot ceea ce fac, fac pentru tine, iubito. Ea îşi lăsă capul pe umărul lui şi dansă cu el în tăcere, în timp ce clipea ca să îndepărteze lacrimile care apăreau câte puţin la colţurile ochilor. El era atât de bun. Ar fi putut să-i ceară luna de pe cer, iar el ar fi alergat să găsească un prieten cu o navă spaţială pentru a i-o putea aduce.

— Erai grozav de sigur că o să mă aduci aici sus, cowboy, nu-i aşa? spuse ea, iar luminiţele provocatoare îi jucau în ochi când îşi ridică privirea.

— Ăsta-s eu, mustăci el. Julia oftă.

— Nu te-aş fi atins nici măcar cu un deget.

— Încearcă, iubito, să nu guşti şi toate planurile pentru această noapte se vor nărui.

Ea se desprinse din braţele lui şi dansă singură, chicotind:

— Eşti imposibil!

— Nu, nu sunt imposibil, tărăgăna el cuvintele, urmând-o împrejurul mesei, cu o sclipire diavolească în ochi. Dur, poate, hotărât în mod clar. Vrei să vezi?

Julia se feri îndărătul măsuţei, prefăcându-se indiferentă.

— Nu, nu vreau să văd, spuse ea cu afectare, proptind un deget pe capacul de pe prăjitura cu morcovi. Vreau să mănânc!

— Oh, îmi place mai mult ca niciodată ce aud.

— Prăjitură cu morcov, spuse ea. Plăcintă cu brânză. Tort de ciocolată. Ridică dintr-o sprânceană: Numai

deserturi? ST. Îşi înclină capul şi-şi deschise larg braţele

— Ştii motto-ul meu: Viaţa e prea scurtă. Mănâncă mai întâi desertul. Vino aici, mica mea felie de prăjitură.

Julia începu să chicotească atunci când el se întinse spre ea şi o ridică în braţe.

Împotrivirile îi erau în cel mai bun caz un efort irosit, părând mai degrabă că vrea să se lipească de el decât să-i scape. Gura lui o găsi pe a ei, iar degetele lui îi răsfirară părul. Ultimele ace căzură şi claia de păr a Juliei i se revărsă pe spate ca o cascadă. Încet, S.T. Îşi îndoi un genunchi pentru al aşeza pe marginea unui scaun, buzele lui mişcându-se seducător în jos pe gâtul Juliei, către curba umerilor şi spre locul unde începeau sânii. Juliei i se tăie răsuflarea când el îi desfăcu rochia. Fusese prea pătrunsă de ceea ce făcea gura lui ca să-şi dea seama că mâinile îi erau ocupate cu fermoarul ei.

Îşi strânse braţele pe lângă corp pentru a opri rochia să cadă, ridicându-şi involuntar sânii, spre delectarea lui S.T. El gemu şi murmură cuvinte fierbinţi şi pasionante de apreciere la adresa trupului ei şi a lenjeriei pe care o purta. El privea pierdut şi fascinant cum sfârcurile sânilor ei de veneau nişte perle trezite la viaţă, apoi se înclina înainte şi lovi uşor cu limba peste bucăţica ce împungea mătasea neagră a sutienului.

Julia gemu şi-şi ridică braţele, rătăcindu-şi degetele prin părul lui. Un fior o străbătu din cap până-n picioare când gura lui S.T. se apropie încă o dată de ea şi o atinse cu limba, apoi se retrase şi răsuflă uşor deasupra materialului umezit.

— S.T., te rog, îngână ea, ridicându-se pentru a înlătura cupa de mătase dintre ei. Te rog. S.T. îi luă cu delicateţe în mână sânul, plimbându-şi încet degetul mare înainte şi înapoi peste sfârcul de un mov întunecat. El privi în sus, spre faţa ei, cu buzele întredeschise, cu ochii arzând de dorinţă. Ea îl dorea. În toţi aceşti ani lucrul acesta nu se schimbase. Ea îl dorea, îl cerea cu tot trupul ei. El speră ca ea să înţeleagă că-l dorea şi cu inima şi cu sufletul, pentru că dacă n-ar fi fost aşa, viaţa lui n-ar fi

făcut doi bani. Dragostea lui aproape că atingea disperarea. Ea era parte din el, cea mai bună parte a sa. Ar fi făcut orice să-i dovedească asta, dar în mod ironic, tot ceea ce făcuse până atunci fusese în defavoarea sa. Nimicurile nu reuşiseră să o convingă, iar gesturile măreţe nici atât. Singura dată când simţea că-i aparţine în întregime era atunci când făceau dragoste.

— Vino, iubito, murmură el, ridicându-se. Să mergem înăuntru. Avem nevoie de un pat pentru ceea ce am eu în minte.

CAPITOLUL 9

Julia se trezi când prima rază trandafirie a zorilor atinse glasvandul. S.T. era mort pentru lumea aceasta, întins pe burtă şi ocupând trei sferturi din pat. Faţa îi era întoarsă către ea, cu o cută între sprâncene, ca şi cum s-ar fi concentrat foarte tare în somn. Părul lui negru era drăgălaş ciufulit, iar cuvertura verde-închis îi alunecase uşor pe şolduri, lăsându-i spatele musculos descoperit până la fese.

Julia îl studie câteva minute, întrebându-se cum ar fi să se trezească lângă el în următoarele decanii. La gândul acesta, stomacul i se strânse, dar fiorii erau de speranţă şi aşteptare în loc de teamă. Într-un moment din acea lungă noapte de dragoste, luase decizia să se încreadă în el. S.T. folosise un argument foarte convingător, îşi aminti ea, iar buzele i se destinseră într-un zâmbet secret de femeie, în timp ce trupul zvâcni şi se înfierbântă în toate punctele tandre pe care el le sărutase şi le mângâiase. Degetele i se încleştară pe marginea cearşafului şi realiză că într-o mână avea un fragment de şiret negru. Cordonul de la jartiere. Acesta şi ciorapii fuseseră înlăturate ultimele, S.T. Împlinind previziunea lui Liz. El îi apreciase cu adevărat gustul în materie de lenjerie şi nu se sfiise chiar deloc să i-o spună.

Amintirile i se succedară în minte ca secvenţele dintr-un film. Mâinile mari ale lui S.T. strângându-i şoldurile în vreme ce ea, încă în ciorapi cu jartiere, îl strângea între coapse. Gura lui căuta prin perdeaua

părului să-i găsească sfârcul.

Spatele îi era arcuit, coapsele ei le strângeau pe ale lui, iar capul îi era dat pe spate. Înfierbântaţi, excitaţi, neinhibaţi, aşa cum fuseseră de la început. Trupurile mişcându-se într-o sincronizare sinuoasă. Inimi bătând la unison. Sfârşitul veni pentru amândoi într-o nesfârşită explozie de sentimente. S.T. Înlănţuind-o cu braţele într-o îmbrăţişare zdrobitoare, în timp ce o rostogolea, şoptindu-i iarăşi şi iarăşi că o iubeşte, că are nevoie de ea. Noaptea se scursese într-o beatitudine fără sfârşit. La un moment dat, aduseseră măsuţa înăuntru şi devoraseră deserturile, hrănindu-se unul pe altul cu bucăţi de prăjitură, râzând şi chicotind şi schimbând sărutări printre înghiţituri. Nevoia de hrană făcu repede loc altor nevoi, aerul devenind încărcat de electricitate, dorinţei stârnite de degetele ce atingeau buzele şi jocul de-a prinselea a privirilor. Julia se înroşi amintindu-şi de abandonul lor total. S.T. găsise pentru glazură noi utilizări, la care un cofetar nici nu visase.

Acum, mormăia în somn şi-şi schimba poziţia, rechiziţionând încă o porţiune din saltea. Julia se gândi să-l trezească sărutându-l, dar renunţă repede la idee. Oricât ar fi fost de atrăgător, de data asta însă avea nevoie să fie singură cu gândurile ei. Se afla pe punctul de a lua o decizie de viitor. Avea nevoie să treacă peste ea, să o mai lase să se mai gândească. Urma să se căsătorească cu S.T. Dalton.

Se strecură din pat înainte ca S.T. s-o împingă jos şi se îmbrăcă în cămaşa lui de la costum, pe care el o abandonase pe podea. Trase toate draperiile peste glasvand şi ieşi în vârful picioarelor în cealaltă cameră, cu o farfurie cu plăcintă de brânză pentru Bingo. Uriaşul câine zăcea pe spate pe sofa, cu labele din faţă încrucişate peste piept, iar cu cele din spate larg desfăcute. Limba îi atârna afară din gură, într-o parte. Sforăia. Julia dădu din cap şi luă telefonul pentru a chema room-service-ul. După un duş lung şi fierbinte se îmbrăcă din nou în cămaşa cu plastron a lui S.T. şi merse la uşă, ştergându-se cu

prosopul pe cap, să vadă i dacă sosise cafeaua. O aştepta o măsuţă cu o carafă de cafea şi una cu suc de portocale, un platou de porţelan cu fructe aşezate artistic şi un coş înţesat cu brioşe. Ziarul de duminică dimineaţă, *Star Tribune*, era împăturit cu grijă şi aşezat în faţa platoului. Într-o vază de cristal erau boboci de trandafir şi floarea-miresei.

— Stilată combinaţie, murmură ea, împingând măsuţa cu rotile înăuntru.

Mireasma brioşelor calde îl trezi pe Bingo, care se rostogoli de pe sofa şi se apropie agale, adulmecând. Julia îi aruncă o brioşă mare, în timp ce despăturea ziarul ca să citească titlurile.

Storm renunţă la competiţie – oare şi la contractul de televiziune?

Simţi cum inima i se opreşte când citi titlurile îngroşate. Dedesubt, pe jumătate de pagină, era o fotografie color a ei şi a lui S.T., zâmbindu-şi în timp ce dansau.

Articolul continua în josul paginii, subtitlul fiind:

Dalton prinde în mreje o doamnă şi se învârte de două milioane.

Genunchii i se înmuiară şi se lăsă să alunece într-un fotoliu, strângând ziarul atât de tare, încât încheieturile degetelor i se albiseră.

Cu siguranţă că soarta i-a surâs zilele acestea fostului fundaş Storm Dalton. La balul de aseară de la fundaţia Wish, a fost mai mult decât evident că a cucerit inima asistentei Julia McCărver, după două săptămâni de curte intensă, care i-a implicat pe toţi cei din domeniul metroului. Mai puţin mediatizate au fost însă negocierile dintre NBC şi impresarul lui Dalton, Davis Williams. Noaptea trecută o sursă din televiziune a declarat că lui Dalton i s-a oferit suma de aproape două milioane de dolari pentru a comenta meciurile de fotbal ale ligii naţionale. Nici Dalton şi nici impresarul lui nu au putut fi contactaţi pentru comentarii.

Restul articolului se pierdu în ceaţă, în vreme ce

ochii Juliei înotau în lacrimi. El nu-i spusese niciun cuvânt. Nici măcar nu menţionase.

…Tot ceea ce vreau eşti tu şi ferma şi pace şi linişte…

Două milioane de dolari. Reţeaua de televiziune. S.T. căruia îi plăcea să fie în centrul atenţiei, care admitea să joace teatru în faţa presei, care avea întotdeauna pregătit un rânjet sau un comentariu ironic. Postul i s-ar potrivi perfect, se gândi Julia, în timp ce toate emoţiile o părăsiră. El arăta bine, era popular, spiritual în maniera ironică a sudiştilor, lucruri care plac enorm publicului. Acum înţelegea totul. Acum făcea deja reclame, apoi vor urma meciurile, apoi spoturile pentru Bob Hope şi apariţiile în spectacole ca Spectacolul de astă-seară şi Poştaşul. Va fi şi mai celebru decât atunci când a fost fundaşul glorios.

Iar ea unde va fi? într-o fermă lângă Muleshoe, Montana, aşteptând ca el să vină acasă. Capacitatea Juliei de a gândi calm şi raţional fu repede întunecată de vechile temeri. Răsăreau din subconştientul ei fragmente de amintiri ale singurătăţii, inadaptării şi abandonării. Sentimentele o asaltau, bombardând-o din toate părţile. Cum ar fi fost posibil ca ea să-i reţină atenţia lui S.T. În ciuda a doua milioane de dolari şi a şansei de a deveni din nou vedetă? Dragostea ei nu fusese îndeajuns ca să-l reţină în trecut şi concurenţa nu fusese atât de mare. O părăsise de fiecare dată – pentru şansa de a juca în echipa colegiului, pentru şansa de a juca fotbal profe-sionist, pentru şansa de a-şi face o carieră.

Aruncă ziarul deoparte, gonindu-l pe Bingo din vârful sofalei. Ignoră privirea îndurerată a câinelui şi-şi lipi palmele de faţă, încercând zadarnic să oprească şuvoiul de lacrimi. Ce ar trebui să facă acum? ST. pretinsese că o iubeşte, că are nevoie de ea. Îi ceruse să creadă în el, dar ascunsese acea veste, păstrând crema pentru el. De ce? Răspunsurile i se învălmăşeau în minte ca veveriţele fugărindu-se în sus şi-n jos pe trunchiul unui arbore. Se gândi să-l confrunte pe S.T. cu ziarul şi să-i ceară o explicaţie, dar renunţă repede la idee. În starea în care era, probabil că el ar fi fost capabil s-o facă să înghită o

poveste gogonată şi s-o convingă să rămână cu el. Nu pentru că ea ar fi prea credulă, ci fiindcă îşi dorea prea mult ca povestea să fie adevărată. Voia ca el a-o iubească, să aibă nevoie de ea, să dorească să-şi petreacă alături de ea, nu contează unde, restul zilelor. Îşi dorea aproape dureros de mult lucrul acesta. Doamne, cât de mare era disperarea ei, încât să o facă să iubească în continuare un bărbat care-i frânsese inima de nenumărate ori, încât să accepte să se mărite cu un om pe care nu-l iubea doar pentru a nu fi rănită din nou, încât să se întoarcă iar la S.T. Dalton, doar ca el să-şi bată joc de ea?

Se ridică în picioare şi se privi în oglinda din perete. Părul îi era o încâlcitură de şuviţe ude. Trupul i se pierdea în cămaşa lui S.T., care o făcea să pară băieţoasă, cu pieptul plat şi slabă. Ochii şi gura îi dominau faţa, la fel ca picturile ieftine cu copii trişti, care atârnau în holul mătuşii Clarice.

Cine era persoana subţire care o privea? Era oare încă, aşa cum spunea S.T., fetiţa al cărei tată o părăsise sau era femeia independentă care-şi construise o viaţă frumoasă şi sigură pentru ea însăşi? Era încă umbra bolnavă de dragoste a lui S.T. sau… ce? Oricare ar fi fost răspunsul, nu era o chestie pe care s-o afle stând în mijlocul camerei de hotel a lui Storm Dalton.

În timp ce-şi făcea bagajele, casa era goală şi tăcută. Nici nu se gândi unde ar putea fi Liz într-o duminică dimineaţă însorită şi liniştită. Mulţumi bucuroasă stelelor ei norocoasse că acolo nu era nimeni care s-o ia la întrebări sau să încerce să o facă să se răzgândească. Se gândea doar la California şi la fugă. Avea nevoie să plece, avea nevoie de timp pentru a se gândi, fără ca influenţa nefastă a lui S.T. s-o influenţeze. Avea biletul, timpul, motivul, mijlocul şi ocazia de a pleca.

Peste o oră va zbura spre Coasta de vest. Către sfârşitul zilei va sta pe o plajă, analizând rostul vieţii ei. Poate, dacă va fi foarte, foarte norocoasă, va putea fi capabilă să realizeze cine era ea şi ce avea de gând să facă în următoarele două săptămâni cu propria sa persoană.

Nu acorda nicio atenţie lucrurilor pe care le împacheta, aruncând în geantă o duzină de ciorapi, dar nicio pereche de şosete, o umbrelă de plajă, dar uită costumul de baie, o rochie de lână, sandale, două pulovere pentru schi şi trei uniforme vechi de asistentă, pe care nici nu le îmbrăcase în cinci ani. Tot ceea ce conta era să-şi facă bagajul. Aşa procedează oamenii care pleacă în vacanţă.

Îşi extrase biletul de avion din sertarul cu lenjerie şi-l îndesă în poşetă, apoi se privi în oglindă, ca şi cum imaginea reflectată i-ar fi putut spune dacă uitase sau nu ceva important. Se îmbrăcase cu o pereche de blugi tăiaţi şi cu un tricou ce înfăţişa nişte pisici făcând o operaţie de neurochirurgie. Părul i se uscase în taxiul cu geamurile deschise, care gonise cu o sută zece kilometri la oră de la hotel până acasă. Acum avea în jurul capului o coamă roşcovană. Culese o pereche de chiloţi albi din sertar, îi ciopârţi cu forfecuţa de unghii şi folosi nailonul astfel obţinut pentru a-şi lega părul la spate într-o coamă de cal. Aproape că o ştersese englezeşte. Aproape. Cu valiza într-o mână, deschise brusc uşa de la intrare şi se năpusti afară, ciocnindu-se de Liz. Avântul ei, la care se adăugă şi greutatea valizei, o trimise pe mărunţica ei colegă de cameră câţiva paşi înapoi, ajungând de pe scări pe gazon.

— Unde pleci? Unde ai fost?

Întrebarea Juliei o făcu pe Liz să roşească. Purta încă rochia roşie de seară trecută, care acum arăta mult prea rău ca să mai poată fi îmbrăcată vreodată.

Corsajul îi era pătat cu vin şi o fâşie de material îi atârna mototolită de umăr. Pantofii cu tocuri înalte i se bălăngăneau în mână. Ciorapii îi lipseau cu desăvârşire. Părul îi era groaznic de ciufulit şi o licărire febrilă îi sticlea în ochii negri.

— Am fost aaa… pe-afară, spuse ea, evitând privirea Juliei. Pe-afară, să iau nişte fursecuri. Când dădu cu ochii de punguţa cu dulciuri din mâna dreaptă, părea atât de surprinsă, ca şi cum n-ar mai fi văzut-o până atunci. Repetă apoi cu convingere. Fursecuri.

— Nu eşti puţin cam prea îmbrăcată pentru patiserie?

— Rochia asta face toţi banii. Îşi aţinti privirea pe valiza Juliei şi-şi arcui o sprânceană. Un zâmbet cald îi ridică colţurile gurii. Înţeleg că Storm te-a convins.

Ştiam eu că el e bărbatul vieţii tale.

Julia pufni. Era exact conversaţia pe care voia s-o evite.

— M-a convins că e un cabotin. San Diego e scopul vieţii mele. Plec în vacanţă.

Liz făcu ochii mari. Zâmbetul i se preschimbă într-un gest de dezamăgire.

— Dar ce s-a întâmplat? Aseară când aţi dispărut amândoi, am crezut că totul este în ordine – aşa am crezut…

— De aseară a trecut mult timp. Lucrurile se pot schimba pe negândite.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat, mormăi Liz aproape pentru sine.

— Aş dori, dar nu mai am timp, răspunse Julia. Taxiul a sosit. Aruncă o privire pe prima pagină din *Trib*. Spune totul. Înşfacă hotărâtă mânerul valizei şi porni către taxiul galben care o aştepta la colţ. Dacă sună S.T. spune-i că de data asta l-am părăsit eu, înainte să o facă el.

— Dar, Julia… Julia îndesă valiza pe locul din spate al maşinii şi apoi urcă şi ea.

Taxiul se puse în mişcare mai înainte ca Liz să păşească pe trotuar.

Mormăind în spaniolă, Liz privi cum acesta dispărea după colţ, apoi se întoarse şi se grăbi spre casă. Extrase ziarul dintr-un arbust, aruncă o privire la titluri şi protestă în surdină. Uneori nici nu merita să fii un spion în numele dragostei. Cu

S.T. cobora pe coridoarele lungi ale aeroportului Minneapolis, cu tocurile cizmelor tropăind pe ciment, cu privirea încruntată şi îndreptată în faţă. Depăşi mai multe persoane care-l recunoscuseră, dar nu avea dispoziţia de a da autografe şi mesajul era clar transmis de un bărbat cu o

misiune de îndeplinit. Mulţimea îi făcea loc. Acei fani care nu plecau cu avionul îl urmară, cu ochii mari şi curioşi.

Îi displăcuse profund să se trezească singur. După noaptea pe care o petrecuse cu Julia, fusese sigur că lucrurile au intrat pe făgaşul cel bun. Dragostea oglindită în ochii ei fusese absolută, pură, puternică, fără nicio rezervă. Înainte de a se adânci în somn, o ţinuse în braţe şi se simţise deplin şi întregit, aşa cum nu se mai simţise niciodată, ca şi cum ultima bucăţică din jocul de puzzle alunecase la locul ei, umplând golul în marele tablou al vieţii lui. Să se trezească fără ea în braţe sau măcar în pat, fusese o surpriză neplăcută. Să descopere că ea nu era nici în apartament, îl speriase de-a binelea. Stomacul i se strânse când se gândi cum să i învârtea prin cameră, privirea căzându-i întâmplător pe titlurile din ziar. Cumplit ghinion. Era furios pentru că acele negocieri ajunseseră în presă, dar asta nu era nimic pe lângă furia pe care o simţea gândindu-se că Julia nici măcar nu se ostenise să-l confrunte cu ziarul, aruncase o privire, concluzionase ce era mai rău şi fugise. Ei bine, dacă ea credea că se poate descotorosi de el, să plece în California, trebuia să se mai gândească. O implorase, o convinsese blând şi o rugase cu frumosul să aibă încredere în el. Acum era momentul măsurilor drastice. Venise timpul acţiunii.

O văzu stând la rând, aşteptând să se îmbarce pentru zbor. Ochii ei se măriră când îl zări sărind peste balustradele din zona de aşteptare. Se întoarse ca să-l înfrunte, înarmată cu geanta de umăr, pe care o ţinea în faţă ca un scut. Oamenii de la rând o priviră cu suspiciune şi făcură gol în jurul ei, în timp ce-şi consultau biletele, sperând în mod evident că nu aveau locurile lângă această femeie nebună.

— Stai acolo, ordonă ea. Vorbesc serios, S.T. Atinge-mă numai şi voi ţipa.

— Rămâne de văzut. Luară poziţia de atac, ca doi luptători, fiecare măsurând distanţa dintre ei, făcându-şi calcule, planificându-şi strategja. S.T. stătea în ofensivă, iar Julia ieşise din rând. Îşi aţintise ochii asupra lui în timp ce

se dădea înapoi şovăind. O mare mulţime se adunase să-i privească. S.T. Îi auzea râzând, dar îi ignora, întreaga-i atenţie fiind concentrată asupra femeii din faţa lui, femeia lui, jumătatea lui de suflet, care era pe punctul de a ieşi din viaţa lui.

— Vii cu mine, Legs, declară el cu o voce ce nu admitea nicio împotrivire.

Julia îl privi mânioasă.

— Mai întâi va trebui să mă prinzi şi să mă legi de mâini şi de picioare.

— Nu mă ispiti, iubito, o avertiză el, înaintând spre stânga şi silind-o să meargă către un şir de scaune îmbrăcate în vinilin, fixate de ciment. S-ar putea s-o iau de bună.

— Da, ai putea, râse ea batjocoritor. Unde ţi-e echipa de filmare, Dalton? Ei pot filma asta ca s-o trimită la televiziune. Ţi-ar plăcea grozav această publicitate, nu-i aşa? Poate că-ţi vor da propria ta emisiune. Luată de Storm, povestea unui ticălos insuportabil, cu două feţe, şi a femeii idioate care s-a îndrăgostit de el.

— Ei, ţi-ai şi imaginat totul, nu-i aşa? izbucni el, temperatura crescându-i asemeni mercurului din termometru. Mi-ai şi planificat întregul viitor, nu-i aşa? Nu contează dacă consideri, fiecare cuvânt de dragoste şi fiecare promisiune a mea o minciună…

— Nici tu n-ai mai vrea să ştii nimic, de niciun angajament. *„Tot ceea ce vreau eşti tu, şi ferma şi pace şi linişte…”*, cită ea cu un ton ironic, ce-l făcu pe S.T. să acrâşnească din dinţi. E cea mai mare festă…

— E adevărul, la naiba! tună el. Şi dacă n-ai să stai aici să mă asculţi, atunci, pe Dumnezeu că te duc undeva unde n-o să mai ai de ales.

Făcu un pas agresiv spre ea. Julia se retrase, picioarele ei lovindu-se la spate de nişte scaune. Ea scânci când îşi pierdu echilibrul, bătând aerul cu braţele desfăcute. S.T. O îndoi cu capul în jos, proptind-o cu mijlocul de umărul lui, cu picioarele în aer, ridicând-o asemeni unui pompier, fapt care nu avu darul să sporească

demnitatea ei.

Julia ţipă, agitându-şi mâinile şi picioarele. Îl pocni în cap cu poşeta, strivindu-i pălăria. Greutatea şi agitaţia ei îl făcură să meargă înapoi în jurul picioarelor ei lungi pentru a o împiedica să-l lovească până-i scotea sufletul.

— O, Doamne, cred că sunt prea bătrân pentru asta, mormăi el, în timp ce o înălţă şi o repuse la loc pe umăr cu o smucitură.

Mulţimea scoase un strigăt, râzând şi răcnind şi bătând din palme, strigând încurajări şi sugestii. Oamenii se opriseră din îmbarcare pentru a urmări scandalul şi erau până la ultimul de partea lui S.T. Un cor de „Storm! Storm! Storm!” începu să se audă în jurul lor.

— Asta-i dezgustător, spuse Julia, încercând să-şi recapete răsuflarea. Ce s-a întâmplat cu drepturile femeilor?

— Au fost anulate de legile naturii, iubito, vorbi tărăgănat S.T., salutând mulţimea cu o fluturare de mână şi un rânjet. Nu poţi să te lupţi cu o furtună.

— Da? Ei bine, vom vedea ce spun despre asta legile bărbaţilor. Aşteaptă până ajung aici oamenii de pază. J.S.T. izbucni în râs.

— Cine crezi că este la originea acestor urale, iubito?

Se întoarse pentru ca ea să-i poată vedea pe cei doi paznici în uniformă care stăteau în faţa mulţimii, aplaudând şi fluierând. Unul îşi ridică pumnul în aer şi ţipă:

— Gata de drum, Storm!

— Grozav, se burzului Julia. Acum corupi şi poliţia. Crezi că-ţi merge cu oricine, nu-i aşa?

— A, n-am idee despre asta, iubito, spuse el pe când ieşea în coridor. Dar plec cu tine şi asta e tot ce contează.

— Şi unde crezi că mă vei duce?

— Montana.

— O, nu. Nu se poate să fi uitat, spuse ea, zbuciumându-se frenetic, iar genunchiul drept lovindu-l în diafragmă, făcându-l să icnească. M-am săturat ca tu să crezi că poţi să mă arunci pe umăr ca pe un sac de cartofi

şi să mă cari.

— Fără supărare, iubito, dar cântăreşti ceva mai mult decât orice sac de cartofi pe care l-am cărat vreodată, răspunse el printre dinţii strânşi, ridicând-o din nou şi potrivind-o pe umăr cu o mişcare care-i smulse un geamăt.

— Da, mulţumesc. Ai un fel special de a trata femeile, Dalton, mârâi ea. Oamenii din Neanderthal ar putea lua lecţii de la tine.

— Parcă nu asta spuneai noaptea trecută, iubito.

— Noaptea trecută am fost temporar nebună.

— Nebună după mine.

— Nebună din cauza ta, ar fi mai corect. Trecură de controlorii de bilete şi traversară sala de aşteptare, făcându-şi loc prin aglomeraţie către şirul de uşi mari din sticlă care dădeau spre ieşire. Câţiva le făcură fotografii. Nimeni nu încercă să-l oprească. El îşi parcase camionetă într-o zonă interzisă, dar nimeni nu încercase să i-o mute de acolo. Bingo era în cabină, aplecat peste portiera din dreapta, cu capul scos pe fereastră, aşteptând răbdător.

S.T. ocoli către locul şoferului, deschise portiera şi o îndesă pe Julia înăuntru.

Aceasta se gândi să se lupte din nou, să-l lovească în cap şi să fugă apoi cu camioneta lui, dar nu avea nicio îndoială că va fi oprită de o grămadă de fani.

Aceştia s-ar fi năpustit în stradă formând o baricadă umană şi acela ar fi fost sfârşitul evadării ei. Cu o privire sălbatică, îşi săltă picioarele şi ocupă o poziţie strategică între răpitor şi câine. Bingo o privi cu o mare dezamăgire în timp ce S.T. demară cu camioneta în jos, pe strada şerpuită ce începea de la ieşirea principală a clădirii.

— N-ar fi trebuit să fugi, Julia, spuse S.T., cu ochii la trafic în timp ce intrau pe autostradă şi prindeau viteză. Julia îi privi profilul, durerea intensificându-i-se din nou în piept.

— N-ar fi trebuit să mă minţi.

— Nu te-am minţit niciodată.

— Foarte bine, dar sunt al naibii de sigură că nu mi-ai spus adevărul.

— Ba da. Ţi-am spus că te doresc pe tine şi ferma. Asta-i tot! Ăsta-i adevărul. Nu mă interesează postul de televiziune.

— Nu te interesează să câştigi două milioane de dolari? întrebă ea neîncrezătoare.

El răsuflă zgomotos când ajunse în spatele unui autobuz din oraş, pe care scria cu un roz ţipător: „*Julia, fii a mea*”.

— Ei bine, Legs, acum am atât de mulţi bani că nu ştiu ce să fac cu ei. N-am nevoie să-mi caut o slujbă.

— Nu, răspunse Julia închizând ochii când S.T. zâmbi de plăcere la vedea înscrisului. Slujba te caută pe tine. O faimă imensă şi fanii fotbalului fără ca pentru aceasta să fii nevoit să învingi în fiecare săptămână. Călătorii, prezentări…

— Am călătorit mai mult decât suficient. Vreau un cămin, o familie. Îşi întoarse capul şi o privi intens şi fioros cu ochii săi albaştri arzând ca două torţe. Pe tine te vreau. Julia se încruntă, ignorând răspunsul instinctiv al trupului ei la privirea lui devoratoare şi exclamă:

— Pentru cât timp? Cât va dura până vei începe să simţi lipsa luminilor rampei, a fanilor, a agitaţiei? Cât timp îţi voi reţine eu interesul în ciuda tuturor acestor lucruri, S.T?

— Pentru totdeauna. La naiba, Julia, credeam că am lămurit asta aseară.

— Aşa credeam şi eu, spuse ea trist, gândindu-se cât de fericită fusese să stea în braţele lui, crezând că-i va dărui inima din nou şi nu va mai fi frântă pentru a patra oară. Dar apoi am citit ziarul.

— De ce n-ai venit cu el la mine? o întrebă pe când ieşeau de pe autostradă.

— De ce nu mi-ai spus despre ofertă de la început? pară ea.

— Pentru că ştiam că tu vei pune capăt relaţiei. Nu vedeam de ce să mai trecem prin toate astea din moment ce nu intenţionam să accept postul.

— Oh, strălucitor de logic! răspunse Julia cu un surâs

sarcastic. Şi despre ce altceva nu te-ai mai ostenit să-mi spui? Nu cumva ţi s-a propus să candidezi la preşedinţie? Nu cumva ai primit titlul de Mister Nud al Universului? Ai de gând să-mi spui acum sau trebuie să aştept să citesc despre asta pe prima pagină a unui ziar, în timp ce stau la coadă la magazin?

S.T. şuieră printre dinţi şi nu răspunse. Nu părea chiar momentul oportun să menţioneze noua ofertă pentru o campanie publicitară. Probabil că va încerca să-i zdrobească ţeasta cu sacul acela de cărămizi pe care el îl numea poşetă. Şi apoi, acest episod din viaţa lui se sfârşise.

Ce importanţă avea câte oferte primea? Oricum n-avea să accepte niciuna.

— Voiam să ai încredere în mine, spuse el în timp ce încetini camioneta şi intra pe un drumeag care ducea la un şir lung de construcţii maronii.

Julia era prea buimăcită de spusele lui pentru a băga în seamă împrejurimile.

— Voiai să am încredere în tine, de aceea m-ai minţit?

— Nu te-am minţit.

— Atunci ai păcătuit prin omisiune. Acelaşi lucru. Ea dădu din cap. Dumnezeule, eşti uimitor! Crezi că poţi să te năpusteşti pur şi simplu înapoi în viaţa mea şi să conduci lucrurile aşa cum vrei tu, să deformezi adevărul cum îţi convine, să-mi manipulezi prietenii şi să mă târăşti ca pe o păpuşă stricată.

Termină ceea ce avea de spus când camioneta se opri şi privi pentru prima dată în jur, cu sprâncenele încruntate în timp ce era condusă către pista pustie. Pe clădirea cea mai apropiată era o giruietă de un portocaliu ţipător, indicând nordul, semănând cu un uriaş prezervativ fluorescent pe cerul albastru. Julia simţi cum stomacul începe să i se strângă încet.

— Unde suntem?

— Pe un aeroport.

— Îmi plăcea mai mult celălalt. Acolo aveam şi bagajele. S.T. zâmbi şiret.

— Nu o să ai nevoie de bagaje acolo unde vom merge. Îşi ridică sprâncenele cu o nevinovăţie prefăcută. Ai încredere în tine.

CAPITOLUL 10

— Nu pot să cred că-mi faci asta, spuse Julia cu vocea aproape sufocată de indignare, în timp ce S.T. O ţintuia de scaun, legându-i strâns centura de siguranţă.

Se uită în sus, la el, cu ochii măriţi. Mă răpeşti. Mă răpeşti şi mă duci în Montana.

— Cam asta ar fi pe scurt, iubito, răspunse el calm, imperturbabil, ca şi cum ar fi făcut astfel de lucruri în fiecare zi. Aplecându-se pentru a nu se lovi la cap, îşi făcu loc printre locurile din faţă ale avionului cu un singur motor şi merse în spate să se ocupe de Bingo. Câinele fusese exilat într-un coş mare şi rotund, fixat sigur în podea, în spatele celui de-al doilea rând pe scaune, o poziţie pe care Bingo o considera mult sub demnitatea lui.

Julia se uită cum ciobănescul german îl gratula pe S.T. cu o privire nimicitoare, apoi se întoarse şi rămase cu spatele la stăpânul său.

— Ei bine, mormăi S.T., îţi va trece. Fac asta pentru propriul tău bine.

— Vorbeşti cu mine sau cu câinele? întrebă sec Julia.

— Cred că vorbesc cu amândoi.

— Nu prea văd cum faptul că mă târăşti în Montana îmi va fi benefic în vreun fel.

S.T. rânji.

— Sigur că-ţi va fi. Se strecură din nou printre scaune dându-i Juliei ocazia să privească îndeaproape mişcarea. Ea îşi muşcă buza şi încercă să ignore felul în care blugii decoloraţi se mulau pe umflătura masculinităţii lui, încercă să ignore fiorul fierbinte al propriilor ei hormoni, care o străbătu subit. El se lăsă să alunece în scaun şi o privi.

— Nu crezi că tot ceea ce vreau eşti tu şi ferma, îţi voi arăta că m-am schimbat.

Ochii săi se încreţiră la colţuri şi se încruntă poznaş. Presupun că atunci când vom avea cinci sau şase copii mă

vei crede. Alt val de căldură o izbi pe Julia, în vreme ce un baraj de imagini mentale o asalta-S.T. făcând dragoste cu ea, pântecul rotunjindu-i-se cu copilul lor, un copil brunet hrănindu-se la sânul ei.

Erau închipuiri de care abuzase în ultima vreme. Închipuiri care muriseră repede când văzuse ziarul. Acum renăşteau din cenuşă, deşi mintea ei logică încerca să le interzică. S.T. se aplecă mai aproape. Răsuflă fierbinte şi abundent în obrazul ei.

— Şi eu văd asta, Julia, murmură ea. Îi luă în căuşul palmei stângi sânul, cu degetul mare mângâindu-i sfârcul prin tricou, ca pentru a-i atrage atenţia o clipă. Ea se înfiora, detestându-se pentru cum reacţionase, din moment ce hotărâse că nu poate avea încredere în el. O vom face, iubito, şopti el, atingându-i cu buzele colţul gurii. Tot ceea ce trebuie să faci e să crezi.

— Şi dacă îmi lovesc de trei ori călcâiele, mă trezesc înapoi în Kansas? reuşi ea să îngâne, fără ca sarcasmul să reuşească să acopere tremurul vocii ei, în timp ce emoţiile se învălmăşeau în sufletul ei.

El se retrase încet, iar expresia feţei lui era un amestec de meditaţie şi durere pe care le ascunse repede sub o pereche de ochelari de soare de aviator.

— Nu, dar ai să te trezeşti în Montana, Dorothy, aşa că ar fi mai indicat să te sprijini şi să te bucuri de călătorie. Julia se îndoi că măcar o parte din această, călătorie ar bucura-o. Mai întâi era hotărâtă să se simtă nefericită. Inima îi fusese frântă, visurile spulberate şi ticălosul care făcuse toate acestea o răpea! Avea tot dreptul să fie furioasă. În al doilea rând, nu era deloc doritoare să zboare în orice altceva care nu avea dotările complete ale echipamentului de zbor. Crescând în vastele întinderi ale fermei din Montana, mersese cu multe avioane de mărimea acestuia sau mai mici, dar nu putuse niciodată să-şi înfrângă sentimentul că era aruncată în spaţiu ca o minge de ping-pong. Nu avea niciun motiv să creadcă că de astă dată va fi altfel. De fapt, cu S.T. la comenzi va fi probabil chiar mai rău. Îşi înăbuşi un geamăt

când şi-l imagină rânjind ca un maniac şi rostogolind avionul într-o serie de loopinguri. Imaginea aceasta se şterse când îl văzu punându-şi casca şi potrivind întrerupătoarele şi ecranul de pe tabloul de bord. Concentrarea lui era absolută. Înfăţişarea de cowboy glumeţ fu înlăturată, dezvăluind bărbatul hotărât.

Ea căută câteva semne rămase din băiatul pe care îl ştia, din tânărul care o părăsise, dar nu reuşi să le găsească. Inima îi zvâcni privindu-i linia hotărâtă a bărbiei nerase, ridurile vagi din jurul ochilor şi ale gurii, cuta adâncă de pe frunte, în timp ce el studia aparatele şi vorbea într-un limbaj codificat cu turnul de control. Acesta era un bărbat de care trebuia să ţii seama.

Îşi aminti că amândoi erau acum maturi. Totuşi, trecutul lui plana încă în jurul lor ca o umbră, unindu-i, despărţindu-i, manipulându-i ca pe nişte marionete. Sau numai ea era cea manipulată? Oare lăsa trecutul s-o stăpânească, să-i întunece judecata? Ar fi vrut să răspundă nu, dar când motorul porni şi avionul începu deplasarea zgomotoasă pe pistă, îşi dădu seama că nu putea. Peste câteva minute erau în aer, pământul rămânând în urma lor, în timp ce avionul urca zgomotos spre cer. Julia inspira adânc şi încerca să-şi stăpânească acrobaţiile stomacului, gândindu-se la altceva; începu să privească accesoriile bogate ale interiorului avionului. Nu era unul din avioanele închiriate la sfârşit de săptămână de şcolile de zbor. Scaunele erau îmbrăcate în piele fină de culoare gri; bordul şi uşile păreau a fi din lemn de tek.

— Al cui e avionul? întrebă ea, ridicând vocea pentru a acoperi zgomotul motorului.

— Al unui prieten, spuse S.T. Îi zâmbi în stilul său de pisică Cheshire. Drăguţ din partea lui să mi-l împrumute cu un preaviz aşa de scurt, nu?

— A, da, răspunse sec Julia, blestemându-l pe bărbat şi pe numeroşii lui prieteni. E un adevărat prinţ. Zburară către vest şi apoi spre nord, lăsând repede în urma lor întinderea strălucitoare a metropolei şi trecură Aceste potecile fermelor şi panglicilor şoselelor. În cele din urmă,

S.T. Îşi dădu jos căştile care îi rămaseră în jurul gâtului ca un guler.

— Ţi-e bine, iubito? întrebă el, încercând cu mâna dreaptă să ajungă şi să mângâie umărul Juliei. Muşchii îi erau întăriţi de încordare. Culoarea îi dispăruse din obraji din momentul în care decolaseră. Un sentiment de vinovăţie începu să zgândăre conştiinţa lui S.T. Ştia că ei nu-i plăcea să zboare. Ştia că ei nu-i plăcea să fie bruscată. Dar, la naiba, nu găsise niciun alt mijloc de a-şi transmite mesajul.

Ea îi aruncase o privire îmbufnată.

— Da, mă simt măreţ. Ador să fiu răpită şi să fiu aruncată într-un vagon supradimensionat, cu aripi.

— Ar ajuta la ceva dacă ţi-aş spune că te iubesc? întrebă el încet.

— M-ar ajuta dacă m-ai duce acasă.

— Chiar asta fac.

— Ştii că urăsc Montana, spuse ea arţăgoasă.

— Urăşti traiul cu unchiul şi mătuşa ta, clarifică S.T. lucrurile. Urăşti să fii spectator. Urăşti faptul că tatăl tău era în cealaltă parte a lumii. N-ai urât niciodată Montana. Îmi amintesc felul în care priveai munţii, felul în care stăteai întinsă în braţele mele ascultând vântul prin iarbă, felul în care ochii tăi se înseninau când priveam elanii care veneau să se adape. Aceasta e Montana: cerul, munţii, viaţa sălbatică. N-ai urât niciodată asta.

— Le-am urât când ai plecat, admise Julia cu o voce scăzută. Îşi amintea mult prea bine cum fusese după ce el plecase la colegiu. Fusese chiar mai rău decât sentimentul anterior de abandonare, deoarece toate lucrurile în care găsise consolare erau pline de amintiri cu S.T., iar S.T. nu mai era acolo să le împărtăşească împreună.

— De data asta nu voi mai pleca, draga mea, promise el.

— Era cât pe ce să te cred noaptea trecută. Acum…

— Acum eşti gata să crezi ceea ce ziarul nici măcar nu poate confirma, spuse el înfierbântat. Sprâncenele lui se uniră într-o căutătură fioroasă. De ce faci asta.

Julia? De ce vrei să crezi doar ce e mai rău despre mine? Şi nu-mi mai spune prostia aceea despre trecutul meu. Ştii al dracului de bine că nu mai sunt acelaşi bărbat care a fugit de tine cândva. Ea se uită la el, fără a-i putea zări ochii, dincolo de lentilele oglindă ale ochelarilor lui de soare, dar sentimentul că privirile lui erau la fel de pătrunzătoare fu acelaşi. Bărbia îi era parcă tăiată în granit.

Intensitatea privirii lui era aproape înspăimântătoare.

— Mă iubeşti, declară el cu o voce răguşită aplecându-se peste spaţiul îngust dintre ei. Spune-o. Îşi strecură degetele în părul ei şi-i mângâie ceafa. Spune-o, Julia.

— Te… te iubesc, îngână ea blestemându-se, în timp ce lacrimi de frustrare, teamă şi slăbiciune îi răsăriră în ochi asemeni picăturilor de rouă. Masca împietrită a lui S.T. căzu şi el o strânse cu o mână care nu era deloc uşoară.

— Îmi pare rău, iubito, şopti el răguşit. O sărută pe obraz. Un fior îi străbătu corpul.

Îmi pare rău că te-am speriat. Doresc atât de mult ca noi să ne clădim împreună viitorul. Doresc atât de mult ca tu să crezi în mine… în noi.

Julia îl privi cum stătea rezemat, cu ochelarii de soare ridicaţi pe creştetul capului, ciupindu-şi uşor cu degetul mare şi cu arătătorul marginea nasului. Arăta obosit şi stresat. În mod evident nu avusese timp să se bărbierească înainte de a veni după ea. După cum îi stătea părul, pesemne că nu se ostenise să-şi treacă decât degetele prin el. Cămaşa pe care o purta era una din vechile lui favorite, puţin şifonată de o îmbrăcare anterioară. Arăta vulnerabil şi Julia nu-şi putu împiedica inima să dorească să ajungă până la el.

— Aş vrea să cred şi asta, S.T., spuse ea. Dar dacă o fac îmi va aluneca iar totul de sub picioare… nu cred că voi putea supravieţui. Ea privi pe fereastră spre pustietatea cerului, frecându-şi mâinile pentru a-şi potoli fiorul ce-i

străbătu subit braţele goale. Îmi ceri să părăsesc totul: prieteni, o slujbă care-mi place, casa pe care mi-am făcut-o pentru mine însămi…

— Cuibul tău sigur, răspunse el. Coconul pe care ţi l-ai făcut pentru a te feri să mai fi rănită.

— Şi ce e rău în asta? Luând în considerare faptele aş fi fost de-a dreptul proastă să nu mă protejez, nu-i aşa? Doamne fereşte, mă faci să arăt ca un infirm sentimental.

— N-am spus asta. Dar trebuie să doreşti să rişti ceva pentru dragoste. Altfel cum să ştii dacă e adevărata dragoste? Dacă ai lăsat toate drumurile primejdioase în spate, dacă nu e niciun risc, eşti sigură că nu vei fi rănită. Ce fel de dragoste este asta?

Dragoste sigură, se gândi Julia. *De care cei mai mulţi oameni ar fi bucuroşi să aibă parte*.

— Gândeşte-te. Dacă vei dori să mă iei de mână şi să mergem mâine împreună de nebuni, fără un cuib sigur, fără alte legături cu lumea şi am reuşi să facem lucrul acesta, atunci am şti că ceea ce avem noi în comun e puternic şi special. Este diferenţa dintre a trăi şi a exista doar, Julia. Poţi căuta inelul de argint sau poţi să te mulţumeşti cu un pumn de iarbă. Aş vrea ca noi să găsim inelul împreună.

— L-am mai găsit o dată şi apoi mi-a scăpat printre degete.

El o privi din nou hotărât, cu ochii micşoraţi, cu gura strânsă.

— Te iubesc, Julia. Aş face orice ca să-ţi dovedesc asta, aş risca tot ce am. Totul. Ce vrei să fac? Să-ţi scriu pe cer? Să mă duc să-ţi aduc luna? Ţi-aş dărui-o pe un platou de argint dacă aş şti că te-ar ajuta să mă crezi când îţi spun că tot ceea ce vreau eşti tu şi viaţa pe care o putem trăi împreună.

Momentul rămase suspendat acolo, aşteptând ca ea să spună ceva. Dar apoi trecu şi fereastra acestei şanse se închise pe nesimţite. S.T. se întoarse, punându-şi înapoi ochelarii de soare şi căştile pe urechi. Julia se foi stânjenită pe scaunul ei, cumplit de conştientă de prezenţa

bărbatului de lângă ea. El păru dintr-odată ocupat cu citirea datelor de pe ecran şi cu manevrări, vorbind cu o persoană nevăzută într-un limbaj care Juliei îi suna la fel de străin ca cel de pe Marte.

El ar fi făcut orice pentru ea. Ar fi cumpărat panouri. Ar fi făcut reclame. S-ar fi transformat într-un caraghios. Ar fi fost foarte sincer. Ar fi adus o vacă uriaşă de plastic în curtea ei. Ar fi răpit-o. Dar când ar fi sosit momentul deciziei, n-ar mai fi avut nicio importanţă ceea ce dorea el să facă. N-ar mai fi contat până unde voia el să meargă. Când ar fi sosit momentul deciziei, totul ţinea de ea. Şi-ar fi putut tăia craca de sub picioare ca să-i dea o şansă dragostei lui sau s-ar fi putut agăţa de ceva sigur. Privirea lui preocupată se îndreptă către fereastră. Era un drum lung până la pământ, în sens propriu şi la figurat şi nu exista nimic care să poată opri această cădere.

Aterizară după-amiază târziu, pe o pistă nepavată. Julia n-avea idee unde erau, dar nu era partea din Montana unde crescuseră. Ţinutul era întins, fără copaci, cu acri întregi acoperiţi cu grâne aurii ce se legănau în bătaia vântului. Peisajul era întrerupt doar de un hangar pentru avioane; decolorat, vechi de jumătate de secol sau mai bine şi o casă veche, albă şi dezolantă, care părea acolo deşi mai mult timp.

— Locul aparţine unor prieteni ai mei, spuse S.T. scoţându-şi căştile şi desfăcându-şi centura de siguranţă. Le-am spus că vom rămâne peste noapte aici şi vom pleca mâine la fermă. Julia nu comentă. Şi oricum, S.T. nici nu aştepta un comentariu. Îşi făcu loc către spatele avionului şi-l eliberă pe Bingo din coş. Julia privi pe fereastră cum câinele fugea în sus şi în jos pe pistă, întinzându-şi labele mari, cu urechile lipite de cap, cu limba ieşindu-i din gură, extaziat că este liber.

O femeiuşcă blondă ieşi din hangar, îmbrăcată cu nişte blugi largi şi un tricou de culoarea omletei. Îşi umbri ochii cu o mână şi flutură în semn de salut o cârpă roşie, cu un zâmbet strălucitor care-i lumină trăsăturile. Bingo o luă drept către ea, aproape dărâmând-o cu entuziasmul lui.

Un bărbat îndesat, cu o claie de păr castaniu, ieşi râzând din umbra hangarului, gonind câinele cu o cască jerpelită de baseball. Faţa lui era un joc de trăsături luminoase şi întunecate: albul ochilor, o fâşie de murdărie, sclipirea albă a dinţilor, o urmă de unsoare. Julia se ridică de pe scaun, îşi luă singurul bagaj pe care-l avea – poşeta – şi coborî din avion, întrebându-se care va fi următoarea aventură.

S.T. Îi prezentă cuplul ca pe „Cap-sec" şi Marni Malone. Julia arcui o sprânceană la primul nume. Marni chicoti.

— L-a trecut chiar şi pe certificatul de căsătorie, îi spuse ea Juliei, accentul ei arătând clar că provenea de undeva din New York sau New Jersey, un loc foarte îndepărtat de acela unde erau acum. L-am subliniat cu o linie groasă.

— Cap-sec a fost centrul meu înaintaş, explică S.T.

— Da, în epoca de piatră, bolborosi uriaşul. Îşi lăsă o mână unsuroasă pe umărul lui S.T. şi-l scuturâ puţin. Începu să întindă mâna dreaptă către Julia, dar Marni i-o intercepta cu o grimasă şi i-o ridică în dreptul ochilor, astfel ca el să vadă în ce stare este. El mormăi şi dădu din umeri, cu ochii verzi sticlindu-i pe faţa murdară când se uită la Julia. Poţi să-mi spui Scottie, dar răspund aproape la orice chemare. Marni îşi roti ochii.

— În special la „masa e servită". Juliei îi plăcu imediat cuplul. Erau calzi şi nostimi şi în mod evident îndrăgostiţi. Scottie le arătă mândru hangarul, care adăpostea două avioane mici, diferite, unul la care lucra el – motorul era desfăcut şi o grămadă de scule zăceau înşirate pe jos, pe o prelată. Îi explică Juliei că dădea câteva lecţii de zbor, făcea câteva reparaţii mecanice, răspândea insecticide peste recoltă, presta câteva servicii de transport, făcea şi câteva demonstraţii de zbor la serbările şi sărbătorile locale.

— Jack – cunoscător a toate meseriile, meşter în niciuna, interveni Marni dând un ghiont şi ciupind mijlocul solid al soţului ei.

— Meşter al tău, mormăi el, atingându-i în joacă mijlocul.

Ea se feri de atingerea lui, amenințându-l cu un deget.

— Ei, ei, ei! Nu bruscaţi doamnele însărcinate!

— Eşti însărcinată? întrebă S.T. cu faţa luminată de plăcere, cuprinzând-o pe Marni în braţe. Asta-i o veste minunată, draga mea!

— Aşa zic şi eu, spuse ea timid, o roşeaţă colorându-i obrajii. Ne-a luat mult timp.

— Ei bine, mormăi S.T., rotindu-şi ochii ca şi Scottie iată cu cine vei avea de-a face, iubito. Scottie făcu o mutră jignită şi cei doi bărbaţi începură o partidă de înghionteli, lovindu-se unul pe altul. Marni dădu din cap şi făcu a lehamite cu mâna înspre ei.

— Haide, Julia. Să mergem înăuntru şi să pregătim masa cât timp ei o fac pe primitivii. Dacă lui Marni i se păru ciudat că Julia nu avea bagaje, totuşi nu o spuse. O conduse pe Julia într-un dormitor însorit de la etajul al doilea al marii case şi-i dădu un teanc de prosoape pufoase şi indicaţii despre cum să coopereze cu instalaţia sanitară, veche de şaizeci de ani. Când Julia termină cu spălatul, găsi întinsă pe pat o cămaşă albastră proaspăt călcată. Deasupra buzunarului avea brodat cu roşu Scottie… Era mult prea mare pentru ea, dar era curată şi confortabilă.

— Mulţumesc pentru că mi-ai împrumutat-o, spuse ea când o întâlni pe Marni în bucătărie, curăţând legume. Bagajele mele sunt de acum probabil pe plajă în San Diego, savurând o mărgărita. Hei, hai să te ajut. Marni împinse către Julia un cuţit şi o grămadă de morcovi. Începură să muncească împreună, ca şi cum făcuseră lucrul acesta de ani de zile.

— Storm ne-a spus că eşti asistentă medicală.

— Da. La secţie de urgentă în Minneapolis.

— Trebuie să fie emoţionant. Eu obişnuiam să leşin la vederea sângelui, dar am venit aici cu Scottie şi am hotărât că lucrul acesta trebuia schimbat repede. Nu exista niciun doctor pe aici prin apropiere. Primul lucru pe

care l-am făcut a fost cursul de tratamente medicale de urgenţă.

— De unde eşti?

— Din Bronx. Departe de casă, nu? Ea dădu din cap, apoi îşi îndepărtă şuviţele cu antebraţul, de-abia întrerupându-şi ritmul lucrului. Lucram în domeniul relaţiilor publice pentru o mare companie de echipament sportiv când l-am cunoscut pe Scottie. Juca pentru Giants atunci – mă rog, stând pe banca de rezerve – şi m-am îndrăgostit fulgerător. Apoi el mi-a spus că a terminat-o cu fotbalul şi că se mută în Montana, pentru a fi pilot, îşi ridică ochii şi râse uşor. O, Doamne, Montana! Mă cam aşteptam să fiu călcată în picioare de un taur, sau mâncată de un urs sau ceva de genul ăsta atunci când am venit aici.

— Dar îţi place aici, spuse Julia liniştită.

— Ei, câtă vreme sunt cu Scottie nu-mi pasă nici dacă trăiesc pe lună.

Tăiară în linişte un timp, apoi Marni strânse legumele şi le îndesă într-o oală cu apă de pe maşina de gătit. Julia se lăsă să alunece pe un taburet lângă masă şi-şi legănă mâinile între genunchi în timp ce o privea pe Marni şi se gândea la ea însăşi şi la S.T. Marni o privi apreciativ dintr-o parte în timp ce amesteca într-o cratiţă cu fidea care fierbea.

— Storm vrea să ne dea ca exemplu, nu-i aşa? Gura i se strânse într-un zâmbet strâmb şi dădu din cap. Bărbaţii. Mă omoară. Se cred atât de deştepţi.

— Ai de gând să-mi prezinţi faţada de vânzare a lui Storm Dalton? întrebă Julia.

Marni ridică din umeri.

— Ce? Eu? Ei, dacă îl iubeşti, îl iubeşti. Nu pot hotărî eu în locul tău. Numai inima ta ştie cu certitudine. Închise un buton de la maşina de gătit şi-şi şterse mâinile cu un prosop, apoi zâmbi timid către Julia. Dar el este un tip grozav.

Toţi patru petrecură cea mai mare parte a serii în bucătărie, la masa mare, mâncând şi vorbind, S.T. şi Scottie întrecându-se în a depăna amintiri sălbatice despre

zilele meciurilor jucate împreună, în cele din urmă se retraseră în sufragerie, unde se uitară la casetele înregistrate cu zborurile demonstrative ale lui Scottie, făcând acrobaţii sau fluturând reclame pe fâşiile de cer albastru.

La ora zece Marni, cu corpul dezvăluind primele semne ale sarcinii, adormi sprijinindu-se de umărul musculos al soţului ei. Scottie le ură încet noapte bună Juliei şi lui S.T. şi-şi duse soţia în dormitor. S.T. se uită la ei cum se îndepărtau, apoi se întoarse spre Julia cu o privire atât de tandră, încât ea nu-i rezistă.

— Sunt fericiţi, spuse el simplu.

Julia părea să-i atragă atenţia că erau doi oameni complet diferiţi, în circumstanţe complet diferite, dar nu o făcu. Faptul că S.T. O adusese aici însemna mult prea mult. Dintre toate gesturile lui măreţe, pesemne că acesta însemna cel mai mult pentru că el încerca să-i spună că ei ar putea fi fericiţi cu o viaţă simplă. O parte din ea dorea să creadă această idee şi să se agaţe de ea şi altă parte din ea se agăţa de titlul acela din ziar despre o slujbă plină de călătorii, strălucire şi bani.

Nopţile erau lungi şi liniştite în Montana. Nu era nimic strălucitor în a munci la fermă. Urcară în camera lor în tăcere. Julia îşi scoase blugii şi-i aşeză pe un scaun. Îşi trase bucata de nailon din păr şi se apucă de treabă, separându-şi şuviţele şi uitându-se în oglinda de la şifonier. S.T. veni în spatele ei, cu cămaşa desfăcută, cu poate scoase afară, cu nasturele de la blugi descheiat.

— Încă mai eşti supărată pe mine pentru că te-am răpit? întrebă el delicat, cu ochii în ochii ei din oglindă.

— Este un delict federal, îi reaminti Julia cu o privire timidă. S.T. zâmbi larg şi dădu din umeri.

— Un bărbat trebuie să facă ceea ce trebuie să facă un bărbat.

— Crezul de cowboy. Julia băgă pieptenele într-o altă porţiune a părului ei lung şi des, cu o expresie gânditoare. Îmi plac prietenii tăi.

— Mă bucur. Marea întrebare e dacă mă placi pe

mine?

— Uneori mai mult decât pe alţii.

— Cred că va trebui să iau ceea ce pot şi să mă străduiesc pentru restul. El îi ridică părul şi o sărută uşurel pe ceafă. Îşi trecu mâinile pe sub braţele ei, şi-i cuprinse sânii prin materialul subţire al cămăşii vechi.

Julia îşi lăsă capul pe umărul lui şi savura fiorul cald care o străbătu la atingerea lui. Dragostea şi teama se împletiră înăuntrul ei, strângându-i inima.

S.T. se trase mai aproape apăsându-i mijlocul cu umflătura dură a masculinităţii sale întărite, cu podul unei palme presându-i uşor pântecele şi apărându-i şi acel gol dinăuntrul ei, care tânjea să fie umplut. Răsuflarea lui deveni mai grea, amestecându-i şuviţele de păr de pe ceafă. Mângâierea mâinii lui deveni tot mai insistentă pe sân. Julia se smulse din strânsoarea lui şi se îndepărtă un pas, cu capul în jos, cu părul căzându-i ca o perdea pe partea stângă a feţei.

— Nu în seara asta, S.T., murmură ea. Trebuie să mă gândesc.

S.T. se încruntă în timp ce se îndreptă spre ea şi o îmbrăţişa din nou.

— Gândeşti prea mult, murmură el cu o voce răguşită şi joasă. Îi îndepărtă uşor cu degetele o şuviţă roşcată de pe tâmplă. Privirea lui, adâncă şi albastră, o prinse pe a ei şi o susţinu. În seara aceasta trebuie să simţi. Doar să simţi, Julia, cât de bine este totul între noi. Cât de mult te iubesc. Îi ridică mâna între ei şi o apăsă pe pieptul lui, aşa cum făcuse în prima zi când revenise în viaţa ei. Simte-mi inima. Bate pentru tine, iubito, şopti el. Doar pentru tine. Nimeni altcineva, pentru nimic altceva. Doar pentru tine.

Ea se uită în sus la el, cu ochii mari şi S.T. Îşi apleca gura către a ei, înainte să-i poată citi nesiguranţa. În noaptea aceasta şi el avea nevoie să simtă. Avea nevoie s-o simtă pe Julia lângă el şi împrejurul lui, mângâindu-l cu căldura ei mătăsoasă.

Se simţea ca şi cum se agăţase de ultimul fir de pai şi acum îi aluneca printre degete. Răpirea ei fusese acţiunea

unui om disperat şi în astă seară acea disperare îi stătea pe inimă ca o piatră colţuroasă. Dar dacă pur şi simplu ea nu-l iubea îndeajuns? Dar dacă ea ar alege siguranţa în ciuda riscului? Ar fi putut să o ducă înapoi în Minneapolis, să renunţe la ideea cu ferma, dar atunci n-ar fi ştiut niciodată dacă ea avea încredere deplină în el şi el ştia în adâncul inimii sale că ea trebuie să fie pe deplin a lui. Nu se puteau mulţumi cu mai puţin când ar putea avea totul. Îi îndepărtă cămaşa de pe umeri şi o lăsă să cadă pe podea, apoi ea făcu acelaşi lucru cu cămaşa lui. Peste câteva minute erau dezbrăcaţi şi întinşi pe patul de fier, cu trupurile mişcându-se într-un dans ritual la fel de vechi ca timpul. Oricât de tare ar fi dorit-o, S.T. se sili să o ia încetişor, să dezmierde fiecare bucăţică a ei, să-i iubească cu mâinile şi gura fiece părticică. Savura gustul dulce al trupului ei de femeie, desfătându-se cu sunetele mângâietoare şi sălbatice pe care le scotea ea în timp ce-şi arcuia şoldurile pentru a i se dărui în totalitate. El o aduse pe culmea împlinirii şi o ţinu acolo până când ea îi şopti, tremurat şi frânt, numele. Apoi i se alătură, îşi uni trupul cu al ei, se uni cu ea până pe culmile extazului şi dincolo de ele.

După ce se terminase totul şi o ţinea în braţe în timp ce ea dormea, se gândi la ziua de mâine şi la zilele ce vor urma, la viitorul care i se întindea înainte ca o şosea lungă şi prăfuită. Julia trebuia să rămână cu el. Trebuia să o convingă. Ea era iubirea vieţii lui. Îşi aparţineau unul altuia din ziua aceea, lângă lac, când el fugise pe calul lui şi o găsise plângând.

Privi pe fereastră la luna uriaşă, care părea atât de aproape încât putea să o atingă. Ţi-aş dărui-o pe o tavă de argint dacă te-ar face să crezi în mine… i-ar fi dăruit orice, tot ceea ce avea, tot ceea ce era. Dar nu-i putea dărui înapoi încrederea în el. Nu putea decât să încerce să o cucerească iar. Să învingă.

Dedicase cea mai mare parte a vieţii lui acestei cauze. O vreme, victoria venise cu uşurinţă, dar apoi trebuise să lupte pentru a învinge. Va învinge de data

aceasta pentru că trebuia să o facă. Inima lui depindea de asta… şi la fel şi a Juliei. Va învinge în această bătălie pentru dragoste, îşi promise el în tăcere şi o sărută pe Julia pe păr. Va învinge sau va muri încercând

CAPITOLUL 11

Julia se trezi singură. Privi la aşternuturile mototolite în care S.T. stătuse întins lângă ea şi puse palma pe cearşaf. Era rece. Catifeaua cenuşie, densă, a cerului de dincolo de fereastră îi spunea că era devreme. Se sculă încet, împingând pernele la spate şi trăgându-şi cearşaful până sus, în jurul umerilor.

Îi lipsea. Îi era dor să aibă trupul lui mare lângă ea, ocupând patul. Îi era dor să-i simtă picioarele păroase îngemănate cu cele fine ale ei, îi era dor să-i vadă faţa pe pernă, lângă a ei. Voise să se trezească în strânsoarea şi căldura braţelor lui şi el să facă încet şi dulce dragoste cu ea. Aşa era când totul era bine. Aşa era când ea se simţea în siguranţă. Când S.T. O îmbrăţişa simţea că tot ceea ce aveau în comun va dura cu certitudine pentru totdeauna şi nimic nu-i va despărţi. Stând aici singură în pat, i se păru uşor să lase vechile temeri să iasă la iveală din nou. Privi pe fereastră, dar nu văzu decât cerul din Montana şi câmpurile cu grâne şi avu sentimentul că este ultimul om care mai rămăsese pe pământ.

Ce urma să facă? Să-şi asculte inima şi să rişte totul sau să-şi asculte creierul şi să se întoarcă acasă în Minneapolis? într-o lume perfectă, ea n-ar fi trebuit să facă această alegere. Ea şi S.T. erau părţi ale aceluiaşi suflet, făcuţi unul pentru altul în orice situaţie. Dar nu exista un asemenea lucru, cum ar fi o lume perfectă sau oameni perfecţi, ci doar vise perfecte. Visase că-l iubeşte pe S.T. Dalton, că împarte cu el o casă, că-şi clădeşte o familie împreună cu el. Să îndrăznească ea oare să acorde acestui vis şansa de a se îndeplini, când cea mai mare teamă a ei era că acel vis moare iarăşi?

Zgomotul unui motor de avion îi întrerupse Juliei gândurile. La început îndepărtat, i se infiltra doar la marginile conştiinţei, ca o mască bâzâind într-un colţ

îndepărtat al camerei. Dar el deveni mai puternic, se intensifică, avionul năpustindu-se în cele din urmă în jos, peste casă, ca o uriaşă pasăre de pradă.

Înşfăcând cămaşa de împrumut de lângă pat, Julia sări şi merse la fereastră.

Avionul roşu de acrobaţie a lui Scottie vira în sus şi apoi spre nord, întorcându-se pentru o nouă trecere peste casă.

— Îi omor pe amândoi cu mâinile goale, spuse Marni din uşă. Julia se întoarse şi-şi muşcă buza văzând înfăţişarea gazdei sale. Marni îşi ţinea o mână pe cap, cealaltă odihnindu-se precaută pe stomac. Ochii îi erau încercănaţi, buzele strânse, iar pielea îi era de un alb păstos.

— Greţurile de dimineaţă? îndrăzni Julia. Marni mormăi.

— E iadul de pe lume. Lasă-mă să fiu prima care-ţi spune. Totul îţi face rău. Să te mişti îţi face mai rău. Zgomotul face mai rău. Avioanele astea care-mi trec peste cap la ora şase dimineaţa îmi fac şi mai rău. Oare, totuşi, ce fac acolo?

Reeditează Pearl Harbour?

— Nu ştiu sigur, spuse Julia uitându-se iarăşi pe fereastră. Avionul dispăruse din vedere, dar motorul mai bâzâia încă. Tocmai mergeam afară ca să văd. Vii şi tu?

— Du-te tu, zise Marni cu o grimasă. Voi veni şi eu de îndată ce voi aduce omagiul tronului de porţelan. Spunând aceasta se întoarse şi se grăbi pe hol. Julia o privi cum se îndepărta, simţind un amestec stupid de milă şi furie. Frate, iată unde o puteau aduce pe o femeie nebuniile lui Storm Dalton. Se simţea geloasă şi cineva care era atât de bolnav în acel moment. Scuturându-şi capul de mânie, ea se grăbi să se îmbrace, trăgându-şi chiloţii şi intrând în blugi, în vreme ce avionul bâzâi pe deasupra. Făcuse încă o trecere peste casă şi se îndepărtă când ea ajunse pe gazonul din faţa casei. Scottie stătea în mijlocul curţii, cu mâinile în şolduri şi cu un zâmbet mare pe faţa sa lată.

— Ei, ce crezi?

— Cred că tu şi domnul Dalton veţi fi chiar acum scopul a două omucideri, spuse Julia sec. Marni nu e deloc încântată de această deşteptare. Faţa lui Scottie căpătă o expresie nefericită, aproape comică şi el privi îngrijorat spre casa mare.

— La naiba. Am trezit-o pe Marni? Credeam că va putea dormi cu toate astea.

Julia îşi roti ochii în timp ce se cuprinse cu braţele pentru a se apăra de frigul dimineţii.

— Sigur, imaginează-ţi. Zgomotul avionului e la fel cu bâzâitul unui fierăstrău, amplificat cam de nouă sute de ori. Oricum, ce face acolo sus?

Alt zâmbet îşi făcu loc pe faţa lui Scottie şi el îşi ridică un braţ către cer.

— Te cere în căsătorie!

Julia rămase cu gura căscată când se uită în sus, spre cer. De coada micului avion roşu flutura o banderolă lată pe care scria cu litere uriaşe de tipar: *Julia, fii a mea*.

— Ei, nu-i romantic? spuse Marni, trăgându-şi pe ea un vechi pulover în timp ce li se alătura pe gazon. Îşi lăsă capul pe spate şi se uită la avionul care se rotea.

Imediat culoarea îi dispăru de pe faţă.

— Doamne, este tare dulce. Scuzaţi-mă cât merg să deversez.

Scottie se întoarse cu ea în casă agitându-se în jurul ei la fiecare pas ca o cloşcă uriaşă. Julia privi dinspre cuplu înspre cer, curenţii calzi fermecând-o pe dinăuntru în timp ce se uita la S.T. care întoarse graţios avionul.

Era dulce şi romantic şi puţin trăsnit. Încă un gest măreţ în încercarea de a-i cuceri inima. Cum ar fi putut să-i reziste unui bărbat care îşi scria dragostea pentru ea pe cer, într-un loc unde aproape nimeni altcineva nu ar putea vedea?

N-o făcea să impresioneze un grup de reporteri.

N-o făcea ca să-i impresioneze pe Scottie sau Marni. O făcea pentru ea.

Tot ceea ce fac, fac pentru tine, iubito.

Aduse avionul chiar deasupra ei, zburând jos şi îi

făcu din mână în timp ce se îndepărta, rânjindu-i ca o pisică ce a prins canarul. Julia îi făcu la rândul ei din mână, încercând să se încrunte, dar nu reuşi să-şi stăpânească zâmbetul. El mişcă aripile avionului ca să-i arate că o văzuse, apoi se ridică într-o altă întoarcere mare. *Te iubesc, Julia. Aş face orice să-ţi dovedesc aceasta, aş risca tot ceea ce am.* Tot ceea ce risca ea cu adevărat era propria-i inimă. Putea să-şi găsească o slujbă nouă, să-şi facă prieteni noi, să locuiască oriunde. Dar n-ar fi găsit niciodată un alt bărbat care să-i înduioşeze sufletul aşa cum o făcea acesta. Îşi aparţinuseră unul altuia tot timpul. Tot ceea ce avea ea de făcut era să dovedească încă o dată că poate găsi împreună cu el acel inel.

El se întoarse cu avionul, zburând nu mai sus de un metru şi jumătate de sol când trecu de hangar. Cu o mişcare rapidă, avionul se roti şi trecu peste casă în sus şi în jos. Inima Juliei îi zvâcni. Simţi cum fiecare celulă roşie a sângelui i se transformă în cenuşă.

— Ei, ce ai de gând să spui? întrebă Scottie timid când se întoarse să stea lângă ea.

— Înainte sau după ce-i sucesc gâtul pentru că m-a speriat de moarte? zise ea, încercând să-şi ascundă tremurul vocii în sarcasm. Scottie îi spulberă îngrijorarea.

— Asta nu-i nimic. Storm e un pilot clasa întâi. La naiba, el m-a învăţat şmecheria asta. Juliei nu-i păsa. Îşi ţinu răsuflarea până ce S.T. Îşi întoarse la loc avionul, dintr-odată atât de furioasă pe el că făcea ceva atât de prostesc doar pentru a-i atrage ei atenţia. De ce nu ar fi putut să o ceară de soţie ca orice bărbat normal, după o cină liniştită într-un restaurant plăcut?

Pentru că atunci nu ar fi fost S.T. Pentru că el vedea în risc un mod de a-şi arăta dragostea. Pentru că-i plăcea s-o înfurie. Probabil că încă va mai face acest lucru când vor fi bătrâni şi fără dinţi, ridicându-i presiunea sângelui la nivele periculoase până când cei care aveau grijă de ei l-ar ameninţa că-i separă în aripi diferite ale clădirii. Ea dădu din cap, un zâmbet timid ridicându-i colţul gurii în timp ce privea avionul roşu urcând şi coborând încă o dată.

Soarele răsărea deasupra orizontului estic, dând cerului Montanei nuanţe fabuloase de roz şi portocaliu, deasupra nesfârşitelor lanuri de grâne. Julia îşi strânse cu o mână părul răvăşit de vânt, iar cu cealaltă îşi umbri ochii în timp ce privea avionul într-o curbură graţioasă.

— Am de gând să spun da! ţipă ea, inima săltându-i în sus împreună cu avionul, hotărându-se să renunţe la siguranţa ei şi să se implice într-un angajament, alăturându-i-se lui S.T. pe frânghia suspendată. După care motorul tuşi şi muri.

Juliei îi trebui o secundă să-şi dea seama că ceva nu-i în regulă. Apoi absenţa sunetului o izbi în urechi ca şi când ar fi surzit brusc. Făcu un pas înainte simţindu-se vag năucită. Motorul avionului mai dădu un ultim rateu şi Julia răsuflă odată cu el, uşurarea inundând-o într-un curent care se termină tot atât de abrupt, lăsând vârtejuri fumegânde în urma sa, în timp ce avionul lăsa să-i iasă din bot un nor gros de fum negru.

— Nu, murmură ea înaintând împleticit. Nu. Nu. Nu!

Ea alerga, cu picioarele moi, cu trupul aplecat înainte, cu mintea detaşată de trup, ca şi cum erau două entităţi diferite. Privirea îi ajunse repede la avionul care cădea din cer cu o mişcare uşoară. Timpul deveni ciudat de elastic şi Julia se gândi pentru o clipă că ar putea ajunge înainte ca avionul să atingă pământul, dar nu se întâmplă aşa. Nu auzi izbitura, ci doar zgomotul inimii sale în urechi, dar înregistra fiecare detaliu: vârful aripii drepte afundându-se în lanul de grâu, aripa frângându-se ca o bucată de carton, botul urmându-i imediat, fuselajul făcând o tumbă şi apoi altele, fum şi praf ridicându-se dintre sfărâmături, luminate de zorii care apăreau. Julia se aruncă înspre el, cu braţele înotând prin tulpinile de grâu.

Scottie o ajunse din urmă şi o depăşi, luându-i-o mult înainte. El smulse uşa avionului pe când ea ajunse la rămăşiţe. Nu o privi, ci îşi continuă treaba, înjurând tot timpul fulgerul, scandând blestemele ca pe o rugăciune, în timp ce mirosul înecător de gazolină, metal încins şi grâu carbonizat se ridica în aer. Julia stătu deoparte şi se uită

cum muncea el, doar parţial conştientă că hohotea. Apoi uşa se deschise şi Scottie îl târî pe S.T. către ea pe când limbi de flăcări portocalii se ridicau în spatele lor.

În toţi aceşti ani cât lucrase ca asistentă la chirurgie, Julia nu fusese în situaţia de a sta în salonul de aşteptare al sălii de urgenţă, fără a face nimic. Părea cu totul nefiresc. Ar fi trebuit să fie acolo în sală, să ajute. Îşi dorea să fi putut. Munca îi puse stăpânire pe creier şi-i înlătură emoţiile. Exista o logică şi o ordine a primului ajutor. Dar nu exista nicio logică în a sta în sala de aşteptare, înspăimântată şi vinovată.

Te iubesc, Julia. Aş face orice să-ţi dovedesc asta, aş risca tot ce am. Totul… Te iubesc, Julia. Ce vrei să fac, să-ţi scriu pe cer?

Ea închise ochii de durere când îşi aminti cuvintele lui S.T. şi imediat avu în faţa ochilor imaginea feţei lui, durerea din ochii săi albaştri, încăpăţânarea bărbiei lui când o privea din carlinga avionului. Ar fi dat orice să întoarcă acea clipă. Timpul încremenise între ei, aşteptând ca ea să răspundă ceva. Tot ceea ce trebuia să facă era să-i spună, că-l iubeşte şi că doreşte să acorde o şansă acelei iubiri. Dar ea lăsase clipa să treacă. Cramponându-se de vechile ei temeri, ea irosise acea şansă, iar S.T. se simţise obligat să meargă să i-o dovedească. Acum el era în spital luptând pentru viaţă. Şi tot ceea ce putea ea să facă era să stea şi să-şi frângă mâinile. Mâinile care fuseseră acoperite de sângele lui S.T. Iniţial simţise un suflu de teroare şi panică la vederea stării în care Scottie îl scosese din avion, dar şi le înfrână pe amândouă şi începu să acţioneze febril pentru a opri sângerarea şi a preveni şocul, dându-i tot ajutorul de care era în stare. Marni o ajutase, având antrenament de la cursurile de prim-ajutor, învingând greţurile de dimineaţă.

Scottie ceruse prin radio un elicopter de salvare de la cel mai apropiat spital şi personalul elicopterului îi permisese Juliei să vină cu ei la spital.

Întreaga întâmplare – accidentul, aşteptarea elicopterului, zborul la spital – duraseră aproximativ o oră

sau o oră şi jumătate. Păruseră zile. Şi fiecare minut în care aştepta răspunsul doctorului părea o zi în plus, pentru a-i accentua vinovăţia, o zi în plus pentru regrete.

Îl iubise dintotdeauna. Acesta era singurul lucru care conta cu adevărat. De ce nu înţelesese asta mai devreme? Risipiseră destul timp fugind unul de altul şi de dragostea care le legase inimile cu ani în urmă. Viaţa era prea nesigură pentru a cere garanţii sau pentru a aştepta condiţiile ideale. Ceea ce aveau ea şi S.T. era atât de rar. Mulţi oameni au căutat toată viaţa fără a găsi felul acesta de dragoste.

Îl avusese în palmă şi îl lăsase să-i scape printre degete pentru că-i fusese teamă că-l va pierde.

— Va fi bine, murmură Marni îndesându-i Juliei în mână o ceaşcă de cafea. Strânse în mână propria sa ceaşcă şi se aşează pe un scaun cubic, cu o husă de aceeaşi culoare ca şi covorul cenuşiu de pe jos.

— Va fi bine, mormăi Scottie, mişcându-se neobosit încoace şi-ncolo în lungimea camerei. Julia îl privi cum se mişca. Vorbea mai mult cu sine însuşi decât cu cineva anume, încercând să se autoconvingă. Îi va spune în fiecare zi că-l iubeşte, se va mărita cu el, va merge oriunde cu el, îi va dărui suficienţi copii pentru a-şi face propria echipă de fotbal. Uşile de la sala de urgenţă se deschiseră şi un bărbat cu o faţă împietrită, îmbrăcat în costumul verde de la chirurgie, păşi afară, scoţându-şi boneta şi trecându-şi mâna prin părul negru-tăciune. Avea un aer clar de oboseală, dar autoritatea încă-i strălucea în luminile ochilor negri şi în felul în care-şi ţinea umerii largi. Julia se ridică în picioare instantaneu, mişcându-se spre el.

— Tu eşti Julia? întrebă el. Strângerea lui de mână ar fi putut sfărâma şi nuci. Eu sunt doctorul Eagle. Julia nu spuse nimic. De-abia se uita la faţa lui tăiată în granit şi aştepta. El dădu din cap aproape imperceptibil. Ceva din privirea lui o linişti şi ea simţi încordarea părăsindu-i trupul.

— Domnul Dalton al dumitale e un bărbat norocos,

spuse el liniştit. Mulţumită ţie, mi s-a spus. Îi zâmbi strâmb, fapt care îi umaniza mult înfăţişarea dură.

Căsătoreşte-te cu el şi rămâi în Montana, domnişoară McCarver. Avem nevoie de asistente la chirurgie aşa ca dumneata. Julia trecu peste compliment şi peste oferta de lucru.

— Pot să-l văd?

— Un minut. Întins liniştit pe un pat în sala de reanimare, S.T. păruse că a dat o bătălie cu un urs grizzly şi o pierduse. Avea arsuri şi zgârieturi pe faţă. Piciorul drept îi era în grips. Avea un bandaj de un alb imaculat pe cap, ca o banderolă.

Monitoarele de lângă pat fuseseră lucruri obişnuite pentru Julia, dar acum, când cineva pe care-l iubea era conectat la ele, arătau ciudat şi ameninţător. Privirea ei se fixă pe faţa rănită a lui S.T. şi îi luă mâna între palme, cu degetul mare mângâindu-i inelul ieftin de argint de pe degetul mic. El deschise un ochi şi se uită cu atenţie la faţa ei.

— Bună, şopti ea cu lacrimi de nestăpânită bucurie, uşurare, vinovăţie şi teamă înnodându-i-se în gât şi strecurându-i-se apoi în gene. Eşti o priveliştе dureroasă pentru ochi, cowboy.

— Probabil o priveliştе pentru a îndurera ochii, murmură el cu voce seacă şi răguşită, subţire ca a unei stafii. Am risipit-o din nou, nu-i aşa, Legs?

Julia dădu din cap, strângându-şi nerăbdătoare o şuviţă de păr care-i alunecase pe obraz.

— Nu. De data asta eu am risipit-o. Voi rezolva lucrurile pentru tine. Promit.

— Cu mâna pe inimă? întrebă el, colţul gurii schiţând o urmă din ceea ce fusese zâmbetul lui faimos. Julia se aplecă peste el şi-i trasă un X pe stern.

— Tu eşti inima mea, şopti ea, atingându-i obrazul cu buzele. Te iubesc.

Ea ar fi vrut să audă şi de pe buzele lui aceste cuvinte care s-o reînvie, care s-o ierte, dar când se trase înapoi ochii lui erau închişi şi el căzu într-un somn

provocat de pastile. Doctorul Eagle îi aşează o mână pe umăr şi o îndepărtă uşurel de pat.

— Îi poţi spune mai târziu.

— Aşa voi face, spuse Julia hotărâtă, iar mintea deja i-o luase razna pentru a făuri un plan. Poţi să pariezi că o voi face.

S.T. deschise un ochi şi spionă prin deschizătură în căutarea asistentei Roata Dinţată, loc de fier. Matroana cu faţa severă şi silueta sa hipodermică nu se zărea în apropiere. Camera lui era goală, întunecată şi rece, cu storurile trase pentru ca soarele să nu pătrundă. Nu era nici urmă de Julia. Îşi aducea vag aminte că se aplecase deasupra lui, cu ochii în lacrimi, dar nu era sigur dacă fusese realitate sau imaginaţie şi n-avea nicio idee când o fi văzut-o. Timpul fusese complet distorsionat, dilatându-se şi contractându-se la nimereală, astfel încât nu ştia dacă au trecut minute sau ore sau zile.

Ştia doar că intrase şi ieşise din somn de câteva ori, mintea sa întrebându-se pentru sine ce e real şi ce e ficţiune.

Acum era deplin conştient şi un sentiment presant îl străbătu. Julia. Trebuia s-o vadă. Avea sentimentul ciudat că această ultimă ispravă o făcuse să plece de-a binelea. El şi blestematele sale de gesturi măreţe. Acesta fusese cât pe ce să-l omoare. Asta urma să-i aducă tot felul de puncte negre în faţa Juliei, care deja se temea că va fi părăsită. Ar fi fost al dracului de norocos dacă ea nu s-ar fi urcat deja într-un avion către Minneapolis.

Îşi descoperi o mulţime de răni când încercă să se ridice. Un picior rupt, coaste rupte, contuzii minore. Nimic din cele care nu i se mai întâmplaseră, doar că nu i se întâmplaseră toate odată. *La naiba*, se gândi el, lăsându-se cu uşurare înapoi pe perne, simţindu-se la fel de neajutorat ca un pui, iar asta avea să complice modul de a cuceri o doamnă. Uşa de la cameră se deschise şi el îşi îndreptă capul spre ea, regretând instantaneu mişcarea. Nu numai că-i provoca o simfonie de tobe în ceafă, dar îi mai şi frânse inima când dădu cu ochii de formele pline ale lui

Scottie. Prietenul lui îi zâmbi apologetic.

— Ştiu că nu sunt tot atât de drăguţ ca Julia, dar îţi aduc veşti bune.

— Ai adus cheile de la temniţă? Trebuie să ies de aici, prietene.

— Vrei să te ajut să evadezi? Glumeşti? Scottie aruncă o privire nervoasă peste umăr, spre uşă. E o asistentă acolo care pare că l-ar doborî la pământ şi pe Perry Frigiderul. S.T. se încruntă, neliniştea urcând în el:

— Trebuie s-o văd pe Julia.

— Asta-i tot? spuse Scottie, ridicându-şi sprâncenele către şuviţele creţe de păr castaniu care-i încadrau fruntea. Ei, la naiba, de ce nu spui aşa? îţi pot aranja asta.

Lăsând recipientul cu hrană de partea cealaltă a mesei, înconjură patul pentru a se apropia de fereastră şi ridică încet storurile. S.T. Îl privea cu o nerăbdare îngrijorată. Afară gazonul de smarald făcea repede loc parcării asfaltate, la marginea căreia soarele de dimineaţă strălucea deasupra unui mic grup de oameni, adunaţi în jurul unui trailer uriaş. Pe acesta era ceva de mărimea unui afiş imens, cu o fotografie mărită din infamul articol din ziarul de duminică *Star Tribune*: El în smoching, Julia în rochia ei, zâmbindu-şi şi privindu-se în ochi în timp ce dansau. Lângă fotografie era ceva scris cu litere de trei metri: Da!

— Mi-am închipuit că a fost rândul meu să fac un gest măreţ, spuse Julia, intrând în cameră. S.T. se întoarse încet şi-şi lipi ochii de ea, de-abia observând că Scottie se strecurase afară închizând uşa după el. Blugii ei decoloraţi îi îmbrăcau picioarele lungi până la o pereche de cizme lustruite. Tricoul mov pe care-l purta era nou, cu siluete de cotaţi urlând la semilună. Părul îi era în starea obişnuită de răvăşeală. Aceste lucruri le observă în cel mai abstract mod, detalii pe care le cataloga pentru a-şi le aminti mai târziu. Privirea i se opri pe faţa ei, pe ochii mari de căprioară care se uitau la el cu un amestec tandru de dragoste şi dor. Această privire îi făcu inima să vibreze de o nouă speranţă. Poate că totuşi nu spulberase şansa.

— Vino aici, îi ordonă el, cu mâna stângă întinsă către ea. Julia se supuse, îngemănându-şi degetele cu ale lui şi se aşeză pe marginea patului.

— Semnul acela înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă?

— Frate, dar ştiu că lipseşte educarea atleţilor în şcoli, spuse Julia, rotindu-şi ochii.

Ultima dată când am auzit despre asta, da însemna da.

S.T. ştiu că ea aştepta o revenire vioaie, dar el era prea nervos pentru a-i face plăcerea. Crezuse că o pierduse; acum ea stătea aici, spunându-i ceva ce dorea foarte mult să audă, şi pentru care aproape că murise. Se întrebă năucit dacă nu delirează. Strânse tare din ochi, încurajându-se, în timp ce aştepta ca imaginea Juliei să se metamorfozeze în cea înfricoşătoare a asistentei loc de fier. Dar asta nu se întâmplă.

— Vei fi a mea? întrebă el încet, căutând să răzbată cu privirea dincolo de ochii ei, în adâncul inimii.

— Întotdeauna am fost. Întotdeauna voi fi, murmură ea. Pentru totdeauna, amin.

O lacrimă singuratică îşi făcu apariţia printre genele ei, apoi se rostogoli şi toată teama şi durerea nespusă pe care le simţise în momentul în care avionul se prăbuşea, năvăliră încă o dată la suprafaţă.

— Mi-a fost atât de teamă că am să te pierd, să te pierd de-a binelea.

— Ah, drace, spuse el strângându-i mâna. O mică prăbuşire cu avionul? Nu scapi tu aşa uşor de mine, iubito.

— Te-aş fi putut pierde cât ai clipi, spuse Julia serioasă. Lucrurile s-au perindat în perspectivă extrem de rapid când am văzut avionul prăbuşindu-se. Credeam că-mi fusese teamă înainte. Nu ştiam ce-i aceea frică până când nu a trebuit să fac faţă faptului că ai putea muri.

— Eu n-aş fi fost prea încântat de această perspectivă, spuse sec S.T. Ultimul lucru pe care un bărbat vrea să-l facă în mijlocul unei cereri în căsătorie este să se prăbuşească şi să ardă. Ochii Juliei fulgerară cu un licăr de

mânie aducându-şi aminte de riscul nebunesc pe care el şi-l asumase.

— Ştii, puteai să mă ceri în căsătorie cu picioarele pe pământ, cowboy căpos şi mai ştii tu cum, cap sec.

— Ce-ai zice de o cerere în căsătorie făcută la orizontală? întrebă el.

— Pune-mă la încercare, îl provocă ea. S.T. dădu uşor din cap încercând să-şi păstreze o faţă neclintită în vreme ce excitarea începea să-i crească.

— Bine. Te măriţi cu mine, Julia? Vrei să fii soţia unui fermier şi să creşti copiii unui fermier undeva, într-un loc îndepărtat? Julia îl privi insistent.

— Vreau dacă tu vei fi fermierul.

— Nu te mai temi că te voi părăsi pentru ceva mai bun? Ea dădu din cap, cu ochii încă în ai lui.

— Nimic nu e mai bun decât ceea ce este între noi. Mi-am plănuit să-ţi amintesc asta în fiecare zi până la sfârşitul vieţii. S.T. îi dărui faimosul său rânjet, efectul său diavolesc fiind oarecum îmblânzit de sclipirea umedă din ochii săi.

— E o promisiune, Legs? Julia îi zâmbi tandru şi îşi ridică mâna pentru a trasa un X pe pieptul lui.

— Cu mâna pe inimă.

EPILOG

Cerul era de un albastru care părea că fusese luat dintr-o ceaşcă de cobalt, frumoasă şi delicată. Julia stătea întinsă în iarbă, inspirând adânc aroma florilor sălbatice şi a pământului cald, ascultând zgomotul dulce al lacului lovind ţărmul.

Era un mod perfect de a petrece o zi perfectă într-un loc perfect. Totul era în armonie cu lumea sau va fi de îndată ce S.T. i se va alătura.

De-abia îi trecu acest gând prin minte că şi auzi zgomot de copite. Se ridică pe coate şi privi cum el venea călare trecând dealul într-un galop leneş. Stătea pe spatele armăsarului cenuşiu cu uşurinţa unui om născut în şa, cu umerii traşi spre spate, cu capul ridicat. Îi simţi privirea albastră ca un laser, fixând-o cu mult înainte de a-i vedea

ochii de sub borul pălăriei negre Stetson. Dădu intensitate focului care mocnea în ea de câteva zile.

Se aşează şi-şi îndoi graţios picioarele lungi sub ea pe când el îşi opri capul înaintea ei doar cu o schimbare aproape imperceptibilă a centrului de greutate.

— Ce faci aici? întrebă el tărăgănat.

— Orice îmi place, replică ea, cu un zâmbet uşor pe buze.

El îşi dădu pălăria pe ceafă şi se aplecă peste oblâncul şeii, un zâmbet de pisică Cheshire arcuindu-i colţurile gurii.

— Ce-ai zice de ceva care mi-ar plăcea mie? Julia arcui o sprânceană.

— Am promis să o fac şi să o ţin tot aşa, nu?

— Da. Descăleca de pe armăsar şi-l trimise să pască, fără a-şi desprinde ochii de pe Julia. Veni către ea, încă şchiopătând uşor fără niciun alt semn al accidentului care aproape că-i răpusese viaţa. Julia se cutremura încă la gândul că fusese cât pe ce să-l piardă pentru totdeauna, nu pentru o carieră strălucită ci pentru moarte.

El era puntea ei de suflet, inima ei. Nu voia să-şi imagineze viaţa fără el.

— Vino aici, cowboy, spuse ea ridicându-se şi deschizându-şi braţele către el. Acum că eşti al meu, vreau să te ţin tot timpul.

— Mie-mi sună bine, doamnă Dalton, murmură S.T., îmbrăţişând-o strâns. Ea era dragostea lui, viaţa lui, viitorului lui. Fusese întotdeauna. Deşi era doamna S.T. Dalton doar de câteva săptămâni, el nu-şi putea imagina viaţa fără ea, nu-şi putea imagina cum ar dormi fără ea în braţe sau cum s-ar trezi fără ea ghemuită lângă el. O sărută pe tâmplă şi ridică o mână către nasturele de sus al cămăşii pe care ea o scosese din dulapul lui şi o purta.

— Nu aşa repede, şmecherule, spuse ea sec, împingându-l înapoi până ajunse la buzunarul de la piept al cămăşii lui. Ce-i asta?

— Oh, asta. El chicoti când se uită la ilustrata ce înfăţişa un vulcan în erupţie în Hawaii. Doar o veste de la

proaspeţii căsătoriţi.

Întorcând ilustrata, Julia citi cu voce tare: S-a dovedit că totuşi nu e plictisitor! Cu dragoste şi fericire pentru tine şi bărbatul vieţii tale. Doamna Robert Christianson. P.S. Noul Tradiţionalism a înfrânt Deceniul Eului.

Julia nu se putu abţine să nu chicotească. Liz şi Robert căsătoriţi. Focul şi gheaţa.

Impulsiva, impetuoasa Liz şi practicul, pragmaticul Robert. N-ar fi crezut niciodată asta dacă n-ar fi văzut-o cu proprii ochi.

— Ei, ce zici de asta? spuse ea cu un zâmbet.

— Zic că-mi place, răspunse S.T. tărăgănat, întinzându-se iarăşi până la nasturele de sus al cămăşii ei. Privirea lui se înfierbântă şi vocea îi deveni joasă şi aspră.

— Ce zici tu de asta, doamnă Dalton? Trupul Juliei răspunse instantaneu la semnalele lui, fiori fierbinţi străbătând-o asemeni unor panglici fluturânde. Îi aruncă o privire maliţioasă printre gene în timp ce ilustrata îi alunecă printre degete. Îşi înlănţui braţele în jurul gâtului lui şi-l împinse uşurel pe iarbă.

— Ce zic de asta? repetă ea, privind în sus la faţa soţului ei, cu ochii întunecaţi şi încălziţi de dragoste şi strălucirea dorinţei. Îmi place să fiu luată de furtună.

S.T. zâmbi şi-şi aruncă pălăria într-o parte.

— Ei, asta-i ziua mea norocoasă…

SFÂRŞIT